

Quyển Luyện Con Rối Tình Nhân

Contents

Quyển Luyện Con Rối Tình Nhân	1
1. [mục 1]văn Án	2
2. [mục 2]chương 1	2
3. [mục 3]chương 2	9
4. [mục 4]chương 3	16
5. [mục 5]chương 4	20
6. [mục 6]chương 5	27
7. [mục 7]chương 6	32
8. [mục 8]chương 7	36
9. [mục 9]chương 8	42
10. [mục 10]chương 9	47
11. [mục 11]chương 10	52
12. [mục 12]chương 11	59
13. [mục 13]chương 12	66
14. [mục 14]chương 13	71
15. [mục 15]chương 14	77
16. [mục 16]chương 15	83
17. [mục 17]chương 16	89
18. [mục 18]chương 17	96
19. [mục 19]chương 18	102
20. [mục 20]chương 19	109
21. [mục 21]chương 20	114
22. [mục 22]phiên Ngoại	121

Quyển Luyện Con Rối Tình Nhân

Giới thiệu

Từ khi tung hoành trên thương trường đến nay, hắc không thêm để ý đến lời châm chọc. Hắc kiều n

1. [mục 1]văn Ân

Văn Ân

Phục vụ trên giường, cô trức trặc bất lực, không biết khiêu khích là như thế nào.

Trên giường tham hoan, hắn cường ngạnh làm càn, không biết tiết chế.

Phó Hoàn là người chín chắn, trầm tĩnh, tuy hắn họ Phó nhưng làm việc vô năng suất, quản lý tài sản khổng lồ của người thừa kế Cổ Gia.

Từ khi tung hoành trên thương trường đến nay, hắn không thèm để ý đến lời châm chọc.

Hắn kiêu ngạo, chỉ để ý đến cô gái kia mà thôi.

Hắn có quyền có thế, hắn tài giỏi anh tuấn, đàn bà nịnh bợ lấy lòng hắn nhiều như sao trên trời, nhưng hắn thích sạch sẽ, chỉ có cho phép cô gái kia lên giường của hắn.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Cô từ chối, hắn trối buộc cô; cô phản kháng, hắn ép cô cầu xin tha thứ.

Hầu hạ trên giường, cô luôn bị hành hạ đến chết đi sống lại, rồi còn không dám phản kháng sự đòi hỏi vô độ của hắn.

Hắn coi cô là tình nhân bí mật, là chim hoàng yến hắn nuôi, muốn dứt không được.

Đến khi cô hỏi hắn, khi nào mới bằng lòng bỏ qua cho cô, Phó Hoàn mới hiểu rằng, cô gái ngốc nghếch bị hắn nuôi trên giường kia làm sao hắn có thể thả cô đi được.....

Cổ Tinh Thần không hiểu được, bảy tuổi bị nhận nuôi, cô chấp nhận; mười tám tuổi bị Phó Hoàn ép buộc chiếm hữu, cô cũng chấp nhận.

Nhưng mà nuôi nhốt hắn cũng phải có kỳ hạn, cô cũng như bao người khác,

Cùng hắn cưỡng cầu đến năm năm, cũng nên chán ghét, nên cô mới cầu: van xin hắn để cô đi.

Hắn nói: đời này, cô muốn trốn cũng không được, cũng đừng có mong chạy trốn.

Trừ khi hắn tự nguyện buông tay, bởi vì.... giam cầm này, hắn muốn kỳ hạn là cả đời!

2. [mục 2]chương 1

Chương 1

Tháng bảy, Đài Nam.

Mùa hè ở Miền Nam Đài Loan luôn vô cùng nóng bức xen lẫn với mưa dầm liên miên. Bầu trời rõ ràng vừa mới là màu xanh vụn vặt, mà trong nháy mắt liền biến thành mây đen dày đặc giống như sắp có bão đến.

Lúc nhận được điện thoại của người đàn ông kia là lúc Cổ Tinh Thần đang ở trạm xe bus chờ xe.

“Em ở đâu?” Thanh âm trong điện thoại của người đàn ông trước sau như một lãnh trầm, khô khan dường như không có độ ẩm.

“Tôi..... Tôi vừa đi ‘Trung tâm Thương mại Gia Thụ’ phỏng vấn.” Giống như có một bàn tay lạnh băng đang bóp lấy cổ mình, làm cô liên tục nuốt vài ngụm nước miếng mới khăn trương trả lời.

Trung tâm Thương mại Gia Thụ là một công ty Thương mại lớn trực thuộc Tập Đoàn Richemont , là hình thức kết hợp mua sắm, nghỉ ngơi, ăn uống, giải trí, là trung tâm thương mại khổng lồ đa chức năng.

Hắn nghe xong, hỏi câu ngắn gọn: “Kết quả thế nào?”

Điều này giống như cử chỉ quan tâm làm Tinh Thần ngạc nhiên, vội vàng nói: “Chưa biết được, họ nói sẽ thông báo sau..... Anh còn ở nước ngoài sao? Cha tôi bảo tôi tối về nhà một chuyến.....”

Hắn không trả lời cô mà trực tiếp ngắt điện thoại. Cổ Tinh Thần yên lặng trong giây lát, trong lòng khẽ thở dài, không biết mình lại chọc hắn ở đâu nữa. Cô ngẩng đầu nhìn mông lung về phía xa. Cây phượng to sừng sững ở đầu đường nở những cánh hoa đỏ chói báo hiệu kết thúc mùa, một trận mưa trút xuống ào ào như nhả vào cây làm cho dưới tán cây tựa như một tầng đỏ, giống như một tấm thảm đỏ quý giá, vừa giống như một biển máu.

Tinh Thần dờ dẫm nhìn hoa, chúng nó..... thật nhiều giống như thân xác bị ngâm vào trong nước mưa.

Một ngày của năm năm trước, cô cũng giống như những cánh hoa này, cả người lạnh lẽo nằm trong bồn tắm lớn, mặc cho cả bồn tắm tràn đầy máu loãng....

Đây hẳn là chuyện của kiếp trước thôi?

Đã lâu cô đã quên nỗi đau, càng về sau cô nghĩ lại đó chẳng qua chỉ là việc nhỏ không đáng để kể. Nếu như ở thời điểm đó cô chết đi có phải tốt hơn?

Sẽ không. Chết đối với cô đã trở thành một thứ xa xỉ, hơn nữa cơ bản cô cũng không có cơ hội này.

Bên tai rõ ràng lại vang lên tiếng người đàn ông như ác ma: “Cổ Tinh Thần, nếu em dám tìm cái chết, tôi sẽ khiến cho cả nhà Cổ Thế Xương chôn cùng!”

Trước mặt người ngoài, hắn luôn là một người đàn ông khiêm tốn cẩn thận, nho nhã lễ độ, thế nhưng đêm đó âm thanh của hắn nghe như sấm sét, lạnh băng như dưới âm ba mươi độ. Giờ nghĩ lại giống như trừ điều đó ra hắn còn mang theo tia thẹn quá hóa giận hoặc là hổn hển đi?

Hắn làm sao có thể để cho cô chết được? Hắn chơi đùa cô chưa đủ!

Cô Cổ Tinh Thần là con chuột bạch trong lòng bàn tay của hắn, Phó Hoành, hắn muốn cô sống, cô phải cố mà sống; nếu hắn chán ghét hắn sẽ không chút khách khí mà bóp chết cô.

Đúng vậy, hắn sẽ bóp chết cô mà không phải buông tha cô.

Mấy năm trước, cô vẫn còn ôm ảo tưởng, hy vọng ngày nào đó hắn sẽ chán ghét chính mình, sẽ đá cô. Như năm năm trôi qua, hơn một ngàn tám trăm ngày, dài như vậy.... vừa nghĩ đến cô đã tuyệt vọng đến cả muốn cũng không dám nghĩ... Dùng sức lắc lắc đầu, Tinh Thần không muốn lại nghĩ đến những điều có liên quan đến người đàn ông kia một phần nào hết.

Hôm nay là cuối tuần, giữa trưa cô nhận được điện thoại của cha nuôi muốn cô về Cổ Gia ở vùng ngoại thành ăn cơm. Tuy rằng không muốn trở về, không muốn nhìn thấy mẹ nuôi ghét mình ra mặt, hoặc nghe những lời nói ác ý từ những người khác nhưng nghe được lời nói trong điện thoại của cha nuôi, cô không cự tuyệt.

Đi xe ước chừng hai tiếng mới tới nơi, khu nhà cao cấp trước mắt là nhà của cha nuôi, mặc dù kém nhà cũ của Cổ Gia trước đây về mọi mặt, nhưng ở đây cũng là tấc đất tấc vàng ứng với câu nói: “có bao nhiêu thân gia thì ở bấy nhiêu nhà”, cha nuôi thân là cổ đông nhất của Tập Đoàn lớn Cổ Thị. Năm nay Cổ Thị phát triển thuận lợi, nắm quyền lớn, nếu không có người kia thoát nhìn giận không ra lửa, lòng dạ thâm sâu đặc biệt giúp đỡ, ngăn chặn nguy cơ thì ước chừng đã đem cái danh hiệu ” Chủ tịch Tập Đoàn Cổ Thị” tiêu diệt, cái danh từ tay người không rõ sống chết Cổ thiếu gia đoạt đi rồi.

Tinh Thần nghĩ, ân oán của Cổ Gia thật giống phim dài tập tám giờ trên Tivi, trùng trùng điệp điệp một lời khó nói hết.

Mang tâm trạng nặng nề mà xuống xe, muốn chết không xong lại đụng một trận mưa to, cô lại quên mang ô, thế cho nên toàn thân ướt đẫm, nhìn mưa rơi trước mắt mà trong lòng sinh ra cảm giác vô lực. Thật là không hiểu, vì sao nhà giàu đều thích xây nhà trên núi? Trên đường đến chỗ trú mưa còn không có!

Không còn cách nào khác, cô đành cứng rắn đội mưa, chạy lên núi làm cô thở hồng hộc, vội vội vàng vàng chạy vào trong nhà. Chật vật đứng trước cửa mới giật mình thấy trong phòng có khách.

Bọn họ đang chuẩn bị dùng cơm.

Không khí rất tốt, khách khứa nói chuyện với nhau thật vui, một lòng hoà thuận vui vẻ ấm áp.

Dưới ánh sáng trong như ngọc của đèn chiếc đèn chùm lớn bằng thủy tinh, thức ăn được bày biện theo phong cách Châu Âu được bày lên chiếc bàn dài thật khiến cho người ta thêm nhỏ dãi, mỗi người ngồi ngay ngắn ở trước bàn, áo mũ chỉnh tề, cử chỉ tao nhã. Mà cô đây lại còn lỗ mãng xông vào gia đình thượng lưu như đứa trẻ lưu lạc.

Tinh Thần đứng ngốc ở nơi đó, không dám nhìn về phía bàn ăn, làn váy cùng với tóc còn rơi xuống những giọt nước nhanh chóng biến dưới chân thành bãi nước, biến thảm Ba Tư thủ công xa xỉ thành lầy lội không chịu nổi.

“Lão gia, phu nhân, Tinh Thần tiểu thư đã trở lại.” Người hầu nhanh chóng đến bàn nhỏ giọng báo cho nam nữ chủ nhân.

“Ôi trời! Cổ Tinh Thần, cô như thế nào mà lại biến thành chuột từ cống thối ra như thế này?”

Ngay sau đó là âm thanh ác độc châm biếm đột nhiên vang lên giống như dao nhỏ sắc nhọn đâm vào lỗ tai cô. Tráng châm chọc này đến từ Cổ Gia Đại tiểu thư Cổ Lệ Sa, chị gái trên danh nghĩa của cô.

“Như thế nào lại lỗ mãng như vậy? Xem bộ dáng cô như con quỷ còn không đủ mất mặt?” Giọng mẹ nuôi Mullen Na đầy chanh chua và chán ghét cũng không kiên nhẫn, giáo huấn vài câu ý như muốn đối với khách xin lỗi: “Thật ngại làm trò cười ọi người, đứa trẻ này là chúng tôi nhận nuôi từ cô nhi viện, xuất thân không tốt, luôn sống ở Canada mới trở về nửa năm còn chưa học xong quy củ, thật sự là hao tổn tâm trí”.

“Thì ra là nhận nuôi nha!”

“Cổ tiên sinh và Cổ phu nhân thật sự là thiện tâm, luôn thâm lặng làm từ thiện”

“Đúng vậy! A, cười kìa, bộ dạng thật xinh đẹp....” Trong gian phòng lớn truyền đi tiếng nói khe khẽ, hoặc kinh ngạc, hoặc kinh diễm làm ặt Tinh Thần giống như hỏa thiêu. Cô cúi đầu, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, đúng lúc này một giọng đàn ông trong sáng dễ nghe truyền tới.

Hắn nói: “Không sao, Tinh Thần tiểu thư xin cứ tự nhiên, nếu bị cảm lạnh rất nguy hiểm”

Không mang theo thành kiến, âm thanh người đàn ông cực kỳ êm tai, ôn hòa, không nhanh, không chậm, giống như một luồng gió nhẹ, vừa giống như giọng trầm của ca sĩ, có ma lực có thể xoa dịu đi nỗi đau do vết thương mang lại.

Ngay cả Cổ Lệ Sa, người ở giới thượng lưu duyệt đàn ông vô số, được truyền thông tôn xưng là “Tay chơi” Thiên kim Đại tiểu thư mà mỗi khi nghe được giọng đàn ông như rượu nguyên chất cũng không khỏi tâm thần dao động, cô mê luyến nhìn người đàn ông mà mình ngưỡng mộ trong lòng, trái tim tựa hồ như muốn say nghiêng ngả.

Nhưng mà giọng nói này vào tai Cổ Tinh Thần so với ác ma triệu hồi còn kinh khủng hơn. Cô rung mình một cái, chậm rãi ngẩng đầu, đụng phải đôi mắt sáng ngời, tròng mắt đen thâm thúy không lẫn vào đâu được. Nhìn qua, người đàn ông hết sức tự nhiên, hồ hững, ánh mắt sắc bén, mũi cao tuấn tú, ngay cả bộ tây trang xám tro nhìn có vẻ bừa bộn, cổ áo mở rộng bên trong lộ ra áo sơ mi trắng cũng chỉ là làm hắn tăng thêm ưu nhã khiến cho người ta thở dài.

Thật là người đàn ông đẹp mắt có giáo dưỡng, nhưng đối với Tinh Thần lại giống như đặt mình vào trong băng tuyết ngàn năm, hàn ý vây quanh toàn thân. Cô nhanh cúi đầu tránh ánh mắt như ngọn đuốc kia, không dám liếc mắt nhìn một cái.

“Tinh Thần, còn ngơ ngác làm gì? Mau nhanh lên lầu thay quần áo đi!”. Cha nuôi Cổ Thế Xương nhân cơ hội thúc giục cô rời đi.

Đáp lại, cô gợn gàng cởi giày, chân trần vội vội vàng vàng lên lầu, tiến thẳng vào cuối hành lang là căn phòng nhỏ của chính cô, không có ý định đi xuống nữa.

Dòng nước ầm áp xối xuống mặt, Tinh Thần ngửa mặt, nhắm chặt hai mắt, toàn thân cứng nhắc đứng dưới vòi hoa sen, dùng hết sức toàn thân để nhịn tiếng thét chói tai cùng sợ hãi, lồng ngực như không thể thở dốc, lập tức hoảng loạn xâm chiếm lấy cô... Hấn đã trở lại.

Một tuần trước, khi nghe người giúp việc nói hấn ssang Pháp công tác, cô nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, định mừng rỡ tiêu dao ngày ngày ở trại an dưỡng chứ không muốn trở về nhà ngôi nhà như là nhà giam kia.

Nhưng hiện tại, hấn không báo trước trở lại Đài Loan, còn cùng cô xuất hiện ở Cổ Gia, con người này hành vi không thể lường được, Tinh Thần không nhịn được hoài nghi có phải hấn đang có ý đồ gì?

“Cốc, cốc, cốc”, Phòng tắm nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ cửa, tiếp đó là: “Tinh Thần tiểu thư, lão gia mới cô mau xuống ăn cơm”.

Đó là chị Đông, người giúp việc của Cổ Gia, cũng là một trong số hiếm hoi những người giúp việc cho Cổ Gia có vẻ hiền lành. Xem ra hôm nay muốn trốn cũng không xong.

Tinh Thần phải vội tắt nước, bao khăn tắm đi ra.

“Tinh Thần tiểu thư, đây là quần áo của cô”. Chị Đông cầm trong tay một chồng quần áo sạch sẽ đưa cho cô, hạo tâm giục: “Mặc đồ xong rồi xuống đi, khách đang đợi cô đó”. Lời này lọt vào tai Tinh Thần có chút sững sờ mà kinh.

“Chị Đông...” Cô nhận quần áo, không nhịn được mà hỏi ra điều hoài nghi trong lòng: Có thật cha tôi gọi tôi xuống?”

“Vâng, đúng vậy đó tiểu thư, cô vừa lên lầu, Phó tiên sinh liền ngừng bữa, phu nhân tưởng rau xanh không hợp khẩu vị, Phó tiên sinh lại nói: ”Tinh Thần tiểu thư còn chưa xuống, làm khách sao lại không biết xấu hổ dùng cơm trước?”, mọi người cũng không ăn, lão gia sợ phu nhân tức giận nên mới gọi cô nhanh xuống.

Thì ra là thế.

Cổ Tinh Thần dùng sức mím đôi môi cánh hoa, người kia biết rõ mình không muốn đối mặt với tình huống này, lại e sợ thiên hạ không loạn, quanh co lòng vòng túm cô vào đó, chắc chắn là có ý xấu.

Không kịp nghĩ ngợi, cô mặc chiếc áo sơmi cùng với chiếc váy hoa màu lam, tiếp đó gọn gàng buộc mái tóc thành kiểu đuôi ngựa đơn giản, nhẹ nhàng bước xuống lầu, theo hướng người hầu chỉ đến ngồi chiếc bàn cạnh góc phòng.

Cũng may mọi sự chú ý không rơi vào cô, họ cũng không nhận ra để chú ý đến sự tồn tại của cô. Bởi lúc này đây, sự chú ý trên bàn tiệc tựa hồ như có một sự kiện chính, ngay cả Mullen Na nhìn đến cô sắc mặt cũng không khó coi lắm, thậm chí đuôi này còn mang theo tia vui mừng.

Lén lút nhìn lên, Cổ Tinh Thần nhìn đôi nam nữ được chú ý ở phía đối diện. Đàn ông dáng vẻ đỉnh đạc, tao nhã, đầy mắt khôn khéo sâu sắc khiến cho người ta không dám coi thường. Cô gái kia đầy đà diễm lệ, dung trang tinh xảo, toàn thân đều là hàng hiệu Milan quý giá, trang điểm quý phái thời thượng.

Vừa nhìn đôi nam nữ này người ta có thể thấy được là tình anh trên thương trường và là người được yêu mến ở giới thượng lưu. Nhưng chỉ có Tinh Thần biết hai người này có bao nhiêu đáng sợ. Một người đàn ông âm hiểm biến thái, bất động thanh sắc, bề ngoài nhìn có vẻ khiêm tốn, lễ độ, được giáo dục tử tế, lại am hiểu nhất là tâm kế, mỗi quyết định của hấn, mỗi lời nói đều chính xác như một cái đồng hồ nguyên tử. Một người phụ nữ thì ngang ngược cậy mạnh, xa hoa vô độ, chỉ cần bị Cổ Đại tiểu thư coi trọng, bất luận là xa xỉ phẩm số lượng hạn chế, hay là nam người mẫu tuần tú, cô ta nhất định giành tới tay.

Đôi nam nữ này, bất luận là ai, cô đều ước có thể càng tránh xa càng tốt.

Tinh Thần nhanh chóng cúi đầu uống bát canh nóng người hầu vừa mang tới, toàn tâm toàn ý dự tính ‘không để ý đến chuyện bên ngoài’, ngờ hai người phụ nữ bên cạnh đang nói chuyện, một câu cũng không thoát khỏi tai cô...

“Nhìn xem, Cổ tiểu thư mừng đến muốn ngất à.”

“Có thể có người chồng như vậy đổi lại là tôi, tôi cũng nguyện ý ngắt à! Người ta là Phó trợ lý nhưng được truyền thông công nhận là ”Người đàn ông độc thân hoàng kim“, tin tức đính hôn này truyền ra không biết có bao nhiêu cô gái đau lòng muốn chết!”

“Nhưng mà nghe như có tin tức lộ ra Cổ Thị sắp tới muốn mời dự họp đại hội cổ đông, tôi nghe chồng tôi nói, Cổ phó tổng dường như đang muốn liên kết các thành viên Hội Đồng Quản Trị để làm khó dễ Phó trợ lý, không nghĩ tới thì ra là có chuyện vui nha!”

“Đúng vậy! Cứ như thế thành người một nhà, còn tranh giành gì nữa, lại nói chàng rể của Cổ phó tổng này so với đứa con trai không ra gì của hần kia còn hơn nha.”

“Kia có phải.....”

Thì ra là muốn đính hôn nha!

Trong lòng Tinh Thần chợt hiểu, cô buông thả, vốn đã thu hồi ánh mắt tò mò không tự chủ lại nhìn về phía con rể cứng tương tương lai của Cổ Gia.

Hần tựa vào chiếc ghế sang trọng, trang nhã theo phong, cách Châu Âu, tôn quý ung dung, khuôn mặt đẹp trai tựa như ngày thường, vẫn bình tĩnh trầm ổn, hai đầu lông mày cũng không gợn lên vẻ lo sợ. Nhận thấy ánh mắt đang tìm tòi nghiên cứu kia, hần cũng không bất động thanh sắc, dường như nhẹ cong mày, không đón nhận ánh nhìn, tựa như không thêm nhìn xem cô đang tính toán gì.

Cùng gặp vấn đề như nhau nhưng so với nam nhân vật chính không sợ hãi lại bất đồng, như sắp trở thành tân nương giống như một nàng tiểu thư cổ đại, vẻ mặt không giấu được sung sướng cùng hưng phấn, cô nàng kéo tay Mullen Na, làm nũng nói: ” Cha, mẹ con muốn mau chóng đính hôn, rồi sau đó sang pháp cử hành hôn lễ thật long trọng, giống như hôn lễ của Tập Đoàn Lôi Đình, con rất thích phong cách cổ điển, cha mẹ xem có được không?”

“Được, được, được, đều theo ý của con, con cảm thấy vui vẻ mới là quan trọng nhất.” Mullen Na cười đáp ứng, rồi nghĩ lại vấn đề này là quyết định của nhà trai liền quay sang gọi Phó Hoàn bằng tên tiếng Anh: “Fran, cậu cảm thấy thế nào?”

Phó Hoàn mỉm cười, nho nhã lễ độ trả lời: “Phu nhân làm chủ thì tốt rồi, tôi không có ý kiến.”

“Anh cũng đồng ý sao? Thật tốt quá, Fran.” Cổ Lệ Sa mừng khôn tả xiết, vì quá mức cảm động mà thiếu chút rơi lệ, ” Em thật hạnh phúc, em còn nghĩ rằng anh sẽ không đồng ý.....” Cô ta nức nở một chút, trịnh trọng giống ở cam đoan một điều gì đó: “Anh yên tâm, em nhất định tuân lời hứa hẹn, sẽ không nuốt lời, sẽ học làm người vợ tốt của anh, làm cho anh không hối hận khi cưới em.”

Trong phim truyền hình tám giờ, bình thường ở tình huống này, nam chính đều phải thâm tình chân thành mà đáp lại rằng “Anh làm sao có thể hối hận, có thể lấy người như em là may mắn của anh” hoặc “Anh sẽ vĩnh viễn yêu em, sẽ chăm sóc tốt cho em cả đời”, lời nói tuyệt vời như vậy, cùng nắm tay nữ chính sẽ khiến cho bao người xem rơi nước mắt.

Đáng tiếc, người đàn ông bên kia lại không tiến hành giống như ý đồ trong kịch bản. Hần không nói chuyện, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên nụ cười không dối, làm như ngầm đồng ý vừa giống như đang toan tính.

Cổ Lệ Sa biết lý trí hần giấu kín, lòng dạ lại thâm sâu, từ trước đến giờ tình cảm chưa bao giờ lộ ra ngoài, trong lòng tuy có chút thất vọng nhưng rất nhanh bị không khí vui vẻ che lấp đi.

Màn kịch trước mắt khiến cho Cổ Tinh Thần thở dài vì xem thế là đủ rồi, từ đáy lòng đối với người đàn ông tên là Phó Hoàn này thực sự khâm phục hần.

Người đàn ông này thật là cao tay. Cô còn nhớ năm đó Cổ Lệ Sa nổi cơn thịnh nộ, chỉ vào mặt Phó Hoàn mắng hần chỉ là một con chó mà Cổ Gia nuôi trong nhà thôi, người chứng kiến thuật lại rất sống động đến nay vẫn còn là câu chuyện trà dư tửu hậu của giới thượng lưu. Nhưng chỉ vài năm ngắn ngủi, ánh mắt luôn nhìn về đỉnh đầu, ngang bằng ngang ngạnh như Cổ Lệ Sa đã bị hãm sâu bởi mị lực của người đàn ông này, thần hồn điên đảo không thể kiểm chế, thậm chí còn muốn cùng hần đính hôn, tương lai còn muốn tiến vào lễ đường làm Phó phu nhân. Vị Phó trợ lý này không biết cho Cổ Lệ Sa ăn mè được gì? Hần đang tính toán gì đây? Tinh Thần đoán không ra.

Thân thể Phó Hoành cũng như cô không khác biệt lắm, cùng là cô nhi, mười bốn tuổi được quản gia của Cổ Gia nuôi dưỡng, từ nhỏ là người hầu vừa là bạn của Cổ Gia thiếu gia Cổ Hách Tuyền, vị trí không làm cho người ta để ý, không có tiếng tăm gì. Thân thể hoàn cảnh như vậy chỉ khiến cho người ta thấy thương hại.

Không, hẳn so với cô, Cổ Tinh Thần còn may mắn hơn.

Mười năm trước, vợ chồng Cổ Thị tai nạn ô tô qua đời, bản thân Cổ Hách Tuyền cũng bị trọng thương, mười sáu tuổi Phó Hoành bị đưa sang Anh du học, đến năm hai tư tuổi tốt nghiệp xong trở về Cổ Gia. Trước thân thích của Cổ Gia, luật sư tuyên bố rõ ràng người duy nhất thừa kế Tập Đoàn Cổ Thị Cổ Hách Tuyền đã tự tay viết thư ủy thác, bỏ qua thân thích trong Cổ Gia giao hết tất cả cho Phó Hoành, sau đó biến mất không tung tích.

Tin tức truyền ra, dư luận bỗng ồ lên! Như vậy chẳng phải là một bên tình nguyện được ăn cả ngã về không, không biết vị Cổ thiếu gia kia có phải là ngu xuẩn hay là quá ngây thơ?

Nếu Phó Hoành trước đây chỉ là con chó trung thành của Cổ Gia, với quyền lực trước mắt hẳn sẽ biến thành một con sói, con sói đầy dã tâm.

Cổ Thế Xương cùng Mullen Na là người thông minh khôn ngoan, được dư luận xem như là người có khả năng tiếp nhận Cổ Thị sao lại không thể không uống tâm cơ lôi kéo hẳn về phía mình?

Bởi tin vui đến quá phấn khích, Tinh Thần rời Cổ Gia xong không về nhà ngay.

Nơi này cô đến đây cũng gần một năm rồi, cách trung tâm thành phố không xa nhưng so với sự ồn ào náo nhiệt của nội thành thì hoàn toàn khác biệt, lái xe khoảng mười lăm phút có thể nhìn thấy biển. Khuôn viên kiểu Nhật không lớn lắm, có chút cũ kỹ, xây thành ba tầng đón ánh nắng mặt trời. Bên trong phòng rất đơn giản thanh thoát, trang hoàng thiết kế rất thoải mái ấm áp, hương đồng gió nội cùng với bầu trời xanh vàng rực rỡ so với Cổ Gia xa hoa lộng lẫy hoàn toàn khác nhau, rất thích hợp với gia đình nhỏ.

Tận đáy lòng Tinh Thần không bài xích nơi này, thậm chí cực thích nó vì yên tĩnh và đơn giản, nhưng vừa nghĩ đến nó lại nghĩ đến đó là sở hữu của người nào đó khiến tinh thần cô không thể tốt lên được.

Ở trong lòng cô, nơi này đối cô mà nói, nói dễ nghe là nơi sống tạm bợ. Nói khó nghe chính là nơi giam giữ cô, mà trên đời này có ai thích ngồi tù đâu?

Nhưng cô không ngốc, đêm nay cô nhất định phải trở về, nếu hẳn không dính hôn cùng người phụ nữ khác, hẳn không đuổi cô trước thì cô không thể đi bất cứ đâu, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở nhà giam này.

Nhịn nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có đêm nay.

Tinh Thần nghĩ đến cú điện thoại lúc trước của hẳn, đoán chừng là hẳn đã biết cô đi vài ngày mới về nên mới phát ra tín hiệu cảnh cáo với cô một chút. Vấn đề ở đây cô không nghĩ ra là vì sao hẳn lại cùng Cổ Lệ Sa kết hôn?

Bởi vì tình yêu? Khả năng không lớn rồi! Cái tên đàn ông phúc hắc lãnh tình ,nam nhân kia chỉ biết đùa bốn quyền lực,âm mưu, thao túng quyền lực thì làm sao có thể nghĩ đến cái loại trò “Phong hoa tuyết nguyệt” này?

Bởi vì ích lợi? Hẳn ở Cổ Thị có thể nói nắm hết quyền hành, chức vụ tuy chỉ là ” Trợ lý tổng giám đốc”, nhưng trên thực tế ngay cả Phó tổng giám đốc đều phải nhìn sắc mặt của hẳn,tình cảnh này còn cần đến quan hệ hôn nhân sao?

Nhưng không vì tình yêu, không vì ích lợi, chẳng lẽ là vì muốn bảo toàn Tập Đoàn Cổ Thị mà phải hy sinh ngay chính hôn nhân của bản thân sao? Có chuyện như vậy sao? Hôn nhân giao dịch, hai bên thu lợi, chuyện thế gian đại hoan hỷ như vậy, vở kịch giả tạo như thế sao có thể gọi là “hy sinh” được?

Cổ Tinh Thần lắc đầu cười nhạt ý nghĩ miên man, trên tay xách gói bánh trôi mua từ “Đồ ngọt Nam Ký”, chậm rãi dạo phố. Cô đi dạo vài vòng ở chợ đêm náo nhiệt, buổi tối ở Cổ Gia chỉ uống một bát canh, bụng đã sớm réo ùng ục, vừa đi vừa cắn nhanh hơn mười cái bánh sủi cảo, trước khi đi còn gói bánh trôi chuẩn bị về làm đồ ăn khuya.

Bất kể như thế nào, cô hẳn phải cao hứng mới đúng, hẳn sẽ đính hôn, có lẽ sẽ động lòng từ bi buông tha cô đi? Nhưng thật là kỳ quái, cô không vui mừng, vì cô quá hiểu biết Phó Hoành, làm bất kỳ một việc gì chẳng phải sau lưng đều có thâm tàng dụng ý sao? Cho nên, cô thật sự hoài nghi hôn sự này, hẳn không phủ nhận không có nghĩa là có ý tốt. Đương nhiên có thể vì ở cùng với loại mặt người dạ thú này lâu quá cũng khiến cô trở nên hoài nghi.

Cổ Tinh Thần tự giễu cười cười, xách lấy gói bánh trôi lên tàu điện ngầm trở về nhà. Lấy chìa khóa mở cửa, bên trong vẫn yên tĩnh, chị nữ giúp việc sớm trở về nhà, cô đứng lại ở sân viện xinh đẹp được dọn sạch sẽ. Lúc này gió đêm nhẹ nhẹ thổi qua lùm cây được cắt tỉa ngay ngắn chỉnh tề, một chút mùi hoa đại đang nở, ngay cả trong không khí cũng có một mùi tươi mát sau cơn mưa.

Cô hít thật sâu, trong lúc vô ý ngẩng đầu tự nhiên phát hiện ở thư phòng lầu hai có ánh đèn. Không thể nào! Chẳng lẽ là....

Tinh Thần sải bước dài, vội vội vàng vàng vào nhà, thay dép lê ở bên trong, cô xách gói bánh trôi lên lầu vừa nhìn thấy liền choáng váng, thật sự là khó tin, cái người sắp đính hôn cùng người phụ nữ khác lại đang ngồi ở bàn làm việc!

Hắn hẳn đã trở về một lúc, đã tắm qua, mái tóc đen ẩm ướt, mặc áo ngủ màu xanh đậm rộng rãi đang hết sức chăm chú nhìn vào Laptop xem giá cổ phiếu, bên cạnh còn vài chồng văn kiện tài liệu. Nắm giữ nửa giang sơn Tập Đoàn Cổ Thị, Phó trợ lý, xuất hiện bất kỳ nơi nào đều là y phục chỉnh tề, áo sơ mi ngay cả nếp gấp cũng không thấy, phỏng chừng ít có ai thấy được bộ dáng hờn nhàn của hắn. Nếu bị những cô gái ngưỡng mộ hẳn biết chỉ sợ sớm rót nước miếng, vô cùng hâm mộ vận sự may mắn của cô.

Nhưng đó chỉ là may mắn hình thức, giống như là rải một lớp đường lên bề mặt trên liên hoàn vậy, làm cho Tinh Thần ăn đủ khổ sở.

“Còn biết đường trở về?” Nghe thấy tiếng vang, người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn cô một cái rồi nhìn đồng hồ điện tử trên bàn, kim đồng hồ chỉ mười giờ, thật ra thì không tính là trễ lắm, nhưng Tinh Thần biết hắn đang cố châm chọc việc cô không về nhà này mấy ngày hôm nay.

“Tôi đi mua đồ ăn.....” Tinh Thần thông minh không đáp lại lời hắn nói, giơ bánh trôi trong tay, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Sao hắn lại ở nhà? Giờ phút này không phải hắn đang cùng Cổ Lệ Sa ngọt ngào thế giới hai người sao? Làm sao hắn có thể về sớm hơn cô?

“Buổi tối ăn chưa no?” Phó Hoành một lần nữa đem chú ý vào công tác, nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Hay là nghe đến tin vui tôi muốn đính hôn quá khổ sở, nên khiến cho em không nuốt nổi?”

Khổ sở?

Không nuốt nổi?

Làm sao có thể!

Tin tức đó làm cho cô vui còn không kịp, đương nhiên hiện tại cô sẽ không biểu hiện quá vui mừng nhảy nhót, bằng không không biết hắn sẽ dùng cách nào hành hạ cô, Tinh Thần giả bộ ngượng ngùng, nhìn chăm chăm xuống sàn oán thầm hắn.

“Hừ, không khó chịu sao? Thế thì phải rất vui mừng?” Người đàn ông này thật sự có thể thấy rõ tâm tư cô, miễn cưỡng ném báo cáo trong tay, “Đã vui mừng, vì sao tôi không nghe thấy em chúc mừng?”

“Tôi...tôi thật sự khó hiểu.” Cô có chút chần chừ, ấp úng.

“Không rõ cái gì?”

“Anh.....” Tuy rằng không muốn hỏi cũng biết tốt nhất không cần đến hỏi, nhưng nàng vẫn là cố lấy dũng khí, “Anh vì sao lại muốn cùng Cổ Lệ Sa đính hôn?”

“Em quan tâm sao?” Hắn có chút tự giễu cười cợt: “Em sẽ quan tâm đến tôi sao?”

“Tôi.....” Tự nhiên bị trách móc, cô cứng họng.

“Tôi đi Pháp mười ngày, em có một lần chủ động gọi điện cho tôi? Buổi tối em có trở về đây ngủ sao? Nếu tôi không về, em hẳn là ước cả đời không trở lại nơi này, đúng không?” Phó Hoàn lạnh lùng nhìn cô, giọng nói trầm thấp, ánh mắt tràn ngập lạnh lùng cùng phiền não.

“Cổ Tinh Thần, em thật là cô gái vô tâm vô phế.”

Lời chỉ trích này làm cho Cổ Tinh Thần cảm thấy dở khóc dở cười. Một người đàn ông có tâm can được xem như là hung ác và cứng rắn vô tình, lại so sánh cô với ai đó vô tâm thử hỏi là vì sao?

Phó Hoàn tất nhiên sẽ không có hứng cùng với cô tranh cãi, chậm rãi thở hắt ra, trực tiếp với cô hạ lệnh đuổi khách:

“Đi ăn bánh trôi của em đi.”

“Vâng.” Cô đáp lại, xoay người đang định ra ngoài, không ngờ lại nghe hân thúc giục:

“Động tác nhanh một chút.”

Hử? Chân bước ra ngoài bỗng dừng lại, bên tai nghe hân thoát ra một câu:

“Tôi cũng rất đói bụng”.

“VẬY ANH.....”

Cô không biết vì sao lại ngẩng đầu lên nhìn hân, thậm chí còn mời hân:

“Anh cũng muốn ăn bánh trôi sao?”

Cô cảm thấy chính mình thật sự hào phóng, ngay cả bánh trôi cô thích nhất cũng có thể chia một nửa cho hân.

Phó Hoàn không nói, nhưng lại quăng cho cô cái nhìn thoáng khinh thường, đủ thể cho Tinh Thần thấy là mình thực sự ngu xuẩn đến cực điểm. Ánh mắt động dục trần trụi đặc trưng của đàn ông, tràn ngập dục vọng và dã tính, hân nào có muốn ăn bánh trôi, rõ ràng hân muốn ăn là cô.

Khẩu vị Tinh bỗng chốc biến mất không còn dấu vết.

3. [mục 3] chương 2

Chương 2

Dây dưa, triền miên, màn đêm hương diễm.

Tiếng thở dốc cùng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tim đập ở trong đêm khuya yên tĩnh rất rõ ràng, ánh đèn mờ ảo, trong phòng ngủ là chiếc giường lớn với nguyên bộ chăn gối tơ tằm màu đen, hai thân thể trần trụi đang gắt gao quấn chặt lấy nhau. Bàn tay nóng rực, mang theo điện lưu mơn trớn mỗi tấc đường cong nữ tính mềm mại mê người, đi đến nơi nào dấy lên ngọn lửa ở đó.

Người đàn ông dùng chính thể lực của bản thân để nói cho cô gái dưới thân biết chính mình đói đến mức nào!

Một tay nắm giữ ngực đang dần dần trướng lên, há miệng ngậm nụ hoa hồng nhật cần, liếm, hút, một tay trượt xuống eo xinh đẹp đến bụng bằng phẳng rồi đến vùng cấm địa nữ tính ngọt ngào.

“Ừm.....” Tinh Thần nhắm chặt hai mắt, hàng mi thật dài rung động như cánh bướm, tuy rằng đã dùng sức cắn môi dưới, chỉ còn lại một chút nho nhỏ tiếng rên rỉ lọt vào tai người đàn ông nghe như khúc nhạc duy nhất có thể làm rung động lòng người, mê hoặc vô cùng.

Nhạy cảm phát hiện cô kháng cự, Phó Hoàn ngẩng đầu, môi mỏng hung hăng che lại cái miệng nhỏ của cô, ngăn ý định cô tự làm khổ mình.

Đầu lưỡi linh hoạt chậm rãi lướt qua đôi môi anh đào, liếm láp mỗi phần ngọt ngào, cô bị hân hôn đến không thở được tự động hé mở cánh môi, hân lập tức đi vào thám hiểm, cùng với đầu lưỡi thơm tho quấn vào nhau như người trong sa mạc khô khan mới tìm thấy dòng suối ngọt, dù là liềm linh cũng bất chấp tính mạng để lấy.

“Ôi..... Không.....” Tinh Thần theo bản năng chống đẩy, đầu quay đi muốn tránh né, ngược lại làm cho nụ hôn càng cuồng nhiệt.

Một hồi lâu, hân mới buông đôi môi bị hân hôn đỏ bừng, nhìn kiều nhan dưới thân kia cánh môi bị hôn đỏ bừng, chậm chạp ra lệnh: “Nhìn tôi.”

Nghe vậy, cô ngoan ngoãn mở mắt, mê mang nhìn người đàn ông phía trên, đôi mắt đẹp bị hân khiêu khích trở nên long lanh như chực rơi lệ.

“Ai cho em can chính mình?”

Ngón cái vuốt ve trên đôi môi sưng đỏ, khuôn mặt đẹp trai dịu lại, nửa cảnh cáo, nửa bá đạo nói:

“Muốn can, thì can tôi...hiểu không?”

“Ừm.....” Thân hình bị nhốt trong ngực màu đồng của hân cùng giường lớn, má cô nổi lên rặng mây đỏ, đôi môi đỏ mọng hé mở, toàn thân đều đang run run.

Ngón tay đàn ông thon dài, ngón trở hơi thô ráp, linh hoạt đi vào hoa huyệt chặt chẽ mềm mại nữ tính, ở nơi tiểu hạch mẫn cảm yếu ớt khe vân vẽ khiêu khích, thấy trong thủy huyệt đã tiết ra dịch mật nước liền vội vàng nhập hoa kính, tăng tốc ra vào.

“Ừm..... A.....” Tinh Thần khó chịu cong người lên, đã bị hân trêu chọc đến không thể tự điều khiển bản thân, tay nhỏ bé tìm đến chính giữa hai chân mình, lưng tung tóm lấy bàn tay hân đang đi động, nắn nỉ đáng thương:

“Dừng.....”

Hân cười nhẹ một tiếng, tóm ngược lấy tay cô, dẫn đến nơi ngón tay hân đang một mình âu yếm vùng đào nguyên ẩm ướt mật ngọt đường , miệng lưỡi nóng rực thuận theo da thịt tinh tế nôn nà đi xuống, theo xương quai xanh khêu gợi, bộ ngực sữa no đủ, khiến cho cô một trận run rẩy.

Nhận thấy phản ứng chân thực của cô khiến cho dục vọng nóng rực dưới hạ phúc thiêu đốt, hân rút ngón tay ra, khuôn mặt đẹp trai cúi xuống, mở cặp đùi tuyết trắng, đầu lưỡi tà ác theo cánh hoa xinh đẹp tiến vào, bú, thăm dò khiến cho trên người cô xuất hiện luân phiên mảnh liệt tầng tầng lớp lớp khoái cảm.

“Không..... A..... A!” Ngay lúc Tinh Thần cho rằng mình sẽ bị ngắt đi bởi loại tra tấn này là lúc hân rút cục cũng chịu tiến vào cô!

Bàn tay to chặt chẽ nắm chặt vòng eo mảnh khảnh, thắt lưng tinh trắng bền chắc mà có lực, dục vọng giương cao cứng rắn như thép ở trong cơ thể cô gây sóng gió.

Theo hân xâm nhập không chút khách khí, Tinh Thần dồn dập thở dốc, cả người tựa như đặt mình biển lửa, toàn thân trên dưới đều bị ngọn lửa hùng hực thiêu nướng, dày vò....Không ngừng xâm chiếm, khoái cảm dường như không có điểm dừng, cô không nhịn được mà rên rỉ ra tiếng.

“Khóc cái gì? Chưa đủ thích sao?” Hân cười nhẹ một tiếng, thắt lưng tà ác càng ra sức động, cảm thấy nơi ẩm nóng hẹp hòi hoa kính cũng đang gắt gao bao vây vật thô dài của hân, lại càng khiến cho hân phóng túng chính mình, tận tình rong ruổi tiến lên.

“A..... A.....” Tiếng kêu vô cùng yêu kiều trong phòng không ngừng vọng lại, âm thanh của cô khiến hân lần nữa tăng nhanh tốc độ, đến khi không đè nén nữa, đến thật sâu nơi tử cung của cô, đỉnh chóp mướt mà chen vào khe hở mềm mại, hân dùng sức ôm cô, đem dục vọng cực nóng rót vào hoa tâm non mềm không một chút dư thừa.....

Sau khi kết thúc, Phó Hoàn trước sau như một không lập tức rời khỏi cô mà hưởng thụ sau cao trào, bàn tay to ở nơi lưng bóng loáng tuyết trắng chơi đùa.Tinh Thần lại khóc không ra nước mắt, toàn thân đều đang run run, chịu sức nặng của hân, mặc kệ hân trên mình cô du di vô số cái hôn.

Ở Canada quan niệm vô cùng cởi mở, nữ sinh đại học thường xuyên nói đến tình yêu nam nữ, không có bất kỳ kiêng kỵ nào, tất cả đều dám nói, cô từng bị mặt đỏ tai hồng khi nghe nói rằng đàn ông chỉ dùng một loại tư thế có thể làm cho phụ nữ lên đỉnh....

Vậy Phó Hoành chắc là đàn ông như thế. Hắn chiếm hữu cô, luôn như sóng gió dữ dội, như bão tố. Bình thường, là một người nho nhã cẩn trọng, luôn luôn kiềm chế được bản thân, không ngờ lên giường, dục vọng có thể mãnh liệt được như thế. Mỗi một lần đều cuồng dã yêu cô, mỗi một lần đều phải làm cho cô không khống chế được mới can tâm.

Đàn ông dục vọng nặng như vậy bên ngoài chắc là có nhiều phụ nữ?

Nếu không phải cô đã sớm biết bộ mặt thật của hắn, chỉ dựa vào khuôn mặt tuấn tú này cũng có thể mê đảo được không ít nữ nhân hảo sắc, nếu không ngay cả Thiên kim Đại tiểu thư như Cổ Lệ Sa cũng ái mộ hắn, cam nguyện gả cho hắn?

Cô lại không nhận được ý nghĩ, trừ Cổ Lệ Sa, có phải hay không còn có những người khác giống như cô, bị hắn nuôi nhốt ở nơi khác...Tinh Thần cảm thấy chính mình cỡ nào bị ai.

“Còn có đầu óc nghĩ đến chuyện khác? Không chuyên tâm như vậy, xem ra là tôi còn chưa đủ cố gắng?”

Bên tai, nghe không ra giận hờn trong giọng nói còn có chút khàn khàn, Phó Hoành chống hai tay, từ bên trên nhìn xuống cô.

“Không phải, tôi không có.....” Cô kinh hoảng biện giải hiển nhiên không còn kịp rồi, bởi vì tình dục vừa xong nên giọng nói có chút mềm nhũn, mang một chút ngây thơ gợi cảm lại lẫn nữa khiến dục vọng hắn xao động.

Miệng ngậm vành tai mềm mại trắng nõn, còn vật thô to ở trong hoa huyết chặt trất nhẹ rút ra, cô còn chưa kịp động đậy thì hắn đẩy eo hông dùng sức mạnh tiến sâu vào.

“A!” Kịch liệt khoái cảm nháy mắt xâm nhập thần kinh mẫn cảm, cổ tuyết trắng xinh đẹp ngửa về phía sau, cô thét ra tiếng chói tai, bất lực liên tục thở dốc.

Lúc cô chưa kịp trở tay trong tiếng kêu sợ hãi, hắn đột nhiên động với tần suất nhanh hơn, kiên đỉnh dâng trào không chút do dự đi vào cơ thể cô, hai tay nắm lấy cái hông nở nang, như con thú cuồng điên ra vào.

Hắn càng không ngừng di động hạ thân, chỗ sâu yết hầu phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, bàn tay to còn chặt chẽ nắm lấy hông căng tròn, kìm hãm, xoay tròn, ép cô đón hòa lấy sự xâm nhập của hắn.

“Như thế này, còn dám phân tâm sao?” Hắn lạnh giọng hỏi.

“Đừng như vậy, a..... Chậm một chút..... Van cầu anh, chậm một chút.....” Cô không chịu nổi mưa rền gió dữ đang xâm nhập này, đầu càng không ngừng đong đưa mái tóc dài rối loạn, khuôn mặt đáng thương cầu xin tha thứ.

Cúi mặt xuống, tuấn nhan vùi vào bộ ngực non mềm đầy đà của cô không nhận được bú, cắn, tráng kiện cực nóng dâng trào vẫn không ngừng đâm vào rút ra, chỉ cảm thấy nơi mềm mại kia đang dụ dỗ hắn càng xâm nhập sâu vào.

“Gọi tôi.” Hơi thở nặng nề, miệng lưỡi lại hôn lên gáy cô, hơi thở nóng rực phun vào bên má khiến cô choáng váng.

“A Hoành..... A Hoành..... Tha cho tôi.....” Tinh Thần chịu đựng không được, rốt cục nức nức nở nở kêu lên, bàn tay bạch ngọc nhỏ bé bất lực gắt gao ôm lấy thân thể tinh tráng ẩm ướt mồ hôi của hắn, mười ngón tay khảm sâu vào tấm lưng rắn chắc.

Phó Hoành dùng sức hôn chiếm đôi môi cô, đem tiếng kêu của cô nuốt hết.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Một lần lại một lần điên cuồng ra vào, một lần lại một lần mãnh liệt tiến lên, dục vọng như nói lửa bùng nổ, không thể nào suy nghĩ được gì thêm, thần kinh căng thẳng như có thể đứt bất kỳ lúc nào. lại một lần

nữa không nén được dục vọng, yết hầu hần phát ra tiếng gầm nhẹ nguyên thủy, tận lực trong cơ thể cô rong ruổi đứng lên, va chạm ngày càng cuồng dã, càng ngày càng mãnh liệt.

Tinh Thần bị hần bị đâm cho không rên rỉ được, hai chân thon dài không tự chủ được ôm chặt lấy thắt lưng hần, uốn người để hần tiến vào sâu hơn.

Khoái cảm cần xé càng không ngừng ở trong cơ thể lan tràn, ngày càng lên đỉnh....Cơ thể tuyết trắng kéo căng ra, không co rút được, triều dâng hần gây ra làm cho hoa huyết ngày càng bóp chặt, cuối cùng người đàn ông chợt trầm đục thở dốc, cùng cô vượt lên đỉnh.

Phó Hoành vẫn là không muốn buông tha cô, thở dốc nhìn cô, xem cô toàn thân đỏ mề hôi đầm đìa, da thịt bóng loáng, toàn thân màu hồng phấn mê người, vì cao trào mà trên khuôn mặt đều là nước mắt, trong lòng xúc động kéo cô vào lòng hần không thể đem cô gói lại bên cạnh mình.

Cứ như vậy bị ép buộc đến nửa đêm, tên đàn ông này cuối cùng cũng xem chừng đã ăn no, mà Tinh Thần cũng đã mệt muốn rời ra từng mảnh. Mặc dù vừa mới vận động xong không muốn động dậy, nhưng thân thể nam tính vừa rời đi khỏi cơ thể ướt đầm mồ hôi của cô thì cô lập tức muốn xuống giường.

Ai biết được tên đàn ông này lập tức ngồi dậy theo, duỗi cánh tay dài ra ôm lấy cô từ phía sau, khuôn ngực rắn chắc ép vào tấm lưng trần, không vui hỏi: "Lại muốn đi đâu?"

"Tôi..... Tôi muốn đi tắm." Cô bị ôm không thể động dậy.

"Đã vội đi tắm? Không thích hương vị trên người tôi sao?" Phó Hoành cười nhẹ, đôi tay khê siết, ôm thân thể mềm mại trong lòng không động dậy được.

"Không phải, trên người dính dính..... Không thoải mái." Tinh Thần bị hần ôm lại ra một người mồ hôi, càng thấy khó chịu.

"Ừ, phải không? Vậy được rồi." Hiếm khi hần dễ dãi, nới lỏng tay rồi buông cô ra, xuống giường trước.

Ô? Hần muốn làm gì?

Hần nhìn bộ mặt nghi hoặc của cô gái còn đang đứng bất động, mời: "Cùng tắm đi!"

Thân thể vừa thả lỏng nháy mắt cứng đờ, mặt mũi cô trắng bệch. Hần làm gì có hảo tâm như vậy? Cô không đoán ra dụng ý của hần mới là ngu ngốc. Trong phòng tắm có bồn tắm massage cực lớn, trừ bỏ giường, đây là nơi thứ hai hần thích "gây án".

Ngọn đèn màu vàng chiếu xuống nền gạch sứ trắng noãn lộ vẻ vô cùng ấm áp, hơi nước ẩm ướt cùng mùi sữa tắm khiến người đàn ông có vẻ biếng nhác ngâm mình ở bồn tắm lớn ngập nước ấm, khung xương đầy đặn, cơ bắp rắn chắc, nam tính mê hoặc người.

Tinh Thần đứng ở ngoài cửa nhà tắm bằng thủy tinh, hai tay nắm lấy vạt áo ngủ màu hồng, đôi mắt đẹp đang nhìn xuống sàn nhà. Thực ra anh ta rất đẹp trai, nếu anh ta không đối xử táng tận lương tâm với cô như vậy thì có thể cô đã yêu hần rồi.

Hần là không thể nào! Người đàn ông này căn bản với cô là hai thế giới khác nhau, hần cao cao tại thượng, lãnh huyết vô tình, cô ở cùng hần đã cảm thấy khó thở nào còn dám nói đến tình yêu?

Có một số người, nhất định vẫn mệnh là "chỉ có thể đứng xa nhìn, không nên đến gần".

"Sao không còn lại đây?"

Hần dựa vào thành bồn tắm thả lỏng, nhạy cảm nhận ra điều gì, quay đầu nhìn cô gái đang chần chừ: "Không phải muốn tắm sao?". Trước đó không lâu bị hần ép cho còn nửa cái mạng, rõ ràng là không tình nguyện cùng hần tắm chung mà vẫn còn loay hoay ngoài kia, không biết cái đầu nhỏ đang nghĩ gì?

"Lại đây."

Hần vươn tay.

"Không mệt sao? Mau tới ngâm một lúc rồi ngủ, sang mai tôi còn có cuộc họp." Ngụ ý, là sẽ không hành hạ cô nữa?

Tinh Thần dường như thở phào, ngoan ngoãn đi qua, vừa đến cạnh bồn tắm đã bị hấn nắm lấy bàn tay, ở trong lòng bàn tay to vuốt ve, lơ đãng hỏi:

“Cả buổi tối không yên, rốt cuộc đang nghĩ điều gì?”

“Cũng không có gì.....” Giờ phút này tâm tình hấn tựa hồ không tệ, không chút công kích nào, Tinh Thần chần chừ nhìn hấn, dè dặt quan sát nét mặt.

“Nói đi, đừng cố gắng giấu diếm.” Hấn luôn luôn thích mái tóc dày đen bóng của cô, ngón tay thon dài tùy ý nắm lấy một lọn tóc, vòng vòng quấn quanh, giống như lưới, cũng có thể giống như cái kén, không nhìn ra được.

“Tôi nói, anh có thể không tức giận? Cử chỉ ôn nhu của hấn khiến cô mất đi cảnh giác của ngày thường, mắt khẽ chớp.

Hấn nhíu mày: “Nói xem.”

“Nếu, anh đính hôn, chúng ta có thể hay không.....” Cô nuốt một chút nước miếng, cổ lấy dũng khí, cổ lại cúi càng thấp, mái tóc dài theo động tác của cô rũ xuống như thác màu đen chảy xuống bờ vai tuyết trắng mượt mà, làm cho chính cô trở nên nhỏ bé hèn mọn, “Kết thúc quan hệ này?”

Chắc là vì đêm nay cô hầu hạ khiến hấn đặc biệt cao hứng, hiếm thấy hấn có lúc không thẹn quá hóa giận, cũng không có châm chọc khiêu khích, chính là nhân nhật nhìn cô, thản nhiên, chăm chú.

Tinh Thần bị hấn nhìn khiến cả lưng và người đều sởn gai ốc, mặc dù hấn không tức giận, chỉ là ý nghĩ sợ hãi theo khung xương lan ra, từ tận trong thâm căn cốt đẽ.

“Em đêm nay ngoan như vậy hóa ra là do cái này.” Trầm mặc trong giây lát, Phó Hoành cuối cùng cũng lên tiếng, trên trán có vài tia mồ hôi hiếm thấy.

“Cái đó..... Có thể chứ?” Cô không đoán ra tâm tư của hấn, nhưng cô biết, đây là cơ hội duy nhất của chính mình, phải tóm lấy.

Nếu hấn cùng Cổ Lệ Sa đính hôn, cô thân là con nuôi của Cổ Gia, sẽ có nhiều lúc chạm mặt, cô không giống hấn là trời sinh diễn viên giỏi, trước mặt sau lưng là hai mặt. Cô không dám tưởng tượng, nếu quan hệ bọn họ lộ ra ngoài, hoặc bị người ta nhìn ra dấu vết thì kết cục chính mình sẽ như thế nào?

Đáp ứng đi! Đáp ứng đi! Đã nhiều năm như vậy, vì sao còn không buông tay?

Nếu là đùa bỡn, thì hình dáng thân thể này cũng nên chơi chán; nếu muốn trả thù Cổ Gia thì bấy nhiêu nhục nhã hấn đối với cô đã đủ lắm rồi.

Đáng tiếc, lại nghe được hấn chậm rãi thả từng chữ, rõ ràng nói với cô: “Em nghĩ đến là hay, cho dù tôi cùng Cổ Lệ Sa đính hôn, quan hệ giữa chúng ta cũng không thay đổi.”

Cả trái tim Tinh Thần đều lạnh thấu.

“Vì sao?” Sắc mặt cô tái nhợt, tuyệt vọng hỏi.

Cho dù phạm nhân giam cầm tù chung thân, cũng sẽ vì biểu hiện tốt mà giảm hình phạt? Tại sao cô lại bị quan tòa lên phán xử trọng hình, ngay cả cơ hội kháng cáo đều không có?

Đầu ngón tay của hấn tinh tế vuốt cổ tay non mịn của cô, da thịt non mềm, trắng mịn quả khiến cho người ta yêu thích không nỡ buông tay, miệng hấn vô cùng chậm chạp phun ra những lời cảm thú: “Trò chơi này tôi chơi chưa chán, sao có thể thả em đi?”

Toàn thân Tinh Thần đều phát run, cô tức giận nắm chặt hai tay thành nắm đấm, nhịn lại nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn nổi: “Anh vì sao không thả tôi đi, tôi với anh thì có ích lợi gì? Về sau trước mặt người khác tôi có cần tôn xưng anh một tiếng ” anh rể“?”

Con mèo luôn dễ bảo rút cục cũng vươn móng vuốt phản kích, chỉ tiếc bất luận cô nhẫn nhịn, cô nguy trang, cô giả vờ cam điếc, nén giận hay thậm chí hiện tại làm ra vẻ trấn tĩnh, trong mắt hấn thực sự là chẳng biết tự lượng sức mình, lại thêm mua vui cho hấn.

“Em có phải đang có chút tự mình đa tình? Theo tôi được biết, Cổ Lệ Sa chưa từng xem em như em gái, em đã quên cô ta còn nói xấu sau lưng việc này? Hồi nhỏ cô ta đã đánh ai? Tôi nghĩ lại cảm thấy đau lòng.” Hấn vươn cánh tay, xoa xoa đôi má trắng nõn, hồ hững nói.

Cổ Lệ Sa không chỉ ngày nhỏ tặng cô những cái tát cùng những nắm đấm, hơn nữa sau khi lớn lên còn hại cô thất nghiệp, tóm lại, Thiên kim Cổ Đại tiểu thư sẽ không để cô sống yên thân.

Nhưng giờ, hấn giả mù sa mưa nói đau lòng như vậy, sao không nhìn ra hấn đang hiên ngang vì đại nghĩa dạy dỗ cô vì cái người sắp trở thành vị hôn thê của hấn kia?

Trong lòng Tinh Thần tự giấu cười lạnh, cô Cổ Tinh Thần là cái gì? Đáng bị đánh mắng, bị hấn bắt nạt chưa đủ còn bị người khác giẫm đạp.

Bàn tay to không nặng không nhẹ vỗ vỗ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vài cái, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Thực tế chút đi, đứng trước mặt tôi lấy cái loại tình chị em buồn cười này làm lý do thoái thác, hay là em thích chơi cái loại trò chơi cầm kị này?”

“Cái gì?” Trò chơi cầm kị ?

Nhớ tới người đàn ông này lúc trên giường luôn không biết mệt mỏi, đam mê ném đủ loại cuồng hoan chồng chất, khuôn mặt cô tự dưng đỏ lên. Tên sắc lưu manh!

Cô trợn mắt nhìn hấn, hấn nhún vai từ môi mỏng phun ra câu : “Tùy em, không sao cả, dù sao mục đích của tôi là không thả em đi mà thôi.”

Điều này đã khiến cô bị hấn chọc giận hoàn toàn! Cô mới hiểu đạo hạnh của mình trước mặt hấn còn lâu mới đủ đối đầu, chỉ qua lại mấy lời đã khiến cô không thể nào nhẫn nại thêm được nữa.

“Anh buông tôi ra!” Cô dùng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay hấn, tránh hấn thật xa, nhưng hấn ngược lại chỉ dùng chút lực đã tóm cả người cô vào trong bồn tắm, bọt nước văng khắp nơi, trong phòng tắm vang lên tiếng thét chói tai.

“A.....”

Tinh Thần dùng cả tay chân hết sức giãy dụa trong nước, một phần không ngừng đẩy hấn ra, một phần muốn ra khỏi bồn tắm, miệng không ngừng hét lên: “ Anh tránh ra, buông tay ra... Anh là cái đồ trứng thối! Vì sao còn không thả tôi ra? Tôi hận anh! Hận anh đến chết!”

Đáy mắt hấn một có một mảnh lo lắng, đột nhiên tóm lấy bàn tay nhỏ không yên phận đang đấm hấn, bàn tay khác nắm chặt eo cô, xoay ngược người lại, đem cô thành công giam giữ ở dưới thân, không cho động đậy!

Váy ngủ ướt sũng dán vào đường cong lộ ra thân thể mềm mại, hết sức động lòng người, duy nhất đại sát phong cảnh là đôi mắt to trừng trừng đầy phẫn nộ, mang lửa cháy hừng hực.

Khuôn mặt đẹp trai ghé sát vào vành tai trắng nõn của cô, âm thanh tựa như của ác ma vang lên: “Gom tiền đã đủ, giờ đã muốn trở mặt? Tôi quả nhiên là nuôi phải con sói mất trắng.”

Một câu nói khiến Tinh Thần giống như bị rút đi khí lực toàn thân, cô trương to mắt nhìn đôi mắt lóe sáng kia, hoảng hốt sợ hãi. Hấn làm sao có thể biết..... Biết cô vụng trộm sau lưng hấn giấu đi khoản tiền này?

“Ngàn vạn đừng tưởng rằng mình thật thông minh, động tác nhỏ này của em không phải ngày một ngày hai tôi mới biết được, em giấu tiền ở ngân hàng Viễn Sư thuộc chi nhánh ngân hàng Ottawa đúng không?” Hấn cười vạch trần cô.

Cô hít thở dồn dập, há to cái miệng nhỏ nhắn, lại không thể nói ra thành lời.

“Ừ, tôi nghĩ, khoản tiền này là chuẩn bị để trốn đi?” Hấn vẫn tươi cười như cũ nói: “ Hiện thực như vậy thật khiến cho tôi rất đau lòng, hay là ép tôi đem em cột vào giường khiến em không thể đi được mới can tâm sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng bệch không một tia huyết sắc, trong trí nhớ còn chút hình ảnh tựa như cơn ác mộng, mỗi lần nhớ lại đều khiến cho Tinh Thần tràn đầy thống khổ.

Năm năm trước, cô còn ở Canada, vừa bị hán chiếm đoạt xong, không cam lòng, chưa từ bỏ ý định tìm cách chạy trốn, thậm chí tự sát, nhưng không thể thoát khỏi tay hán. Cô không ngoan chọc giận hán, kết quả chỉ có một, là bị hán đặt dưới thân bừa bãi hành hạ.

Ở Canada, nơi ở của hán có chiếc giường sắt lớn, hán từng không chút khách khí trói cô, bằng cả vật của hán, khăn tắm, dù sao nếu chọc hán tức giận hán sẽ nổi giận hoặc nổi mưu thú tính, hán sẽ nắm lấy bất kỳ cái gì gần đó cột chặt cô vào đầu giường, khóc đến chết đi sống lại cũng không thoát khỏi kết cục bị hán đùa bốn phát tiết, khiến ột thời gian dài cô nhìn thấy hán hoặc thấy giường là là sợ hãi. Dần dần, cô biết mình không phải là đối thủ của hán, biết sợ, biết ngoan ngoãn, không dám mạo muội với hán lấy cứng đối cứng, biết vâng lời, hán muốn cô đi hướng Đông, cô không dám về hướng Tây; hán bảo cô quẹo trái, cô cũng không dám nhìn về bên phải.

Bình an vô sự nhiều năm như vậy sao hôm nay lại phá tan hết? Bởi vì đêm nay vui mừng vì lễ đính hôn kia, bởi hy vọng tự do lần nữa lại vô tình bị cắt đứt, một lần lại một lần thất vọng cùng uể oải làm cô không thể chống đỡ được, đã hoàn toàn tuyệt vọng. Cô tuyệt vọng, cuộc đời u ám đến thế, chính cô đã mất bao nhiêu công sức để tìm ánh sáng. Nhưng nhớ tới ác mộng cô lại cảm thấy sỉ nhục, cô dám can đảm lặp lại một lần nữa?

Tuyệt đối không muốn! Toàn thân Tinh Thần đều phát run. Đúng vậy! Cô không hư như hán, không ác như hán, không vô tình như hán, càng không vô sỉ được như hán. Năm năm đằng đẳng đến bây giờ, Tinh Thần mới bị ai nhận ra điều này, trong lòng chỉ còn lại một mảnh tro tàn.

“Vì sao không buông tha cho tôi?” Cô rưng rưng lẳng lẳng nhìn hán, hỏi: “Kỳ thực vì Cổ Thị, vì quyền lực, anh sẽ luôn luôn cùng người Cổ Gia đấu đá, anh sẽ không bỏ qua bọn họ, nhưng đó là ân oán của các người, có liên quan gì tới tôi đâu?”

Phó Hoành nắm lấy cằm cô, ngón cái nhẹ rà lên đôi môi non mềm của cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô không nói một lời nào.

“Những gì anh đã làm với tôi cần gì phải cần có nào? Dù tôi đây là vật hy sinh chỉ sợ chết không có gì đáng tiếc, anh sẽ không dừng lại, đúng không?” Lời nói của cô tràn ngập cảm giác vô lực.

Phó Hoành nhìn thẳng vào mắt cô, thanh âm không cảm xúc: “Nói không sai, trận chiến này tôi sẽ tiếp tục, quyền lực tuy rằng không có gì tốt, nhưng là có rất nhiều thời điểm, rất nhiều người đều sẽ cần nó, có trách thì trách những người ở Cổ Gia kia, Cổ Thị không phải của bọn họ, dựa vào cái gì để mà tranh?”

Cô nghe được nhếch môi lộ ra nụ cười trào phúng: “Nói thật hay, đáng tiếc Cổ Thị cũng không phải của anh.”

Người xứng đáng nhất có được Tập đoàn tài chính Cổ Thị chỉ có danh chính ngôn thuận người thừa kế đó là Cổ Hách Tuyền. Đáng tiếc anh ta tung tích không rõ, hán vắng mặt khiến cho cuộc tranh giành càng thêm khốc liệt, càng nhiều kẻ muốn nhảy vào toan tính đối với tài sản khổng lồ thềm nhỏ dải này.

Phó Hoành nhìn nụ cười trào phúng kia, không biết có phải vì bị động chạm có chút không tự nhiên tránh mặt lạnh lùng: “Đó là chuyện của tôi.”

“Cho nên, vì mục đích của anh, nên ngay cả loại đính hôn này cũng muốn lợi dụng?” Cô chưa từ bỏ ý định tiếp tục chất vấn.

“Có cái gì không thể?” Hán hơi hơi nhượng mảy, vững vàng nhìn cô chăm chú, ánh mắt u trầm, “Người Cổ Gia vẫn tự rước lấy nhục, tôi làm sao có thể ngăn được?”

Thật sự là vô tình ! Tinh Thần cười thầm. Cô làm sao có thể quên, ở thời điểm hán làm thương tổn cô, chiếm đoạt cô, uy hiếp cô chưa bao giờ hán lưu tình. Hán đã sớm không phải là người rất nhiều năm trước ở cô nhi viện, thờ ơ lạnh nhạt nhìn người khác bắt nạt cô, người ngoài khi dễ cô, cũng không trừng trị kẻ xấu làm đứa trẻ bình thường; cũng không phải là quý tộc trong trạch viện luôn bảo trì là chàng trai trầm mặc tuần lãng; lại càng không phải ở Canada là người nhân phẩm ưu tú, mọi người tôn sùng, được giáo sư coi là học sinh đặc ý, là đàn ông lãnh đạm.

Cô còn nhớ rõ hán nói với cô: “Trên thế giới này không có ai cứu em cả, chỉ có thể tự mình cứu chính mình.”

Cái người tên Phó Hoành kia, thật ra đã chết dần dần trong cô, cái người đã chiếm đoạt cô vào những đêm đáng sợ kia cũng đã chết đi.

Đêm đã khuya.

Đêm nay thật nhẹ nhàng, yêu cũng đã làm, âm ỹ cũng đã âm ỹ, Tinh Thần mệt mỏi đến cực điểm, lên giường vội mệt mỏi nhắm mắt lại, nghiêng người vùi đầu vào gối, lấy đó làm hành động kháng cự bị hấn ôm vào lòng, nhưng người đàn ông luôn bá đạo kia làm sao có thể buông tha cho cô, như nhiều đêm giống nhau, hấn ở sau lưng ôm lấy cô vào lòng.

“Nếu bất kỳ chuyện gì có thể lặp lại, tôi cũng sẽ làm như vậy.” Môi hấn hôn nhẹ gáy trắng nõn bóng loáng của cô, bàn tay to dày xoa tẩm lưng nõn nà như tuyết, trầm giọng nói: “Tài khoản của em tôi không để ý, nhưng hành động tốt nhất em đừng nên hy vọng, đừng mơ tưởng tôi sẽ buông tay.”

Tinh Thần không hề đáp lại, trong đầu dần dần, giống như có rất nhiều rất nhiều điều phải nhớ, có rất nhiều điều muốn nói nhưng mệt mỏi không chịu nổi, thần kinh đã chịu đựng đến cực hạn. Quá khứ lần lượt quay về, bị ngắt quãng thế cho nên hôm nay nhớ lại làm cô có cảm giác giống như đã trải qua một giấc mộng hoang đường.....

4. [mục 4] chương 3

Chương 3

Tất cả chuyện xưa bắt đầu từ một khu cô nhi viện gọi là Thái Dương Gia. Khu cô nhi viện này nằm ở trung tâm thành phố Đài Nam, trong viện thu dưỡng khoảng hơn sáu mươi đứa trẻ. Những đứa trẻ kia mồ côi, gia đình có biến mà không thể nuôi dưỡng, có đứa bị vứt bỏ, sơ suất, chịu ngược đãi hoặc từng lưu lạc nơi đầu đường xó chợ.

Mùa thu năm ấy, vừa qua sinh nhật bảy tuổi, Tinh Thần đã bị vứt bỏ ở tại cửa khu nhà “nhân ái” này. Cô còn nhớ ngày hôm đó, mặt trời rất cao, trời thật xanh, trên đường hai hàng cây xanh đu đưa theo gió. Cô mặc một bộ quần áo không phải là mới, ở bên ngoài mặc chiếc áo khoác màu xanh, chiếc quần màu lá cọ không quá vừa người, đi giày da màu đỏ, mái tóc đen tết thành hai bím tóc nhỏ vắt qua vai, sau lưng còn đeo một cái cặp sách màu vàng chanh. Cô ít khi được ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề như vậy, đại đa số thời gian, cô luôn để tóc rối tung, quần áo cũng mấy ngày mới tắm rửa, vì không ai để ý tới cô, người chăm sóc cô gọi là A Hồng, đi luôn luôn bận rộn đi làm, say rượu, sống mơ mơ màng màng, rất có ít thời gian tắm rửa hay chải tóc cho cô.

Người phụ nữ đã không còn trẻ nhưng lại thích mặc một cái váy da báo bó sát người, đầu tóc xoắn ngắn ngắn bị nhuộm thành màu vàng khoa trương, mắt đeo lông mi giả, đánh lớp phấn nền dày để che đi bọng mắt và mắt thâm quầng, cả khuôn mặt vì trường kỳ sống về đêm mà sinh ra mệt mỏi và tiêu tụy. Rất nhiều năm sau, cho dù Cổ Tinh Thần không nhớ rõ diện mạo của dì Hồng nhưng cô biết một sự thật đó là dì ấy không phải là mẹ cô.

Mẹ đã chết, đến thế giới bên kia rồi.

Hàng năm đến ngày giỗ, dì Hồng đều sẽ ở bên cạnh cái thùng sắt đốt tiền giấy, vừa đốt vừa kể lể, cô ngồi xổm bên cạnh tò mò xem.

Vào ngày sinh nhật đó, dì Hồng phá lệ không đi làm, cũng không say rượu, cùng cô đi mua cặp sách mới, đi ăn đồ ăn nhanh, lại bắt xe đến khu vui chơi thật lâu, hai người đi đến những nơi mà Tinh Thần chưa từng được đến.

Dì Hồng ôm đem cô đến cửa cô nhi viện, để cô xuống, sờ sờ đầu cô, nói với cô: “Tiểu Tinh Tinh, con ngoan ngoãn đứng ở đây, ngàn vạn lần đừng chạy đi đâu, lát nữa sẽ có người đến mang con vào.”

Tiểu Tinh Thần ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen láy nhìn dì không hiểu, đôi tay nhỏ bé túm lấy góc áo dì không chịu buông ra.

“Chao ôi, không phải dì Hồng không muốn con đâu.” Dì Hồng thở dài, “Dì cũng không còn cách nào khác nữa, dì mỗi ngày đều phải đi làm, không có thời gian chăm sóc con, hoàn cảnh này đâu có thể thích hợp để chăm sóc con?”

Cánh tay trắng nõn vẫn không chịu buông ra, cô bé vẫn cố chấp nhìn người phụ nữ, ánh mắt to trong veo tựa hồ có thể nói với dì hy vọng: “Dì Hồng, con sẽ ngoan, con sẽ nghe lời, dì đừng đem con vứt bỏ...”

”Tiểu Tinh Tinh, thực xin lỗi, dì đành nói thật cho con biết. Dì Hồng lúc này đây thật cùng đường, mấy năm nay hoa tàn ít bướm, vận may thật con mẹ nó kém, vốn nghĩ là thắng bạc kiếm ít tiền để làm vốn, để có điều kiện cho con sau này đi học đại học, ai biết được đánh bạc thua, cả tiền vốn cũng mất, còn nợ nặng lãi tên béo Bàn Tử, con theo dì sớm muộn cũng có ngày bị nó bắt bán, dì đây làm sao có lỗi với mẹ con được?”

Nhìn đôi mắt cùng khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ giống chị em tốt của mình trước kia, người phụ nữ bỗng cảm thấy một trận xót xa, dì tránh mặt quay đi, sờ trong túi lấy bật lửa cùng thuốc lá, châm lửa, hút một hơi sâu.

Khói thật sắc người, Tiểu Tinh Thần bỏ một tay ra bịt mũi, đương nhiên tay kia vẫn chặt chẽ nắm lấy dì, cô rất sợ, sợ dì Hồng không cần cô nữa.

“Có trách thì trách mẹ con số mệnh không tốt, đã làm nghề này rồi còn chưa kết hôn đã có bầu, trẻ tuổi lại bệnh tật, chết thì cứ chết đi sao còn để lại con, ngay cả cha ruột của con dì cũng không biết, không biết chỗ nào tìm hân, không còn cách nào khác đành phải nuôi con.... Tiểu Tinh Tinh con yên tâm, Dì Hồng đã hỏi thăm rõ ràng, cô nhi viện này rất tốt, con cũng nên đến trường học, so với theo dì tốt hơn à, chờ dì Hồng có tiền sẽ đến đón con, con ngoan ngoãn nghe lời, dì Hồng cam đoan không lừa con....” Người phụ nữ tiếp tục lải nhải, không biết đang thuyết phục cô bé hay là đang thuyết phục chính mình.

Sau một hồi thao thao bất tuyệt, bàn tay nhỏ bé rốt cục cũng chậm rãi buông lỏng ra...Người phụ nữ cầm nước mắt, vứt tàn thuốc, bàn tay xoa đầu nhỏ của cô bé rồi xoay người định bước đi, bỗng dừng phía sau, cô bé nhỏ giọng gọi: “Dì Hồng...”

Người phụ nữ lỗ mũi chưa xót, không dám quay lại, không lên tiếng trả lời, nhấc giày cao gót bẩy phân bước “cộc cộc” đi nhanh.

Xa xa trốn ở cửa hàng tiện lợi đối diện cô nhi viện, thấy cửa chính mở ra, có nhân viên từ bên trong đi ra, hơn nữa liếc mắt một cái có thể nhìn thấy cô bé đứng co ro trong góc tường, người phụ nữ cuối cùng cũng yên tâm, lau nước mắt, hai tay làm dấu chữ thập nhìn lên bầu trời cầu nguyện. Uyển Quyên, thực xin lỗi, mình cũng chỉ có thể làm được như vậy, cậu nếu trên trời có linh, liền phù hộ cho con gái cậu tương lai sẽ được người trong sạch thu dưỡng, cả đời cơm áo không lo, tương lai xa gặp người đàn ông tốt, không cần theo con đường của mình và cậu, để cả đời không nơi nương tựa.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Màu vàng rắng chiều chiếu vào cửa cô nhi viện, vừa tới viện làm việc, A Mỹ đứng trước mặt cô bé, khuôn mặt trắng hồng nhỏ bé, thật là đứa trẻ xinh đẹp! Trông như thiên sứ trong tranh vậy, vừa mới nhìn đã làm cho người ta thích.

“Bé con, sao em lại một mình ở đây? Người nhà em đâu?” A Mỹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé hỏi.

Trong đôi mắt trong suốt của cô bé ứa ra giọt nước mắt trong suốt, cô bé mím cái miệng nhỏ bé, tay rút lại, một câu cũng không nói. Xoa đầu cô bé, A Mỹ thở dài trong lòng, tiểu nha đầu đáng yêu thế này mà cũng bị người ta vứt bỏ.

Thật ra A Mỹ ra cửa là để đón người, vừa rồi mới nhận được tin báo của viện trưởng, ngay bây giờ sẽ có một đứa bé trai được đưa đến, không ngờ đứa bé trai còn chưa thấy cô đã nhận được bé gái không rõ lai lịch này.

“Bé con, nhà em ở nơi nào? Là ai đưa em tới đây?”

“.....”

“Sao em không nói lời nào vậy? Em tên là gì?”

“.....”

“Em đừng sợ nha, chị gọi là A Mĩ, làm việc ở đây, chị không phải người xấu đâu!”

A Mĩ dùng hết võ mồm tưởng cùng cô bé thân thiết được một chút, ai biết được tiểu nha đầu kia tính thật cường, miệng như trai ngọc vậy, chỉ nhìn cô, một chữ cũng không nói.

A Mĩ đang đau đầu thì phía sau truyền đến một tiếng còi rõ to, một chiếc xe cảnh sát dừng ngay ở cửa cô nhi viện.

“A, cảnh sát Viễn, chú đã tới.” A Mĩ chạy nhanh đứng dậy đi qua đón.

“Đúng vậy, A Mĩ, đã chờ thật lâu nha, trong tay chú còn mấy vụ án, hiện giờ mới có thời gian đưa đứa trẻ của Trình gia đến đây.”

Cảnh sát Viễn chừng bốn, năm mươi tuổi, bộ dạng rất phúc hậu, tâm địa cũng rất tốt, nổi tiếng hiền lành một phương, ông ta nhảy xuống xe xách theo một cái túi da màu đen.

“À, đứa bé hửn là ở bên trong ?” A Mĩ cúi vào bên trong xe nhìn xung quanh.

Tại vị trí lái phụ là một đứa bé trai rất xinh đẹp ngồi rất quy củ, nhìn qua bộ dáng khoảng mười hai, ba tuổi, mặc một cái áo khoác sạch sẽ cùng với quần dài, vừa nhìn đã biết là đứa trẻ gia thế trong sạch, lúc nó nhận thấy A Mĩ đang nhìn mình liền giương mắt nhìn cô, liếc mắt một cái, trong đôi mắt là cái nhìn trầm ổn, trưởng thành sớm, A Mĩ nhìn nó không khỏi ngẩn người.

“Tiểu Hằng, xuống xe, chào chị A Mĩ .” Cảnh sát Viễn mở cửa xe bên kia, ý bảo bé trai xuống dưới.

Hắn không chào, im lặng xuống xe, lại yên lặng từ cảnh sát Viễn nhận lấy hành lý của mình.

“Đứa nhỏ này, là chuyện gì xảy ra vậy?” A Mĩ kéo chú Viễn đến một bên, tò mò nhỏ giọng hỏi.

“Haizz, cháu quên tin tức đã làm xôn xao dư luận à? Tổng giám đốc Hành Viễn Tập Đoàn bởi vì phá sản đã nhảy lầu tự sát, hai ngày sau vợ anh ta không chịu nổi đả kích đã uống thuốc độc chết theo, thật sự đáng thương, trong bụng còn mang thai nữa.” Với người đã làm nhiều vụ án như chú Viễn đã thấy nhiều, nhưng gặp phải thảm án này cũng không khỏi liên tục lắc đầu.

Một nhà bốn người, mấy ngày ngắn ngủi chết ba người, trong đó còn có một đứa trẻ mới năm tháng đang ở trong bụng mẹ chưa từng được thấy thế giới này đã bị tước đi quyền sống.

Còn lại đứa con mười hai tuổi không nơi nương tựa, chỉ có thể bị đưa đến cô nhi viện này.

“A, thì ra là vụ án kia à! Thật sự là rất thảm.....” A Mĩ một bên nghe một bên khóc thút thít.

“Thân thích của Trình gia không ai chịu nuôi đứa trẻ này, Chú Định liên hệ với viện trưởng của cháu, đem nó đến đây.”

“Haizzz, nhiều đứa trẻ đáng thương..... Nó có phải không thích nói chuyện?”

“Cũng không phải, từ khi chú tiếp nhận vụ án này, tiếp xúc với nó, nó chưa từng nói qua một câu, nhưng hàng xóm đều nói đứa trẻ này không phải cam điếc, chú nghĩ rằng có phải nó chịu kích thích quá lớn nên có xu hướng tự kỷ?”

“A? Như vậy là.....” A Mĩ lại đau đầu, hôm nay toàn gặp được những đứa khó tiếp cận thế này, có phải vì không cùng tuổi với mấy đứa trẻ này nên mới thế?

Hai người ở bên kia lời qua tiếng lại, hàn huyên không dứt. Bé trai nhẹ nhàng nhíu mày, không muốn nghe họ nói chuyện, quay đầu liền thấy cô bé đang đứng trong góc. Hắn nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh, mang theo đánh giá; Cô cũng nhìn hắn, cũng tràn ngập phòng bị.

Đúng ngày đó, Tinh Thần cùng đứa con trai gọi là Tiểu Hằng cùng được Thái Dương Gia thu dưỡng. Thật ra thì ở cô nhi viện, từng cô nhi đều mang theo đủ loại câu chuyện, có lẽ do hoàn cảnh của Tiểu Hằng quá

thảm thiết nên được đại đa số nhân viên trong cô nhi viện chú ý, bọn họ luôn lấy ánh mắt thương hại nhìn hẳn, sau đó cùng nhau xúm lại to nhỏ bàn tán.

Thân là một đứa trẻ có giáo dục và có chủ kiến, Tiểu Hằng hiển nhiên chán ghét loại cảm giác này, nhưng hẳn cũng không biểu hiện ở trên mặt, hơn nữa chưa bao giờ gây chuyện, sinh sự, học tập lại tốt, bởi vậy trong viện mọi người thật sự thích hẳn.

Khách quan mà nói, ở Thái Dương Gia này, trong đại gia đình, Tinh Thần là người không hòa hợp được nhất, cô bé giống như búp bê vải bị vứt bỏ, im lặng, ít nói, cũng không dám chủ động chơi cùng bạn bè, thế cho nên những đứa trẻ trong viện đều cho rằng cô bé bị câm điếc. Cô bé thường xuyên nhớ dì Hồng, cô hy vọng dì tới đón cô về nhà, nhưng theo thời gian dần trôi qua, một lần lại một lần thất vọng làm cô vô cùng uể oải, thường xuyên trốn vào nơi không có người vụng trộm khóc.

Ngày đó là sinh nhật tám tuổi, bởi vì nhớ dì Hồng nên Tinh Thần một mình ở sân thể dục khóc. Cô bé ngẩng đầu lên nhìn đám mây, hít hít cái mũi nhỏ đỏ bừng, miệng lẩm bẩm thì thào: "Dì Hồng.... Dì có nhớ hay không? Hôm nay là sinh nhật của con..."

Năm trước giờ phút này, dì Hồng mua cho cô bé cặp sách mới, mang cô bé đến khu vui chơi, sau đó đem cô để ở cửa cô nhi viện. Hôm nay là sinh nhật của cô, Dì Hồng có nhớ cô hay không?

Thật không may, những lời than nhỏ của cô lại bị mấy đứa trẻ là nam sinh hư thường hay gây sự đánh nhau nghe được, chúng vốn định len lén đi phía sau cô hù một phen nào ngờ phát hiện ra.

"Hả, câm điếc cũng sẽ nói chuyện à?"

"Nó là thật câm điếc, hay là giả câm điếc?"

"Kệ! Thử xem."

Bọn nó giống như phát hiện châu lục mới, ào ào vây quanh cô bé, ép hỏi: "Này, không phải câm điếc sao? Làm sao có thể nói chuyện?"

Nhận ra bọn chúng là người hay cậy mạnh bắt nạt bạn yếu, Tinh Thần hoảng loạn đứng lên, gắt gao che miệng.

Đối phương tựa hồ cảm thấy mình bị coi nhẹ cùng lừa gạt, vì thế càng thêm tức giận mắng: "Giả vờ cái gì! Nha đầu chết tiệt kia, kêu ra đi!"

Cô vẫn như cũ không rên một tiếng, ánh mắt cảnh giác trừng trừng bọn chúng.

"Còn giả vờ? Xem ra hôm nay nhất định cho mày đẹp mặt một chút!"

"Không sai! Dem nó kéo qua đây, Lão Tử thật sự muốn sửa chữa xú nha đầu này một chút, có bản lĩnh thì đừng lên tiếng!"

Mấy đứa trẻ kia thấy Tinh Thần cố chấp thẹn quá hóa giận, túm cô kéo vào góc sân thể dục, nơi có đủ năm màu các loại ghế đu quay hình động vật, quay nhanh đầu sẽ choáng váng, Tinh Thần có tật say xe nên chưa dám lên ngồi chơi bao giờ.

"Nhanh chút đưa nó lên!"

"Mày đoán nó có kêu hay không?"

"Ha ha, mày xem bộ dáng của nó, trong lòng nhất định là sợ phải muốn chết!"

Cô bị đẩy lên, ghế đu xoay rất nhanh chuyển động.

"Có sợ không hả? Nếu không ra tiếng chúng tao liền tiếp tục xoay!" Lũ trẻ đắc ý cười, nhìn bộ dáng thất kinh của cô bé.

Tinh Thần trừng lớn mắt, cảm giác thấy tiếng gió ở lỗ tai vù vù vang lên, cô hoảng loạn tóm lấy tay vịn bằng sắt.

"Ở đây đang làm gì?" Một giọng lãnh đạm đột nhiên vang lên.

Tinh Thần nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lại, cô nhận ra hần, cái người đến cô nhi viện cùng ngày.

Giật mình, mấy đứa con trai nhìn hần một cái, đứa cầm đầu xem thường, đương đương tự đắc nói: “Muốn thì lại đây cùng nhau chơi, không muốn lời thôi thì bớt lo chuyện bao đồng!”

“Đúng vậy, chúng tao chỉ muốn biết nó có phải cầm điếu hay không thôi, chẳng có chuyện gì hết!”

Lũ trẻ một bên nói chuyện, một bên dùng lực làm cho đu quay quay nhanh hơn. Gió thổi qua hai bên gò má làm cho khuôn mặt Tinh Thần càng thêm tái nhợt giống như tờ giấy, đôi mắt to sợ hãi nhìn tên con trai đang đứng bất động nơi đó, hờ hững nhìn cô, mỗi khi đu quay quay một vòng lại đổi mặt, lại vụt qua....Hần luôn nhìn cô, trên mặt không có biểu cảm gì.

Đầu óc choáng váng, trong ngực dâng lên một cảm giác ghê tởm, Tinh Thần buồn nôn, quả là muốn nôn mửa nhưng ghế xoay không chịu dừng lại, bên tai là tiếng cười của lũ trẻ hư, bọn chúng lấy mục đích ép cô nói chuyện thực chất là muốn xem cô hoảng sợ để làm trò vui, bọn nó sẽ không chủ động dừng trò này lại. Dần dần không biết xoay bao nhiêu vòng, toàn thân cô mất hết khí lực, xụ lơ ở trên ghế xoay. Cô đã hy vọng chừng nào, tên con trai kia sẽ đến cứu mình, nhưng hần không làm. Trước mắt bỗng tối sầm, thân thể bó nhỏ trên ghế đu ngã qua một bên, Tinh Thần giống như bao cát giống nhau, “Bịch” một tiếng, theo ghế đu rơi xuống phát ra tiếng vang rầu rĩ.

“Trời ạ! Chúng mày đang làm cái gì? Có đứng lại không thì bảo!” Hình như là tiếng A Mĩ nổi giận dùng thùng, từ rất xa truyền đến.

Trên trán, trên mặt, đầu gối một trận đau đớn, tay chân Tinh Thần như nhũn ra, cũng thể đứng lên, không thể khống chế cảm giác buồn nôn, cô chậm rãi mất đi ý thức.

Lúc này đây, đùa dai làm cho trán Tinh Thần và trên mặt bị trầy da, trên người cũng có không ít bầm tím, A Mĩ thập phần căm tức, hung hăng răn dạy cùng trừng phạt kia mấy đứa đầu sỏ gây nên, trừ bỏ Tiểu Hằng. Hần không tham dự, đương nhiên cũng không ngăn cản, hần hờ hững đưa mắt nhìn làm cho A Mĩ cảm thấy hần thật sự không giống những đứa trẻ cùng lứa tuổi, không ai biết hần đang nghĩ gì.

Một thời gian rất lâu sau Tinh Thần không dám đến sân thể dục, cô sợ hãi bị người ta bắt đùa cợt, từ xa nhìn thấy nam sinh liêu lĩnh lỗ mãng cười đùa sẽ lén lút trốn qua một bên, lần gặp gỡ này đã để lại cho cô một bóng ma trong lòng. Nhưng rồi cũng có lúc không thể tránh được.

5. [mục 5] chương 4

Chương 4

Mùa đông lạnh lùng qua đi, tiết trời dần chuyển sang mùa xuân, Tinh Thần đang ngồi trong thư viện đọc sách. Rèm cửa sổ thư viện bị kéo lên một nửa, hàng ngàn tia sáng ánh mặt trời chiếu vào, ấm áp soi rõ từng quyển sách báo.

Tinh Thần không nghĩ tới tên con trai kia sẽ xuất hiện.

Hần đi đến vị trí bên cạnh cô ngồi xuống, ánh mắt lạnh đậm mà kiên định đã thành công ngăn động tác hoảng loạn muốn chạy trốn của cô, sau đó hần nói với cô: “Tôi không cứu em là vì tôi không muốn gây chuyện, nếu ở trong này biểu hiện không tốt sẽ rất khó được viện giới thiệu cho người nhận nuôi.”

Trước tuổi thành niên, cách duy nhất rời cô nhi viện đó là được nhận nuôi, nhưng điều này cũng không tốt lắm, giống như là người có tiền đi chợ mua đồ ăn, kén cá chọn canh, chọn cái bọn họ thích, hợp ý thì giữ lại, không thích thì bỏ đi như giày rách.

“Có thể không có ai sẽ đến đón tôi nhưng tôi nhất định phải rời khỏi nơi này.”

Tinh Thần vẫn bị kinh sợ vây lại, không biết mình phải trả lời hần như thế nào, cũng không hiểu vì sao hần không thích ở nơi này, mặc dù cô luôn mong dì Hồng sẽ đến đón cô về nhà, nhưng ở cô nhi viện có cơm ăn, có sách đọc, trừ những đứa trẻ hư thích bắt nạt kẻ yếu, cô cũng không thấy chán ghét nơi này.

“Tôi sớm hay muộn sẽ rời khỏi nơi này.” Hần ngẩng đầu, nhìn chăm về cửa sổ phía trước, bất luận là giọng điệu hay biểu cảm đều thật giống người lớn, có lẽ hần không cần lời khuyên của cô, chính xác đó là quyết định của hần rồi.

Lúc gần đi, hần rất thản nhiên nói trực tiếp với cô: “Em hãy nhớ kỹ, gặp bất kỳ chuyện gì đừng trông cậy người khác tới cứu, chỉ có mình mới có thể cứu chính mình.”

Tinh Thần mở to đôi mắt đen long lanh, hơi giật mình nhìn bóng lưng của hần, không biết rốt cục hần gặp chuyện gì mà có thể lạnh lùng đối đãi với thế giới này như vậy.

Cô không giống hần, trước khi Dì Hồng chưa tới đón cô, cô thực sự sợ bị người khác nhận nuôi, như vậy thì Dì Hồng sẽ không tìm thấy cô, hơn nữa nếu cô lại một lần nữa bị vứt bỏ sẽ không còn nơi nào để đi.

Đáng tiếc không như mong muốn, vèn vèn sau mấy tháng, Tinh Thần liền rời khỏi Thái Dương Gia. Dì Hồng vẫn chưa tới đón cô đi mà cô đã bị nhận nuôi.

Người nhận nuôi cô là người đàn ông họ Cổ, gọi là Cổ Thế Xương, là thương nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi, có vẻ nhiều tiền, ngày ông ta đến cô nhi viện đã quyên rất nhiều tiền, hơn nữa còn xin viện trưởng nhận nuôi một đứa bé chưa đến mười tuổi.

Giống như người bình thường được gọi là nhà từ thiện, muốn làm việc từ thiện tất nhiên không ai muốn cự quyết ông ta, trong lũ trẻ, liếc mắt một cái không chút do dự liền nhận nuôi cô. Thủ tục rất nhanh được làm xong, ông ta đứng trước mặt Tinh Thần, cười cười với cô nhưng cô nhìn ra được ông chẳng đặc biệt vui vẻ gì.

“Tinh Thần, gọi cha.” Cô nhìn người đàn ông trung niên trước mặt theo bản năng trốn phía sau A Mỹ, cô không muốn gọi. .

“Ngoan nào, Tiểu Tinh Tinh, em về sau phải nghe lời Cổ tiên sinh nha!” A Mỹ ở khuyên cô.

Nghe nói vị Cổ tiên sinh này là người Cổ Gia Đài Nam , Cổ Gia Đài Nam nha! Cao cao hào môn, nhiều nhất chính là tiền, Tiểu Tinh Tinh có thể được người Cổ Gia nhìn trúng nhận nuôi thật sự là được tổ tiên phù hộ quá nhiều!

Tinh Thần không hiểu ý nghĩ người lớn, cô chỉ mong Dì Hồng đến đón cô.

Sau khi được Cổ Thế Xương nhận nuôi , Tinh Thần nhanh chóng bị mang ra xuất ngoại, đi đến dị quốc tha hương, nơi đó có gia đình cha nuôi có vợ ông ta cùng một cặp nam nữ, bọn họ hiển nhiên là không quan tâm đến cô, thậm chí vì cô đã tạo nên sóng to gió lớn.

Tới Canada ngày đầu tiên, nữ chủ nhân liền bởi vì cô cùng nam chủ nhân đã xảy ra tranh cãi kịch liệt.

Cô khấn trương đứng ở cầu thang lầu hai, nghe nữ chủ nhân nhà này là người cao cao gầy gầy, ở phòng khách dưới lầu, dùng vài loại ngôn ngữ, đang khàn cả giọng liên tiếp chất vấn chồng mình.

“Why? Anh vì sao vẫn đem nó trở về?”

“Anh còn nhớ người đàn bà hạ lưu kia đúng không? Don’t palter with me...” (đừng đùa cợt với tôi....)

“Anh thật quá đáng! Tôi không thể dễ dàng tha thứ! Anh lập tức đem nó đi! Tôi không muốn nhìn thấy cái dã loại kia!”

Tinh Thần không thể hiểu được tiếng Trung hỗn tạp thế này, giống như pháo nổ bùm bùm bên tai, vọng từ phòng khách vang lên tầng trên. Đúng lúc này, đột nhiên có người kéo mạnh đuôi sam của cô, Tinh Thần bị đau quay lại. Đập vào mắt là hai gương mặt đang lộ ra vẻ vô cùng chán ghét cô. Đó là đứa con trai và con gái của nhà này, tuổi đều lớn hơn cô, Tinh Thần nghe cha nuôi gọi là Hoàn Hiên và Lệ Sa, Cổ Hoàn Hiên bộ dạng vừa ốm vừa cao giống que tăm, mà Cổ Lệ Sa lại quá mức đầy đặn.

Ánh mắt hai đứa kia cùng trừng trừng nhìn Tinh Thần, một đứa hung tợn nói: “Đều là tại mày, hại mẹ tao tức giận!”

Một đứa khác càng thêm hung thần mǎng: “Yêu tinh hại người! Ghê tởm! Vì sao lại đến nhà chúng tao?”

Tinh Thần sợ tới mức không dám thở mạnh chứ đừng có nói là cãi, thân thể bé nhỏ của cô dán chặt vào vách tường màu trắng, hận không thể biến mình thành hạt bụi. Đôi anh em kia thấy cô dễ bắt nạt càng kiêu ngạo, theo tiếng tranh cãi kịch liệt của cha mẹ dưới lầu, nắm đấm bọn chúng không chút khách khí nhằm toàn lực lên người cô bé.

“Xú nha đầu, mày chỉ xứng ở bên ngoài đi nhặt rác, muốn ở lại, không có cửa đâu!”

“Mẹ tao sẽ không cho mày ở đây, quên ý nghĩ đó đi!”

“Không sai, mày mau cút mau, đi chết đi!” Cô bị Cổ Lệ Sa đẩy mạnh, cô đứng không vững, giống như quả bóng cao su không tự chủ theo trên thang lầu lăn xuống dưới, nháy mắt rơi bể đầu máu chảy.

Hai anh em Cổ Gia bị dọa, quá sợ hãi, hai mặt nhìn nhau, không hện mà cùng chạy nhanh thoát khỏi hiện trường.

Tinh Thần bị thương cuối cùng cũng ngăn lại trận tranh cãi của gia đình này, lão người hầu Ruth trong nhà được sai ôm Cổ Tinh Thần đi bệnh viện. Sau khi cô từ bệnh viện trở về, thái độ nữ chủ nhân Mullen Na tất nhiên thay đổi tốt hơn, bởi vậy không cố chấp bắt chồng mình Cổ Thế Xương đuổi cô đi.

Tinh Thần không rõ vì sao nhà này không thích cô còn muốn nhận nuôi cô? Về sau cô cũng biết nhưng đáp án chỉ khiến lòng cô thêm ngượng lạnh và càng thở dài bi thương.

Canada ở phía Bắc châu Mỹ, đông là Đại Tây Dương, tây giáp Thái Bình Dương, Tây Bắc giáp Bang Alaska thuộc nước Mỹ, Đông Bắc gần đảo Greenland cách nhau eo biển Davis, Nam tiếp giáp nước Mỹ, Bắc dựa vào Bắc Băng Dương đến vòng cực Bắc, đường bờ biển ước chừng dài hai hơn mười tư vạn km, phía Đông nhiệt độ không khí hơi thấp, Phía Nam khí hậu Ôn hòa, Phía Tây khí hậu ôn hòa ẩm, Phía Bắc là vùng khí hậu hàn đới, đây là những mô tả trong sách giáo khoa về đất nước này. Đây là quốc gia mà nơi nơi đều là di dân, từ tám tuổi đến bây giờ, Tinh Thần sống ở đây gần mười năm.

Bởi vì Cổ Thế Xương ở chi nhánh Ottawa thuộc Tập Đoàn Cổ Thị là chủ quản cao cấp, cho nên cả nhà họ cùng ở một nơi rất đẹp gọi là Thành Tulip.

Hàng năm vừa đến mùa xuân, thành là một mảnh xanh lá mạ, nơi nơi có thể thấy được trên những thảm cỏ lớn nở ra một màu sắc diễm lệ của hoa Tulip, đó là mùa Tinh Thần thích nhất.

Ngôi nhà mà nhận nuôi cô là gia đình Hoa kiều, nam chủ nhân là Cổ Thế Xương không phải là người sợ vợ nhưng khi đề nhắc đến Tinh Thần thật không rõ vì sao hai người lại cãi nhau kịch liệt, và Cổ Thế Xương dường như bị thua thiệt nhưng vẫn cố nhẫn nhịn.

Vì thế đương nhiên, Tinh Thần sống cũng không tốt lắm, bởi vì nữ chủ nhân Mullen Na không thích cô, thường xuyên bởi lòng tìm vết làm khó dễ, quở trách cô, cũng không thích những người khác đối với đứa trẻ nhận từ cô nhi viện này có vẻ thân mật.

Cổ Hoàn Hiêu và Cổ Lệ Sa cùng mẹ ruột giống nhau, từ đáy lòng coi khinh và chán ghét cô, nhất là khi có cơ hội liền sẽ nghĩ bằng tất cả các cách để bắt nạt cô.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Cổ Thế Xương tuy bình thường đối với Cổ Tinh Thần coi như có quan tâm, nhưng mỗi khi đụng tới việc vợ mình cùng các con làm khó dễ cô thì cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở làm như không biết.

Ăn nhờ ở đậu gian nan như vậy, Tinh Thần chẳng bao giờ có thể suy nghĩ vì sao Cổ Thế Xương lại nhận nuôi mình, có lẽ ông ta cũng giống như đám người có tiền mà người ta gọi là nhà từ thiện trên tivi, chỉ là trước mặt công chúng tạo hình tượng tốt mà thôi.

Đến Canada năm thứ tư, Tinh Thần cũng không nghĩ rằng có lúc cô sẽ theo cả nhà Cổ Thế Xương về Đài Loan một lần.

Bọn họ về Đài Loan với mục đích là dự lễ tang, lễ tang vợ chồng chủ Cổ Gia.

Ở Đài Loan, Cổ Gia cùng Quan gia Đài Trung tài phú không hơn kém nhau, đều là siêu cấp hào môn, đến cả phụ nữ và trẻ con đều biết, Quan gia hắc bạch đều ăn, Cổ Gia thương giới hoành hành, đều xưng vương trong lĩnh vực của mình.

Chủ tịch Tập Đoàn Cổ Thị và phu nhân của ông ta bất hạnh cùng qua đời trong một tai nạn ô tô khủng khiếp, để lại đứa con trai độc nhất mới mười bảy tuổi thân còn mang trọng thương (xem bảo bối tình nhân của kiến trúc sư)

Theo lời một vị cao tăng, họ tổ chức một lễ tang vô cùng long trọng, linh đường trang nghiêm, bên trong vang vọng âm nhạc ai oán với những lời thơ, bài ca tưởng niệm linh hồn người đã khuất. Bài điệu và mặc niệm được tiến hành, các nhân vật nổi tiếng, là thương nhân, bạn bè, khách nước ngoài cùng với nhạc buồn, vòng hoa, hoa cúc trắng nhiều không đếm xuể, nước mắt như thủy triều rót xuống, phô trương than ai oán.

Người thừa kế duy nhất của Cổ Gia Cổ Hách Tuyên, ở trước hai quan tài đáp tạ tân khách.

Tinh Thần nhìn ra đó là một thiếu niên tính tình cổ quái, ương bướng và kiêu ngạo, cho dù mất đi song thân vẫn cố nén đau thương, bất luận là ở linh đường hay là đi đến nơi hỏa táng vẫn không rơi một giọt nước mắt.

Vì chân bị thương chưa lành, Cổ Hách Tuyên vẫn còn ngồi ở xe lăn, trong lòng ôm di ảnh cha, người đi bên cạnh hẩn ôm di ảnh mẹ hẩn, đó là một thiếu niên cũng xấp xỉ tuổi hẩn.

Hai người đều mặc đồ tang màu đen, trên cánh tay áo mang dải băng tang màu đen, đó là tang trang phục.

Thiếu niên tất nhiên không phải là người Cổ Gia, bởi vì trong hội trường không ít người thân thích với Cổ Gia đã ở khe khẽ nói nhỏ.

“Ồ, đó là ai?”

“Không biết! Chưa từng gặp qua.”

“Nghe nói hình như là con nuôi của Phó quản gia!”

“Ui, làm cái gì vậy! Nghi thức trọng đại như vậy, cũng đến phiên con nuôi quản gia hỗ trợ để giữ thể diện? Thật là... Cổ Gia chúng ta không còn người khác nào à?”

“Không có cách nào, nghe nói Cổ tổng giám đốc lúc sinh thời rất coi trọng tên tiểu tử này, tuổi còn nhỏ mà đã được đưa đi Canada đào tạo sâu có lẽ là để về sau chuẩn bị phụ tá Kevin.”

“Hừ, tôi thấy giống dường hồ vì hoạn hơn, nhìn Kevin xem, đôi chân kia chỉ sợ là muốn phế, nhà này nghiệp lớn, chống đỡ thế nào được?”

“Hắc hắc, lời này không sai, nhưng mà tiểu tử kia còn non, có cái gì đáng sợ? Chỉ tiếc Cổ Thị lúc này sợ là muốn mất vào tay.....”

Nghe theo lời nói của mọi người, ánh mắt Tinh Thần dừng lại ở trên người thiếu niên đang bị chú ý.

Bất kể có bao nhiêu kẻ đang giương mắt hồ lên nhìn hẩn, thiếu niên kia vẫn chững thững trầm mặc đứng cạnh Cổ Hách Tuyên, phía sau xe lăn, như không thêm để ý, đầu cúi thấp, trên mặt biểu lộ hoàn toàn là thành kính và lặng im.

Tinh Thần nhìn hình dáng kia, mặt hơi nghiêng và có phần lạnh lùng chợt có một cảm giác quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

Cùng lúc đó, dường như nhận ra trong bầu lang sỏi của Cổ Gia có một ánh nhìn trong suốt mà tĩnh lặng, thiếu niên chợt ngừng đầu lên và bắt gặp đôi mắt đen của Tinh Thần, hẩn không giống như ngày thường nhanh chóng rời mắt đi mà ngược lại dừng lại ở khuôn mặt trái xoan xinh xắn hơn hai giây, giữa đôi mày đẹp xẹt qua đôi nét phức tạp và kinh ngạc rồi nhanh chóng biến mất.

Nghi lễ cáo biệt di thể được tiến hành, hôm đó có đến ước chừng hơn vài nghìn người đến, có thể nói đây là “Tang lễ thế kỷ” cho nên một lượng lớn giới truyền thông đến, các ký giả cầm trong tay Mic, mọi người chen nhau tiên tranh hậu khủng*

*(tranh lên trước sợ lạc về phía sau).

Phục bên linh cữu là người của Tập Đoàn Cổ Thị, mười người từng đi theo chủ tịch cùng gây dựng sự nghiệp từ lúc còn trẻ, nhiều tân khách đi theo Linh Xa (xe tang) từ từ chạy về phía đàn hỏa táng, tiến hành nghi lễ cuối cùng của lễ tang: Hỏa táng.

Sau Linh Xa là lực lượng xe Lincoln, hàng trước là lão quản gia cầm điện thoại đang giao phó sự vụ rồi quay đầu nhìn lại về phía chỗ ngồi phía sau. Hai chân Cổ Hách Tuyên được đắp một cái mền thật dày, hai mắt nhắm lại, bộ dáng suy sút yếu ớt.

Phó quản gia khẽ thở dài trong lòng, nhắc nhở con nuôi ngồi bên cạnh: “A Hoành, người vừa mới khóc đến vật vã ở linh đường chính là Cổ Thế Xương.” Phó Hoành hơi gật đầu, trong lòng đang suy nghĩ.

Nhà bốn người kia, không, hẳn là năm người, làm cho người ta ấn tượng khắc sâu. Người đàn ông đã âm bình bình, người đàn bà thì kiêu ngạo, ương ngạnh. Đứa con trai thì nhìn qua cũng đã thấy là tên láu cá, rồi người cùng với mẹ tựa như khuôn mẫu đi ra đó chính là đứa con gái điệu ngoa. Và còn có một cô bé nhỏ bé xinh đẹp nhút nhát luôn bị người ta xem nhẹ, thật sự là không thể không khiến cho người ta không chú ý.

Cổ Thế Xương dường như thích những kẻ khác trong Cổ Gia tâng bốc, làm việc tác phong giống như là cấp trên của tất cả, không ít chuyện đều do hắn tự quyết định.

“Vài năm trước, không biết vì sự tình gì, hắn đột nhiên muốn xuất ngoại phát triển, lão gia tuy cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn đồng ý cho hắn đi chi nhánh công ty ở Canada, gần nhất hắn tựa hồ như lại muốn quay trở lại.” Lão quản gia nói: “cha dám nói, chậm nhất nửa năm Cổ Thế Xương nhất định sẽ nghĩ cách chen vào Hội Đồng Quản Trị của Cổ Thị.”

Đối thủ quá mạnh mà thiếu gia bởi vì mất đi cha mẹ, lại hơn nữa chân bị thương quá nặng, luôn luôn ý chí và tinh thần sa sút, lão quản gia trung thành và tận tâm nay thập phần lo lắng.

“Cha yên tâm, chân thiếu gia sẽ tốt lên.” Phó Hoành khuyên giải an ủi cha nuôi.

“Hy vọng như thế, Cổ Thế Xương luôn luôn tàng thâm. Vạn nhất thiếu gia có sơ suất gì, cha biết ăn nói thế nào với lão gia và phu nhân về việc hai người đã giao phó?” Lão quản gia thở dài, không che giấu nỗi ưu tâm lo lắng trùng trùng: “Con khi nào mới có thể trở về? Thiếu gia hay việc học đều trọng yếu....” Thiếu niên không trả lời, hắn hơi hơi cụp mắt xuống.

Lúc này xe đang chạy ra đường lớn, ngoài cửa xe hai bên đều là bóng râm của tán cây xanh che khuất đi khuôn mặt tuấn nhã trầm tĩnh của hắn, làm cho người ta không thể thấy rõ vẻ mặt hắn.

Sau khi lễ tang kết thúc, Tinh Thần cùng Cổ Thế Xương và người nhà hắn về tới Canada, cũng không ngờ đến qua mấy tháng, Cổ Gia bốn người lại thu thập hành lý chuẩn bị về Đài Loan.

“Tinh Thần, con trước hết ở đây, chúng ta về Đài Loan dàn xếp xong hết thấy rồi sang đón con.” Cổ Thế Xương giải thích với cô như vậy.

Cổ Hoành Siêu cùng Cổ Lệ Sa rất không tình nguyện rời Canada, nhưng lại không dám phản kháng quyết định của cha mẹ, bọn chúng không ngừng oán hận đi từ biệt đám bạn bè lâu lổ, trước khi đi còn để lại cho Tinh Thần vài cái nhìn xem thường.

Nghe đôi vợ chồng kia đang hưng phấn bàn chuyện, Tinh Thần chậm rãi hiểu rằng Cổ Thế Xương được triệu hồi về Đài Loan làm Phó giám đốc Tập Đoàn Cổ Thị.

Bọn họ đi rồi, Tinh Thần cùng lão Ruth chuyển đến một gian nhà trọ thuê tạm thời, bởi vì Mullen Na cảm thấy cô không cần phải ở trong căn nhà lớn như vậy.

Từ đó về sau là một đoạn thời gian dài thật tốt đẹp, là những ngày sống nhẹ nhàng nhất trong cuộc đời của Cổ Tinh Thần tại Canada.

Lão Ruth gần sáu mươi tuổi thật thích Tinh Thần, hai người tình cảm rất tốt, mỗi ngày Tinh Thần tan học trở về đều sẽ cùng nhau đến công viên cạnh nhà trọ để tản bộ, nếu không phải một người là tóc vàng mắt xanh, một người là tóc đen mắt đen thì hàng xóm đã nghĩ họ là ông cháu.

Thời gian trôi đi như dòng chảy, lơ đãng trôi qua đầu ngón tay.

Những ngày tự do tự tại, hạnh phúc có lẽ trôi quá mau, mười bảy tuổi Tinh Thần đảo mắt đã trở thành tân sinh viên, cô thi đậu đại học Maila Ji, viện thiết kế.

Đại học Maila Ji là một khu đại học công lập nổi tiếng thế giới, trường đã có hơn một trăm năm lịch sử, là đại học tổng hợp nổi tiếng gồm nhiều viện khác nhau: thiết kế, kỹ thuật, quản lý, âm nhạc, khoa học, giáo dục nghệ thuật là một trong sáu viện cung cấp hơn một trăm giáo trình chuyên nghiệp cùng tài liệu cho các trường đại học, trên toàn cầu luôn là đại học cầm cờ đi tiên phong..

Khác hẳn với những cô gái mang đầy vẻ thanh xuân diễm lệ và những cô gái căng tràn sức sống thì Tinh Thần có vẻ trầm mặc mà đơn giản, tóc luôn luôn buộc đuôi ngựa đơn giản, mặc áo sơ mi đơn giản cùng quần bò, thỉnh thoảng gặp gỡ bạn học, nếu họ có rủ cô ra ngoài dã ngoại, vui chơi cô sẽ luôn mỉm cười cự quyết.

Tinh Thần là cô gái biết mình là người như thế nào và biết mình muốn gì, trong lòng cô thừa hiểu hoàn cảnh của chính mình, cô không phải là Thiên kim tiểu thư của Cổ Gia, cô là cô gái với hai bàn tay trắng. Tuy được gia đình này thu dưỡng, cho dù bọn họ đối với cô thế nào nhưng họ cũng cho cô có cơm ăn, có sách để học, cô không quá mức rảnh rỗi để có thời gian đi chơi.

Trước mắt cô, chuyện duy nhất có thể làm được là phải học thật tốt, cô không thể sánh được với những sinh viên thiên tài năng, ở trên lớp và bài tập cô phải tốn nhiều công sức hơn, nhiều thời gian hơn mới có được thành tích tốt, cô toàn tâm toàn ý mong học xong đại học lấy bằng xong sẽ tìm một công việc thích hợp, tay làm hàm nhai không dựa vào bất kỳ ai.

Tuy rằng cô vẫn cố gắng như vậy nhưng dung mạo Phương Đông động lòng người và khí chất thanh lệ vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt.

Banting, đại học Maila Ji, học viện kỹ thuật là chàng trai trẻ đến từ Thụy Sĩ, vì em gái Marri đang học ở viện thiết kế, một lần hắn có việc tìm Marri, trong lúc vô tình nhìn thấy Tinh Thần chợt giật nảy mình.

Đáng tiếc “giai nhân nan ước”, bất luận là chính mình chủ động, hay là thông qua Marri mời, cô gái nhỏ có tên tiếng Anh là Sissi đều cười cười lắc đầu cự tuyệt.

“Sissi, anh trai tớ không tệ lắm đâu, anh theo khuynh hướng Phương Đông, bạn cho anh ấy một cơ hội, chỉ là làm bạn bè thôi.” Marri cũng rất thích Tinh Thần, hiện tại, cô gái luôn đến nơi đến chốn và chăm chỉ học rất hiếm, đặc biệt lại mang bộ dạng như vậy.

Làn da cô ấy như sữa giống nhau, trắng nõn, một chút tàn nhang đều không có, giống như dù có phơi nắng thế nào cũng không đen, dáng người tinh tế cao gầy, mái tóc dày được cắt ngắn chỉnh tề, khuôn mặt trái xoan mang đậm vẻ Á Đông, đôi mày hết sức xinh đẹp cộng với đôi mắt hạnh nhân to, cánh mũi cao, đôi môi như cánh hoa, chiếc cằm nhỏ hoàn mỹ, thật là đẹp đến ngây người!

Tuy rằng cô gái Phương Đông này bình thường không mê trang điểm, luôn ăn mặc quê mùa nhưng sao có thể giấu giếm được những thứ khiến cho nam sinh phải đỏ mặt vì tình kia?

Hơn nữa còn trẻ tuổi, còn mà chút không tự chủ mà ngượng ngùng, cô gái xinh đẹp, thanh thuần động lòng người như vậy, theo Marri biết đã không ít bạn cùng khóa hoặc khóa trên chú ý tới cô từ lâu, đáng tiếc đương sự quá trì độn, một chút cũng không phát hiện ra.

“Bạn đừng lo lắng, chỉ là một lần hẹn nhỏ nhỏ mà thôi, hiện tại nữ sinh viên nào chả có bạn trai, cuối tuần cùng anh trai tớ đi xem phim không được sao?”

Nhưng cô gái kia nhận thấy mình có chút lỗi, đôi mắt hắc bạch phân minh có thể nhìn thấy đấy, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, còn mang theo thanh âm khiến cho người ta không khỏi thương nói: “Thực xin lỗi Marri, tớ lên lớp xong còn phải đi làm thêm, không có thời gian đi hẹn hò.” Marri nghe xong cũng chỉ có thể từ bỏ.

Đổi lại là nữ sinh khác, tỷ như nghe nói là được phong làm hoa hậu giảng đường của học viện kia đến từ California nước Mỹ, Amanda, Marri sẽ cho rằng cô gái này đang làm bộ làm tịch, vụng về làm cao, ngoài mặt giống như là bỏ rơi những người theo đuổi nhưng không biết đã âm thầm lên giường với bao nhiêu người.

Cô gái Amanda kia đã làm việc mất mặt nhất đó là thấy đàn anh ở viện kỹ thuật là người vô cùng ưu tú, vừa thấy đã yêu, dùng hết tâm cơ đi câu dẫn, đáng tiếc đối phương không cắn câu. Amanda sau khi bị cự tuyệt đã lọt được vào nhà trọ của đàn anh, cởi hết quần áo nằm trên giường tính sắc dụ nhưng đáng tiếc cuối cùng phải chịu bị khổ chủ đuổi ra khỏi nhà, trong một lát truyện cười này đã lan truyền đến khắp học viện.

Đàn anh ngồi trong lòng mà vẫn không loạn kia thật khéo là người Phương Đông, còn cùng viện với anh trai cô, quan hệ bạn bè khá tốt, cũng chính vì Banting tận mắt chứng kiến sự việc nên Marri đối với tin đồn này cực kỳ rõ ràng.

Nhưng Sissi sẽ giống Amanda sao? Coi như hết, nếu như cô dùng đến cách này.

Khi nghe chính miệng Marri biết được chính mình bị cự tuyệt lần thứ n, Banting có vẻ vô cùng uể oải.

“Fran, có phải các cô gái Phương Đông đều rất khó theo đuổi? Ngay cả chút cơ hội đều không cho.” Hấn buồn rầu nhìn về phía người bạn Phương Đông tâm sự.

Tên kia nghe xong, tầm mắt vẫn nhìn vào sách, không chậm lật trang, nhàn nhạt hỏi hấn đối với ai nhất kiến chung tình.

“Tên tiếng Anh của cô ấy gọi là Sissi, tên tiếng Trung họ Cổ, tên hình như là cái gì nhỉ? À, là Tinh Thần, quê Đài Loan, kỳ quái, sao cậu không biết cô ấy nhỉ?”

Tinh Thần? Ngón tay thon dài đang giở trang sách hơi chậm lại, hai giây sau tiếp tục lật làm như chưa từng nghe thấy chuyện gì.

“Này, Fran, cậu thật quá đáng, sao không quan tâm đến hạnh phúc của mình? Cậu chưa gặp qua Sissi nên không biết, cô ấy là cô gái đặc biệt, bạn học của Marri huyền não muốn chết, bọn họ vây quanh mình ầm ĩ khiến mình hôn mê, chỉ có cô ấy lặng im đứng bên ngoài hành lang yên lặng đọc sách.....”

“Cậu có tin nhất kiến chung tình? Cô ấy thật sự là đã đáng yêu lại xinh đẹp, tựa như ngôi sao độc nhất vô nhị trên trời, mình vừa thấy cô ấy thì những người khác không còn tồn tại nữa. Oh, đúng rồi, cậu chưa từng thấy qua cô ấy nên nhất định không hiểu.” Banting vẫn tràn giang đại hải bày tỏ nỗi tương tư của mình.

Môi mỏng khẽ nhếch lên, chàng trai khép sách lại, rút ra quyển “Nhà cung cấp - Chiến lược cùng kết cấu” trên giá, nhưng lại bị chính lời nói của Banting mà rơi vào trầm tư.

Cô gái kia, làm sao hấn có thể chưa thấy qua..... Ánh mắt như sao, lông mi chớp giống cánh bướm đang vỗ cánh, không thích nói chuyện khiến người ta hiểu nhầm là người câm điếc, luôn luôn tĩnh lặng giống như không một ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của cô, cả người đều tràn ngập tâm trạng bất an, tựa như con búp bê xinh đẹp bị vứt bỏ.

Ngay cả chính hấn cũng không nghĩ tới, duyên phận cùng cô sẽ đến sớm như vậy, sâu như thế.

Ở cùng một nhà trong cô nhi viện, cùng được Cổ Gia nhận nuôi, hiện tại đều ở Canada....Trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ xúc động đã lâu không thấy. Hấn muốn nhìn cô, xem cô có trưởng thành, có thể trở nên tự tin đứng lên, không bao giờ giống ở cô nhi viện nữa là cô bé bị vứt bỏ?

Nhưng mà không được!

Trên con đường đời mà hấn đặt ra không có cô tham dự, thậm chí không có vị trí của cô, tại sao hấn có thể vì cô liên tục ngột ngạt sửa đổi phương hướng và hành trình của mình.

Đạm mạc rời mắt khỏi sách vở, đầu quay về phía cửa sổ nơi để một chậu lan điều đã lâu, mọc đầy lá và dây leo, tất cả ánh sáng đều xuyên qua chuỗi lá cây rung động nhìn không hoàn chỉnh.

Giống như nhân sinh, vô thường.

6. [mục 6] chương 5

Chương 5

Sau khai giảng không bao lâu, những ngày bình lặng của Tinh Thần cũng đã hết, bởi vì anh em Cổ Gia lại tới Canada.

Mười tám tuổi Cổ Lệ Sa trở về Maila Ji học đại học, bởi vì xin nghỉ phép do ốm nên nhập học trễ một chút, mà Cổ Hoàn Siêu bởi vì ở Đài Loan gây chuyện bị Cổ Thế Xương giáo huấn một chút, cũng cùng bị trục xuất trở về để tránh đầu sóng ngọn gió.

Anh em Cổ Gia từ đầu đã không muốn rời Canada, nơi này so với Đài Loan tự do tự tại đến mức nào, bọn họ ăn chơi đàn đúm, tìm hoan mua vui, không gì không làm được, ngay cả trong tủ lạnh đều có thể ngừng nghênh nhét rượu vào, mỗi ngày còn có thể suốt đêm chơi ở hộp đêm cuồng hoan, không ai có thể quản hay thúc giục, hơn nữa lúc này đây vợ chồng Cổ Thế Xương đều bận ở Cổ Thị lo kết bè kết phái nên càng không quản được bọn họ.

Tinh Thần nghe lão Ruth nói, bọn họ vẫn là ở tại khu nhà cao cấp, nhưng mà gần đây bọn chúng đang bận cùng bạn bè cũ liên lạc và kết giao bạn mới nên sẽ chưa vội tìm đến cô làm phiền, nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Khi Cổ Hoàn Siêu mở cửa xe thể thao đón cô bồ mới của được, trong lúc vô tình nhìn thấy Tinh Thần ở cổng trường đại học, cô đã trở mã duyên dáng yêu kiều làm con mắt hấn không rời đi được.

“Mimi? Đó là.....” Đã nhiều năm không gặp, hấn có chút không dám xác định, lập tức hỏi chính cô bồ mới bên cạnh không biết là mang dòng máu Brazil hay Ấn Độ hay là gốc Hoa nữa.

“Anh nói Sissi? Tân sinh viên viện thiết kế, cũng là từ Đài Loan đến, tiếng Trung hình như gọi là gì ấy nhỉ? À,..... Cổ Tinh Thần!” Con gái là vậy luôn sẽ đối với những cô gái xinh đẹp hơn mình sẽ tìm hiểu nhiều hơn một chút.

Tốt, cái đứa con gái mồ côi kia vài năm không thấy, giờ bộ dạng xinh xắn như vậy!

Cổ Hoàn Siêu nhìn chăm chú thân ảnh kia, chỉ kém chảy nước miếng.

Mimi ăn giấm chua, bắt đầu phát điên: “Anh không phải là đang theo đuổi em sao? Anh thật không lương tâm!” Cổ Hoàn Siêu cười nham nhở, kéo Mimi qua sau đó là trận hôn ẩm ướt, trong lòng bắt đầu vất óc ra nghĩ làm thế nào để tóm nha đầu kia tới tay.

Hấn không nghĩ tới rằng Cổ Lệ Sa sau nhập học không bao lâu cũng đồng dạng phát hiện mục tiêu mới. Cái người gốc Hoa kia danh tiếng trong viện thật lớn, là đàn ông Phương Đông, đang ra sức học quản lý cùng kỹ thuật, song song hai học vị, cùng giáo sư Pierre nổi tiếng lập cơ sở nghiên cứu, địa vị không ai có thể bì nổi.

Nghe đồn thân phận của hấn thật thần bí, là người xử sự rất trầm lặng và cẩn trọng nhưng vẫn bị bạn bè phát hiện hấn mỗi lần về Đài Loan đều có máy bay riêng đưa đón, mặc dù ở học viện có phòng trọ nhỏ, nhưng bình thường đều sống ở khu dân cư xa hoa, ru rú trong nhà.

Có người từng hoài nghi hấn là trai bao được phú bà bao dưỡng, nhưng mà mơ hồ nghe nói hấn cùng với Cổ Gia Đài Nam có liên hệ, thật là khó hiểu.

Thực lực hùng hậu, có quan hệ với Đài Nam Cổ Gia, có máy bay riêng, nhà đẹp, đều chẳng qua là việc nhỏ không đáng kể, có cái gì đáng ngạc nhiên đâu?

Cổ Lệ Sa gặp hấn ở quán bar Aurora, cách học viện không xa. Gần tới hoàng hôn, cô ta ăn mặc trang điểm kiêu diễm để chọc giận các cô gái hi hi ha ha đi vào quầy rượu, định ngồi một hồi. Không giống nơi xa hoa trụy lạc, âm thanh đinh tai nhức óc đặc trưng của night club, khách ở đây không tính là quá nhiều, trong quán phát ra giai điệu nhạc đồng quê cộng thêm trang hoàng cao nhã, phục vụ chu đáo lễ phép, không giống như đang ở nơi trần tục.

Yên tĩnh như vậy, lại có một phong cách riêng, phẳng phất là vì ai đó hay vì sự kiện nào đó mà phải như vậy, Cổ Lệ Sa nhìn chung quanh bốn phía, rất không khó để nhận ra người đàn ông đang ngồi trên sofa dựa

vào góc khuất. Áo phục và caravat sang quý, sơ mi trắng đơn giản cùng quần đen dài, giày da cừu thủ công nhìn nam tính sạch sẽ. Trên cổ tay kim đồng hồ bạch kim chỉ chính xác, mặt đồng hồ bằng pha lê hiệu Vacheron Constantin biểu tượng con ngựa, cũng đã nhìn ra được phẩm vị của hắn.

Ngũ quan của hắn vô cùng đẹp, mày kiếm, mắt sáng như sao, mũi cao thanh tú, môi mỏng, ngay cả mỉm cười cũng đậm mạp, ôn nhuận như ngọc.

Hắn ngồi ở chỗ kia, không cần biết thân phận hay hoàn cảnh thế nào chỉ cần nhìn qua khí chất liền biết hoàn toàn khác với những người khác chỉ biết thùng rỗng kêu to.

Trước mặt hắn là bàn trà dài, tách cà phê trắng sứ phả ra hương thơm và khói bay, Cổ Lệ Sa nhìn hắn đang nhận túi tài liệu màu xanh từ người đàn ông mắt xanh, sau đó chuyển chú bàn chuyện, cử chỉ giơ tay, nhấc chân, mọi cử động đều mang dáng vẻ người được giáo dục kỹ lưỡng, cô ta cảm thấy tim mình đập rộn lên.

Một cô gái Hoa kiều có tóc nhuộm đỏ, liền ôm lấy bờ vai cô ta khẽ nói nhỏ: “Lệ Sa, cậu đường đường là Cổ Gia Đại tiểu thư mà không biết hắn sao?”

“Hắn? Là ai?” Cổ Lệ Sa kinh ngạc, không hiểu hỏi.

“Hắn là Fran à! Tên Tiếng Trung gọi là Phó Hoành, hình như là người của Cô gia nhà cậu nha.” Phó? Đó là quản gia của nhánh chính Cổ Gia, chẳng lẽ hắn chính là đứa con mà Phó quản gia nhận nuôi?

Cô ta không biết tự tin từ đâu tới, mạo muội đi qua, nhìn hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Ha ha, tôi là Cổ Lệ Sa, Cổ Hách Tuyên là chú họ của tôi, anh là con nuôi của Phó quản gia đúng không?” Hắn hơi ngẩn ra, tựa hồ không đoán được sẽ bị quấy rầy, ngẩng đầu lãnh lũng liếc cô ta một cái, không nói một câu.

Cổ Lệ Sa không đoán được hắn sẽ phản ứng như vậy, theo lý cô ta là Cổ Gia chính quy Thiên kim tiểu thư, hắn tuy vĩ đại, nhiều nhất cũng chỉ là con nuôi của người hầu, hắn thấy cô ta không phải hắn phải đã tôn xưng cô ta một tiếng “Đại tiểu thư” Sao? Nói vậy, sao hắn còn không nhận ra cô ta?

Nhìn khuôn mặt đẹp trai của hắn, Cổ Lệ Sa áp chế cơn tức giận đang dâng lên, nhẫn nại tiếp tục bắt chuyện: “Anh không biết tôi sao? Chúng ta hắn là vài năm trước ở lễ tang từng gặp qua, cha tôi là Cổ Thế Xương.....” Ánh mắt hắn lãnh đạm mà mang chút sắc bén, vẫn như cũ không nói lời nào.

Cổ Lệ Sa mất hết cả mặt mũi, nhìn bộ dạng đối phương không coi ai ra gì làm cô ta thẹn quá hóa giận, hỏi nhỏ từng bị Cổ Hách Tuyên đuổi ra khỏi nhà họ Cổ, luôn luôn là nỗi nhục của cô ta, lập tức thù mới hận cũ đồng loạt xông lên đầu, nhất thời mặt cười giương lên, chỉ hắn, giọng chanh chua mắng: “Anh thì được cái gì? Các người họ Phó bắt quá cũng chỉ là con chó mà nhà họ Cổ chúng ta nuôi trong nhà thôi, thật đúng là nghĩ mình có tiền thì sẽ thành thiếu gia?”

Mọi con mắt đổ dồn về phía hắn, hắn nhàn nhạt nhún mày, trên mặt không có một chút biến hóa giống như ngôn ngữ thô bỉ kia không đủ thương hắn nửa phần.

“Lee, tôi đi trước, có việc liên lạc sau.” Hắn cầm lấy túi tài liệu dày trên bàn, lễ độ chào bạn ra về.

“Ừ, bye bye.”

Từ nhỏ Cổ Lệ Sa đã tự cao tự đại kiêu căng tùy hứng, chưa từng bị coi khinh như thế này. Cô ta nổi giận đùng đùng nhìn hắn bước qua mình rồi quán bar, ở ven đường là chiếc Ferrari đến đón hắn, nghiêng ngàng rời đi.

Nhìn theo xe thể thao nhanh chóng chạy nhập vào dòng xe cộ, Cổ Lệ Sa cảm thấy uất ức vạn phần, thậm chí muốn khóc lớn một hồi, say một một hồi mới giải được hận.

Ottawa được xưng là “kinh đô giá lạnh”, ban đêm luôn rét lạnh, cửa xe bằng kính dính lớp sương mù mỏng manh làm khúc xạ ánh sáng phồn hoa náo nhiệt của đô thị, bầu trời u ám dày đặc, ở khuôn mặt tuần tú ẩn chứa tia tà mị, không thấy tia dao động nào.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Phó Hoành mở túi tài liệu trong tay, nhìn từng tờ từng tờ, khi nhìn đến tờ cuối cùng gân xanh đột nhiên nổi lên đầy trán.

Thì ra là thế!

Luôn luôn là người đăm đạc, vui buồn không bao giờ biểu hiện trên nét mặt, mà bây giờ trong mắt rõ ràng dấy lên tầng tầng ngọn lửa, sắc mặt cũng u hàn như băng, giống như con vật trong rừng rậm bị mãng xà vô cùng độc cắn bị thương, thân trúng kịch độc thật lâu không thể nhúc nhích.

Mỗi đêm đúng chín giờ, cửa hàng Nhật Bản sẽ tắt đèn đóng cửa, kết thúc ngày bán.

Tinh Thần lưng đeo balô từ trong cửa hàng đi ra, nhìn đôi vợ chồng Nhật Bản hiền từ chào tạm biệt, rồi mau bước đến trạm xe bus.

Mỗi tuần có mấy ngày sau khi cô tan học đều sẽ đến cửa hàng này làm công, Mullen Na cho cô tiền sinh hoạt rất ít, rất nhiều thời điểm cô đều phải dựa vào chính mình.

Ai ngờ còn chưa đến trạm xe bus, một chiếc xe thể thao đột nhiên dừng lại bên đường còn nhấn còi inh ỏi.

Cô phát hoảng, vừa ngẩng đầu nhìn, Cổ Hoàn Siêu một thân hàng hiệu đang từ trên xe bước xuống, khoe miệng cười cười, một loại cười khiến người ta đề phòng.

“Thế nào? Nhìn anh giống nhìn thấy quỷ vậy?” Cổ Hoàn Siêu một mặt lưu manh, “Mỗi ngày còn trốn anh? Điện thoại cũng không tiếp, may mà tìm được thấy nơi em làm thêm, xem em trốn chỗ nào.”

Tinh Thần cảnh giác trừng mắt nhìn hắn, khoảng thời gian trước đó hắn thường không có việc gì cũng chạy đến chỗ nhà trọ của cô, nếu không sẽ đứng trước cổng trường đại học, không hiểu hắn đang âm mưu gì?

Hai ngày trước Cổ Lệ Sa cũng theo hắn đến đây chặn cô, vì không muốn để người khác chú ý cô đành lên xe. Cổ Lệ Sa nhìn chăm chú vào cách ăn mặc bình dị của cô cùng với bộ dạng nhát như chuột, khiến cô ta khinh thường lườm nguýt trào phúng.

Không biết Cổ Đại tiểu thư có phải tâm tình không tốt hay không mà không rảnh làm nhục Tinh Thần, ngược lại phát giận ở Cổ Hoàn Siêu.

“Em mặc kệ! Anh phải giúp em báo thù! Cái tên họ Phó kia đã biến em thành trò cười, em cũng không muốn hắn sống để chịu đau!”

Cổ Hoàn Siêu nhanh an ủi cô ta, nói: “Em yên tâm, việc này dễ làm, hôm nào đó anh hẹn hắn, chỉ cần hắn dám đến sẽ cho em tùy tiện trút giận!”, Cổ Lệ Sa “Hừ” một tiếng, không nói nữa.

Cổ Hoàn Siêu từ kính xe nhìn chăm chú vào khuôn mặt phòng bị của Tinh Thần, trong lòng hắc hắc cười không ngừng.

Họ Phó, chỉ là con nuôi người hầu mà thôi, đáng gì được nhắc đến? Sớm hay muộn sẽ tìm cơ hội chinh hắn! Muốn chơi thì mọi người cùng chơi, bao gồm cả nha đầu bị chinh hắn để ý kia, không thoát được đâu! Đáng giận là nha đầu chết tiệt kia rất biết bảo vệ mình, đến nhà trọ thì luôn bị bà già béo che chở, bên ngoài vừa thấy hắn liền bỏ chạy khiến cho hắn khó chịu.

Cổ Hoàn Siêu tựa vào xe, bày ra một tư thế giả vờ tiêu sái, còn vẫy tay với cô: “Lại đây đi, anh mang em đi đến một nơi chơi, không phải đi bán em đâu!”

Tinh Thần nghe xong, không đi về phía trước mà ngược lại lùi về phía sau vài bước. Cô thật sự sợ hãi anh em nhà họ Cổ này, hồi nhỏ bị bọn chúng bắt nạt không ít, trình độ bắt nạt cô đã đến mức dày công tu luyện rồi, không phải đem quần cô cắt thành từng mảnh, vứt bút chì cùng với tẩy, xé vở bài tập của cô, nếu không thì lén cắn cô, véo cô, đập cô, kéo tóc cô, dù sao thì Cổ Thế Xương cũng không thấy được, coi như có thấy thì cũng chỉ dạy dỗ đôi câu mà bọn chúng hoàn toàn nghe tai nọ ra tai kia.

Hiện tại bọn chúng đều lớn rồi, nhìn thấy trong mắt Cổ Hoàn Siêu chẳng có mấy thứ là được giáo dục tử tế, hắn nhìn cô khiến cả người cô không thoải mái, Tinh Thần không biết hắn định dùng cách xấu xa gì để đối phó mình.

“Đừng rệu mòi không uống lại muốn uống rượu phạt! Có muốn anh đem lão Ruth đuổi việc? Hay là muốn anh bảo mẹ anh ra lệnh cho hai người chuyển về nhà anh ở?” Trong bụng Cổ Hoàn Siêu dấy ý xấu, hắn không tin là không trị được cô.

Quả nhiên, Tinh Thần nóng nảy: “Anh muốn thế nào?”

“Không có gì cả à! Buổi tối anh cùng Lê Sa ở ”Fez” mời bạn bè đến tụ họp, hảo tâm mời em đi trải nghiệm, em đừng trưng cái mặt không muốn ra.”Tinh Thần bắt đầu dĩ đành không tình nguyện lên xe.

Dọc theo đường đi đều nơm nớp lo sợ, cô ấp úng trong lòng ý nghĩ “Vạn nhất có chuyện gì xảy ra liền nhảy ra khỏi xe”, lúc nào cũng để ý đề phòng Cổ Hoành Siêu, may mắn Cổ Hoành Siêu không làm cái gì không đứng đắn, xe cũng quả nhiên chạy đến hộp đêm Fez. Trước cửa Cổ Tinh Thần nhìn thấy những bạn bè được mời đến phần lớn đều là đồng học trong viện nên mới có hơi chút yên lòng.

“Fez” rất nổi tiếng, có thể nói là hộp đêm nổi danh nhất Ottawa, thường xuyên có các nghệ sỹ từ các quốc gia trên thế giới đến biểu diễn, từ các loại hình nghệ thuật kỳ lạ nhất, đến các vũ điệu duyên dáng, ánh đèn đẹp chói mắt dựng lên một không gian mờ ảo của điệu nhảy Dreamworks, đồng thời cũng không có cái gì bình thường hoặc hình ảnh ám hiệu thô tục nào.

“Đi nào, chúng ta đến phòng ở lầu ba đi.” Một đồng người cao hừng phần chắn bước vào.

Tinh Thần rất ít đến những nơi như thế này, nhất là nơi nổi tiếng như vậy, to lớn mà xa hoa, ánh đèn lục sắc chiếu đến khiến mắt người như muốn loạn, ôm túi xách nhắm mắt theo đuôi phía sau mọi người, nhìn đông nhìn tây để nhớ đường, bộ dạng như một vị nông dân chỉ sợ lạc đường.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới bộ dạng như thế này lại có thể khiến cho người ngoài ghé mắt để ý.

Phó Hoành từ lầu hai văn phòng, nhìn qua cửa kính to trong suốt nhìn xuống quan sát, xem xét toàn bộ lầu một bao gồm sàn nhảy, lối đi, khu biểu diễn cùng khu hậu trường, nhìn toàn cảnh tự nhiên cũng sẽ nhìn đến đám người vừa tiến vào.

Hắn nhìn chăm chú phía sau cái người thiếu nữ tinh tế cao gầy nhưng không ngừng nhìn ra bốn phía, trầm ngâm một chút, liền giao phó: “Sam, giúp tôi tra xem bọn họ đặt chỗ nào?”

Chủ quản hộp đêm lập tức đánh một cuộc điện thoại, rất nhanh nhận được câu trả lời chính xác: “Phó tiên sinh, bọn họ ở tầng ba, ngay chỗ quẹo vào.”

“Được rồi.” Hắn đứng lên.

“Ngài muốn đi qua sao?”Sam kỳ quái hỏi:

“Có phải có chuyện gì?”

Chỉ thấy hắn hơi cười cười, nói: “Không có việc gì.”

Sam gật đầu, nhìn theo thân ảnh vừa nói vừa bước rời khỏi văn phòng, có chút không rõ, chỗ lầu ba là đám sinh viên, chẳng lẽ chọc tới Phó tiên sinh sao? Mà có thể làm cho Phó tiên sinh đích thân hỏi.

Rất ít người, bao gồm cả anh em Cổ Gia kia đều không biết chút nào, hộp đêm Fez kỳ thực là do Phó tiên sinh quản lý.

Cổ Hách Tuyên không biết đang tránh ở nơi nào trên thế giới này, hắn có một cái ham thích đó chính là vùng một lượng lớn tiền của đi mua địa ốc. Ở Chile hắn có cái vườn nho, ở anh có trang trại, ở Brazil có mỏ quặng, còn thiếu ở Mexico mua một vườn anh tức nữa là đủ, sợ gì tổn tiền? Dù sao người ta là Cổ Thiệu gia, là người có tiền.

Nhưng vấn đề là, hắn mua liền bỏ đó không chịu quan tâm, lãng phí kế lãng phí, hắn cũng mặc kệ, dù sao hắn cũng không dự tính làm nhà đầu tư thành công.

Mấy năm nay, bởi vì Phó tiên sinh ở Canada, cho nên mới đem bao gồm cả Hộp đêm Fez quản lý tốt, kinh doanh thuận lợi, hiệu quả, hơn nữa càng phát triển lớn hơn.

Từng có nghe đồn, rằng chỉ có vị Phó tiên sinh trẻ tuổi này mới biết Cổ Thiệu gia hiện tại đang ở đâu, đồng thời hắn là người mà Cổ Thiệu gia vô cùng ý lại.

Nhưng, ai có thể khẳng định điều đó?

Sam nhún nhún vai, nhin không được nghĩ thầm, Tập đoàn của Cổ Gia lớn như vậy, thay đổi một người có thể nắm quyền lực đầy đủ trong tay không phải tốt hơn sao? Huống chi đầu óc kinh doanh còn hơn Cổ Thiếu gia, lại khiến cho người ta tin và sùng bái Phó tiên sinh hơn?

Ở phòng cạnh lối rẽ tầng ba, tiếng hát đình tai nhức óc, một nhóm nam nữ trẻ tuổi đang chen chúc nhau trên ghế sofa giành nhau mic để gào thét kèm theo tiếng nhạc đình tai nhức óc thật ồn ã. Tinh Thần ngồi ở trong góc nhưng lỗ tai vẫn bị ong ong, cô vài lần đòi đứng lên lập tức bạn học liền nhiệt tình đứng lên giữ chặt lấy cô.

“Sissi, chớ đi nha, mọi người đều vui vẻ như vậy, đừng làm mất hứng mà!”

“Mọi người đều là bạn học, chỉ muốn vui vẻ với nhau thôi!”

“Đúng vậy, bạn vừa không hát lại không chịu uống rượu, ngồi thêm một chút không được sao?” Vài người cảm thấy cô không hòa đồng, kênh kiệu vì thế trên vẻ mặt có vẻ tức giận, Tinh Thần đành phải tiếp tục ngồi đó để nghe hát.

Cổ Hoàn Siêu cùng một nữ sinh từ Hongkong đến chơi trò đổ nhau, nữ sinh kia chợt hỏi: “Ủa, Lệ Sa sao còn chưa đến?”

“Nó ở đâu có quỷ mới biết, nghe bảo sẽ lập tức đến, đã đồng ý đến nhưng lại đang ở chỗ khác không đi nổi.” Cổ Hoàn Siêu biết đứa em gái của mình ham chơi đoán chắc là đang ở nơi nào đó mãi vui, không tới được.

Hắn nhìn trộm Tinh Thần đang cố tách mọi người ra xích vào trong góc, thật là thanh thuần không nhiễm hạt bụi, không giống những cô gái xung quanh trang điểm lòe loẹt như băng màu, xem ra loại bông hoa nhỏ thanh lịch này vẫn mê người hơn.

“Cốc cốc.....” Lúc này bên ngoài có người gõ cửa, tiếp theo nhân viên phục vụ đẩy cửa ra tiến vào, phía sau còn theo một người, vóc dáng cao cao, dưới ánh đèn khuôn mặt anh tuấn như ẩn như hiện, đường nét rõ ràng.

Cổ Hoàn Siêu vừa thấy, nhưng thật ra hoàn toàn không dự đoán được chợt ngẩn ra, sau đó cảm lấy điều khiến tất âm thanh đi, giả lả cười nói: “A, đây không phải là Phó tiên sinh sao? Khách quý làm sao có thể đại giá quang lâm đến đây?”

“Nghe nói mọi người tụ tập ở đây, không ngại tôi cùng tham gia chứ?”

Phó Hoàn cười nhẹ, nho nhã lễ độ nói: “Hy vọng không quá nhiều mọi người.”

Mọi người sớm đã nhìn hắn đến ngây dại. Fran đó! Những người Hoa ở trường trong Bang này ai chẳng biết hắn. Ai có vinh hạnh được tiếp xúc gần gũi với hắn? Không ai! Nhưng hiện tại hắn lại đang chủ động lại đây bắt chuyện với bọn họ.

Vì thế trong phòng một đám hoan hô nhảy nhót, nhất là đám nữ sinh, một người bộc phát hô to: “Là Fran nha, thật là anh ấy nha, tôi không nằm mơ đấy chứ?” Những người hơi hướng nội một chút thì đỏ mặt, đẩy đẩy nhau cho người khác cùng tình nhân trong mộng nói chuyện, có người còn nắm lấy túi xách vọt ra ngoài trang điểm lại.

“Đã đến đây thì cùng nhau vui vẻ đi!” Trong lòng Cổ Hoàn Siêu mặc dù đang phiền chết vì bị đoạt đi mất phần nổi bật, nhưng nghĩ đến cơ hội dạy dỗ đứa con nuôi của quán gia này, hắn thầm nghĩ: “Mày hiện tại nở mày nở mặt bao nhiêu, đợi lát nữa tao sẽ khiến cho mày mất mặt bấy nhiêu”, rồi liền ra vẻ rộng rãi chào đón.

Bởi vì Phó Hoàn đến nên trong phòng không khí hưng phấn cực điểm, mọi người ngồi cùng nhau rót rượu, hàn huyên, tất cả đều ước gì được gần hắn một chút.

Phó Hoàn tùy ý ngồi xuống, vừa vặn lại đối diện chỗ ngồi của Tinh Thần, vừa ngược lên có thể nhìn thấy ngay khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong mà thuần khiết. Ánh sáng huyền quang chiếu xuống giống như luồng khí màu bạc đem bao phủ lấy cả người cô trong đó như một vật nho nhỏ đang phát sáng.

Đôi mắt sắc bén của hắn lại càng sâu hơn, giây tiếp theo liền liếc nhìn thấy ánh mắt của Cổ Hoàn Siêu đang nhìn thiếu nữ kia, rồi liền quay đầu chăm chú nhìn màn hình. Trong lòng chợt hiểu rõ, thì ra là....đang

hứng thú với cô gái trên danh nghĩa là em mình.

Hắn lạnh lùng cười, không biết việc này bị Cổ Thế Xương biết được có tức giận đến trúng gió?

Khúc nhạc vẫn sống động, không khí vẫn náo nhiệt nhưng Tinh Thần lại đang bắt đầu “như đứng đông lửa, như ngồi đồng than”. Người đàn ông ngồi ở đối diện hiển nhiên đem sự chú ý để lên người cô. Hắn thường thức rượu, lễ độ cự quyết lời mời hát của những nữ sinh khác, không nói chuyện hay bắt chuyện....Nhưng có sao đâu. Những nữ sinh ở đây bộ dạng giống như lòng mở cờ, chỉ cần biết hắn ngồi ở đây, các cô sẽ hưng phấn như trúng xổ số.

Tinh Thần đương nhiên nghe qua đại danh của Fran, hắn là người có tiếng tăm nhất ở trường học, là đại biểu của sinh viên người Hoa, lại nổi tiếng vinh dự được giáo sư Pierre từng đạt giải Nobel khen tặng là học trò đặc ý nhất, là người tình trong mộng của vô số thiếu nữ.

Phương diện này đương nhiên không bao gồm cô, cô rất hiểu bản thân mình, cũng không có vọng tưởng nàng nhất định có tự mình hiểu lấy, cũng không vọng tưởng xa với về điều không bao giờ có được. Nhưng vì sao hắn hình như đang nhìn cô? Mà mỗi lần nghi ngờ nhìn lên hắn lại nhanh chóng dời tầm mắt đi giống như cái nhìn kia chỉ là ảo giác.

“Cốc cốc.....” Nhân viên phục vụ lại đẩy cửa tiến vào, “Phó tiên sinh, bên ngoài có người tìm ngài.”

Sau khi Phó Hoành rời khỏi, Tinh Thần thở phào một cái, mọi người lại rướn cổ lên gào thét hát, ngay lúc đó nhân viên phục vụ đẩy một xe chất đầy thức ăn và đồ uống.

“Tới đây! Tới đây! Uống rượu, hôm nay không say không về!” Cổ Hoành Siêu đứng lên sắp xếp lấy một ly nước trái cây đưa cho Tinh Thần: “Này, không uống rượu thì uống chút đồ uống cũng được, đừng không nể mặt ai nha.”

“Cheers—”

“Cạn ly!” Đại bộ phận đều đã say chúi choáng, lại uống, lại cười, lại nhảy như lũ quỷ đang nhảy loạn, Cổ Hoành Siêu nhìn chăm chú xem Cổ Tinh Thần đem ly nước trái cây uống xong liền cười thâm ý.

“Thời gian không còn sớm, tôi phải đi về trước.” Tinh Thần đem ly nước trái cây uống phân nửa rồi đặt xuống đứng lên định chào ra về.

“Ừm, phải đi à?”

Lúc này đây Cổ Hoành Siêu lại không ngăn cản, “Tốt thôi, chờ một chút để Fran trở lại chúng ta uống ly cuối cùng là xong thôi.”

Tinh Thần đành ngồi xuống lần nữa, không biết vị Fran kia khi nào mới quay lại.

Dường như thời gian trôi qua rất lâu, giọng hát trầm như mang cả ruột gan người ta ra ngoài, bốn phía phảng phất một mảnh yên lặng, không nghe thấy gì khác, chỉ nghe thấy như có tiếng búa gõ “Thùng thùng” bên tai. Cô bỗng nhiên có chút choáng váng, nhìn thẳng lên màn hình, hình ảnh một cô gái nước ngoài có một cái đầu, hai cái, ba cái....Thật chói mắt, cô hoang mang nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, cảm thấy như trời đất quay cuồng như là về thời thơ ấu ở cô nhi viện mà cô đang ngồi trên ghế đu quay không ngừng xoay tròn, quay mãi quay mãi mà không có ai chịu đến cứu cô....Tinh Thần rốt cuộc trụ không nổi nữa, cả người mềm nhũn tựa vào ghế sofa.

7. [mục 7] chương 6

Chương 6

Màn đêm càng xinh đẹp thì sẽ càng mê loạn.

Trên tầng cao nhất ở khu chung cư xa hoa nhất của trung tâm thành phố, trong căn phòng với những ngọn đèn âm áp nhu hòa. Các gian phòng thiết kế theo phong cách hoàng gia Châu Âu, căn phòng nhẹ nhàng âm áp với bộ sofa theo kiểu Châu Âu, có bàn trà, bàn làm việc, đèn lớn tinh xảo treo chính giữa căn phòng, cùng với rèm cửa màu tím, một không gian tràn ngập sự tao nhã và lãng mạn.

Trên chiếc bàn tròn cạnh cửa sổ là những bông hoa hồng đang nở được cắm vào bình thạch anh tím, cửa sổ lớn sát đất được mở ra, ở phía dưới là cảnh đẹp đang trôi nổi dưới chân, phong tình vô tận tựa như mơ.

Phòng ngủ cũng được sắp xếp theo phong cách Châu Âu đơn giản, trên chiếc giường lớn với ga trải giường bằng tơ tằm màu lam là một thiếu nữ đang ngủ, đôi mắt cô gắt gao nhắm lại, đôi mày liễu cau lại, hàng mi cong dài hơi hơi run rẩy như đang chịu đựng thống khổ.

Mái tóc hỗn độn trải trên gối, khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn bị bao phủ bởi một tầng đỏ ửng bất thường, trên trán thấm những giọt mồ hôi li ti. Cô khi thì cuộn mình lại, khi thì không an phận mà vịn vịn, hai chân cọ vào nhau, cuộn theo cơ thể là chiếc áo sơ mi đầm mồ hôi dán lên thân thể lung linh mềm mại, quần Jean tuy che chắn rất tốt nhưng lại nằm đè lên tầng chăn làm cho đôi chân ngọc trắng noãn kéo lên xóc xệch không chịu nổi. Cô rốt cục bị sao vậy? Tinh Thần tóm lấy một tia lý trí cuối cùng, hốt hoảng nghĩ.

Cô không biết đã xảy ra chuyện gì với mình, chỉ cảm thấy mình trở nên kỳ quái, chẳng lẽ mình bị bệnh, hoặc là nằm mơ? Hay là mình đã...đã chết?

“Tách!” Tiếng bật lửa từ bên cạnh truyền đến, tuy nhẹ nhưng vẫn dọa được cô. Cố sức mở đôi mắt ướt mờ mịt, thứ đầu tiên Tinh Thần nhìn thấy là trần nhà cao cao hình giọt nước, bên trong bố trí rất tao nhã, phút chốc trời đất rung chuyển, cô rên rỉ khó chịu, mở nửa mắt, hơi xoay người....Trong phòng không tối lắm, đầu giường có vô số khối tròn nhỏ xếp thành những bóng đèn độc đáo. Theo bản năng, tầm mắt mê man chậm rãi di động, cuối cùng nhìn về phía cửa sổ, nơi đó có một người đàn ông đang quay lưng về phía mình, cao lớn vững chãi, bờ vai rộng, lưng thẳng, eo nhỏ, chân dài, dáng người mười phần như người mẫu, hần không quay đầu xem cô mà cứ chăm chú nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ nhả khói.

Hắn là ai vậy?

Mình vì sao lại ở chỗ này?

Tinh Thần không thể suy nghĩ, thân thể lảo đảo như không phải là của chính mình, giống như bị lửa thiêu, hoặc như rơi vào hoàn cảnh cô chưa biết bao giờ, cảm giác khô nóng kỳ quái cứ thối quết tới toàn thân, lan đến tứ chi cuối cùng đánh thẳng vào trái tim, sinh ra cảm giác khó nhịn có thể ép điên người.

Cảm giác dày vò quá lớn khiến cô không chịu đựng được, toàn thân đều vô cùng mất cảm, cô nức nở một tiếng, tiếng “Ừm” từ trong mũi phát ra, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ nho nhỏ, tinh tế làm người đàn ông bên cửa sổ rốt cục tắt tàn thuốc, xoay người đến bên cô.

Đứng ở bên giường, Phó Hoành trên cao nhìn xuống cô, khuôn mặt thản nhiên, lạnh lùng bàng quan với thống khổ của cô.

“Ừm..... Ừm.....” Thần trí của Tinh Thần hoàn toàn biến mất, khuôn mặt nhiễm lên phấn hồng, đôi mắt nửa mở đã mờ mịt, căn bản đã không thể nhìn rõ người trước mặt là ai, hô hấp mỗi lúc càng thốt ra âm thanh yêu kiều.

Thân thể vẫn giãy dụa, khiến cho đường cong nữ tính như ẩn như hiện, lung linh đầy đặn, hết sức mê hoặc.

Phó Hoành cúi người, vươn ngón tay ra khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn đang hồng lên như đóa phù dung.

Loại cảm giác tiếp xúc da thịt tốt đẹp này cùng với hơi thở nam tính độc đáo, kì dị làm cho trong cơ thể Tinh Thần như lửa cháy bùng lên lan ra cả đồng cỏ khô, thống khổ không thể kìm nén được, không tự chủ được khuôn mặt có đôi mắt ướt át nửa mở kia khẽ ngẩng lên rồi như một con mèo cọ cọ vào lòng bàn tay của người đàn ông, muốn hần tiếp tục vuốt ve.

Phó Hoành thấy thế, môi mỏng nhếch lên, cũng không hẳn là ý cười.

“Leng keng” Trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại di động.

Hắn nhận điện thoại, trầm giọng nói: “Sam, như thế nào.....Ừ, rất tốt, cứ theo lời tôi nói mà làm.....Được, những thứ khác thì mai nói sau.” Một tay cầm điện thoại nói chuyện, một tay buông dần khuôn mặt thiếu nữ ra.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Cổ Hoàn Siêu dám bỏ thuốc hắn, mà lại ở Fez, thật là chuyện tốt!

Muốn tính kế hắn, nào có dễ như vậy?

Kỳ thực sớm đã có nhân viên làm việc ở Fez báo cáo hắn, Cổ Hoàn Siêu tìm ai mua thuốc, thậm chí đem thuốc bỏ trong bình rượu nào đều bị thiết bị giám thị ghi lại rành mạch.

Sau khi hắn trở lại mới phát hiện cùng bị tính kế như hắn còn có cô gái nhỏ này. Bỏ thuốc trong rượu hiển nhiên là đối phó hắn, tất nhiên hắn sẽ đánh tráo, về phần ly nước trái cây kia, hắn cần gì xen vào việc người khác. Nhìn Cổ Hoàn Siêu bị chuốc rượu mê man, hắn liền quay đầu mà đi. Nhưng khi ra đến cửa, ma xui quỷ khiến lại quay đầu lại nhìn chăm chú cô gái nhỏ đang mơ màng ngã vào sofa, xoay người ôm mang đi.

Hắn tự nói với mình, cô gái này bị hạ thuốc kích thích, việc gì phải tùy tiện cho người ngoài? Mà cô ta là người Cổ Gia, không đáng để thương tiếc! Hắn không chút khách khí đem cô về nhà mình.

Hắn muốn cô!

Buông điện thoại, Phó Hoàn bắt đầu chậm rãi cởi đi quần áo cô. Áo sơ mi, quần bò, áo lót bảo thủ màu trắng và chiếc quần lót cotton cùng màu, từng chiếc, từng chiếc đều bị ném xuống sàn, thân hình trắng nõn, trong suốt tỏa ra hương thơm độc đáo của thiếu nữ cũng dần dần lộ ra trước mắt hắn.

Hắn thở mạnh, bàn tay mở ra nắm lại kiểu nữ tuyết trắng, ngón cái vân vệt trên đỉnh nhụy hồng đang xấu hổ.

“Ừm.....” Thiếu nữ bị đau, trán nhăn lại, không tự chủ cử động người, hai chân thon dài kẹp chặt khe cọ xát, giữa hai chân cánh hoa mê người như ẩn như hiện khiến người ta mơ màng.

Trong cơ thể hắn giờ phút này giống như có một con cuồng thú muốn phá tung tất cả mà ra, dục vọng tích tụ trong cơ thể nổ mạnh, tàn sát tất cả. Thân thể nam tính thon dài phủ lên thân thể bóng loáng non mềm nữ tính, lý trí hoàn toàn bị lạc giống như bị tẩu hỏa nhập ma.

Một đêm phóng túng.

Khi mặt trời nhô lên, màn đêm đi qua mà trên giường hoan ái vẫn chưa dừng lại. Vật nam tính kiên đỉnh mà tráng kiện chôn sâu ở nơi tiểu huyết ướt át mà chặt, vẫn cứ kịch liệt va chạm, ra vào, chỗ kết hợp còn phát ra tiếng nước.

Phó Hoàn nhìn cô gái đang nằm mê man trong lòng mình, đôi mắt đẹp nhắm chặt, đôi mày thanh tú khẽ cau lại, nửa tỉnh nửa mê, vẫn bị hắn xâm chiếm như là bông hoa mỏng manh bị ong bướm đang vây lại hút hết mật hoa, thống khổ lại bất lực, cho đến ở dưới thân hắn hóa thành tất cả nhu tình, cổ họng phát ra tiếng khàn khàn, càng thêm kích động.

Thân thể tuyết trắng không chỉ vì được tính phát tác mà phiếm hồng, còn là vì thời gian dài hoan ái phải phát nhiễm một tầng phấn hồng động lòng người, đôi ngực nữ căng ra nhịp nhàng theo từng chuyển động của hắn, thỉnh thoảng chạm vào cơ ngực nam tính mang đến cảm xúc mất hồn, từng giọt mồ hôi li ti trên da thịt non mềm không biết của cô hay của hắn.

Hắn muốn cô quá nhiều, bất luận ở ngực nữ no tròn, xương quai xanh tinh xảo, eo nhỏ bằng phẳng hay là nơi hoa cốt nữ tính đều rải rác những dấu tích, đó là hậu quả bị hắn cắn, hút, bị bàn tay hắn xoa, nắn, bóp đến đỏ hồng, đầy vết cắn cùng dấu tay, ngay cả hoa huyết bị hắn chiếm quá lâu nên bị sưng.

Khối thân thể này mặc dù ngây ngô nhưng cũng đủ khiến cho đàn ông điên cuồng, hắn trầm giọng cười nhạo hoài nghi không biết ai mới là người bị trúng thuốc kia.

Có chút không cam lòng bứt ra, lửa nóng miệng lưỡi lại lưu luyến phủ lên cánh môi bị hắn hôn đến sưng đỏ, hắn cường thế tham nhập vào trong, hút lấy cái lưỡi trơn mềm. Thật lâu không muốn rời đi.....

Giống như là đã ngủ say một thế kỷ vậy, khi Tinh Thần tỉnh lại, ngoài trời giống như đang mưa.

Thế giới quanh cô như đang bị phong tỏa bởi một tầng mưa bụi, cô vô lực ý thức được thân thể dường như không thể điều khiển được nữa, các giác quan chỉ cảm nhận được một hình dáng mơ hồ, muốn nắm chặt nó nhưng không thể làm nổi.

Trong mông lung phảng phất có cái gì đó luôn ngậm lấy môi cô khe liếm, nhẹ nhàng lướt qua. Cô nhú mày “Ừm” một tiếng, cảm giác ẩm ướt liền biến mất.

Sau đó, ý thức dần dần đã trở lại.

Tinh Thần cảm thấy mình không thể nhúc nhích, toàn thân trong ngoài vừa chua xót, vừa đau như vừa bị xe nghiền qua, nhất là nơi tư mật nữ tính sưng đau, còn có chất lỏng xa lạ dính ngấy từ trong cơ thể chậm rãi chảy ra làm giữa hai chân thấm ướt một mảnh.

Cô chậm rãi mở to mắt, trần nhà hình giọt nước lại đập vào mắt, rốt cục đã ý thức được cô đang gặp vấn đề, cảm thấy trong đầu “Oành” một tiếng, chợt có cái gì đó trong nháy mắt đã sụp đổ ở trong lòng.

Đáy mắt, đáy lòng, trong đầu chỉ còn trống rỗng, cô chờ đợi nhìn về phía cửa sổ to sát đất, tấm rèm màu tím bị gió thổi nhẹ đu đưa thỉnh thoảng vỗ vào cánh cửa và lướt quanh chiếc ghế, phấp phới như cánh bướm.

Thật lâu sau, linh hồn mơ hồ mới một lần nữa trở về, Tinh Thần xốc chiếc chăn trắng mỏng mềm mại, chậm rãi đứng dậy. Khiếp sợ, không thể tin vào ánh mắt mình, nhìn qua chiếc ghế sofa bằng da màu đen được đặt ở cuối giường, trên chiếc thảm lông dày màu kem có đặt chiếc bàn trà hình tròn đơn giản. Một người đàn ông đang ngồi ở đó đang mặc chiếc áo ngủ màu cà phê cùng tông màu với ghế sofa.

Thân thể trở nên cứng ngắc, không thể run nổi, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, là hần?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đến không một tia huyết sắc, dần dần, trước mắt trở nên mơ hồ không chịu nổi, đôi mắt trong sáng như sao giờ đây như một khối tro tàn.

Hần cũng xa xa nhìn cô, đôi môi khe khẽ nhếch lên, rõ ràng gần nhau trong gang tấc mà tựa như đang cách nhau cả biển trời.

Trầm mặc thời gian sau, Phó Hoàn mở miệng, câu nói đầu tiên là: “Cổ tiểu thư, cô đã tỉnh táo chưa?” Giọng nói hần không trầm bổng, dường như là chỉ để xác nhận trạng thái của cô.

Cô không nói gì, chậm rãi gục đầu xuống, ngơ ngẩn nhìn tấm chăn mỏng được thêu hoa tinh xảo theo lối cổ điển, cả người ngơ ngác không thể nghe, không thể nhìn, không thể suy xét được, hoàn toàn lâm vào tình trạng tuyệt vọng vô hạn.

“Cổ tiểu thư?” Phó Hoàn lại gọi một tiếng, thấy cô vẫn không hé răng, liền nhú mày, thân hình cao lớn từ ghế sofa đứng dậy đi về phía cô.

Phát hiện hần tới gần, hơi thở nguy hiểm kia làm cô sờn cả gai ốc, lắc lắc đầu thanh tỉnh, như chim sợ cành cong ôm chặt chân xích sắt về phía đầu giường, gắt gao nhìn hần, vẻ mặt đề phòng.

“Cổ tiểu thư, nếu cô đã tỉnh, tôi nghĩ có chuyện cần nói rõ cho cô biết.”

Hần thấy cô sợ hãi như vậy liền dừng bước, giọng nói bình thản không mang theo cảm tình: “Cô hần còn nhớ chuyện tối qua ở Fez?”

“Fez”, đúng vậy! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao cô lại như thế này, ai đó có thể nói cho cô hay?

Cô nhìn chăm chăm đôi môi mỏng nhếch lên, hần nói: “Cái người tên là Cổ Hoàn Siêu ngầm hạ dược chúng ta, cho nên chúng ta xảy ra quan hệ.”

“Tôi sợ chỉ nói thì không rõ, bởi vậy còn lưu lại cái này.”

“Cho dù tương lai không cần thận bị lừa bịp tống tiền, bị kiện lên tòa án thì cũng có thể lấy ra làm chứng cứ...” (ôi cảm thú, vô sỉ, mặt dày, ăn hết rồi còn dám la làng à?)

Bỏ thuốc? Lừa bịp tống tiền?

Tinh Thần mờ mịt nhìn hấn, hấn rớt cuộc đang nói gì vậy? Vì sao toàn những câu không hiểu? Sau đó cô nhìn thấy hấn ấn điều khiển từ xa, mở cái tivi màn hình tinh thể lỏng trên tường.

Trên màn hình, rõ ràng chiếu loại hình ảnh cấm trẻ em, là hai người ở trên giường dây dưa, người đàn ông với thân hình cao lớn cùng một cô gái với thân thể mềm mại, thân hình trần trụi, thân thể tuyết trắng với đường cong lung linh. Hai thân thể nóng bỏng kết hợp chặt chẽ không rời, co rút vận vẹo, mồ hôi đầm đìa, yêu dịch róc rách.....Tinh Thần khiếp sợ đến tột đỉnh, cô mặt đỏ tai hồng liếc nhìn một cái liền lập tức quay đi, không dám nhìn lại. Nhưng cô biết cô gái trong đó chính là mình.

Trên TV đồng thời truyền đến từng trận rên rỉ động lòng người, thanh âm người đàn ông thở dốc, cô gái thét chói tai, thậm chí ở cao trào hai người còn cùng kích tình kêu lên.....

Cô đột nhiên gất gao che lỗ tai, đem khuôn mặt tràn đầy nước mắt chôn giữa hai đầu gối, lắc đầu khóc thét lên: “Đừng tôi không muốn nhìn, tắt đi, tắt đi!”

Phó Hoành ném điều khiển từ xa sang một bên, vẫn chưa tắt tivi, bước qua ngồi bên giường, một tay liền dễ dàng đem hai tay đang che tai của cô kéo ra giữ chặt ở hai bên, dễ dàng ngăn được cô đang giãy dụa vì hoảng sợ. Hấn lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt cô gái đang dầm nước mắt tuyệt vọng, nhẹ nhàng cười: “Hiện tại cô đã hiểu?”

8. [mục 8] chương 7

Chương 7

Mở cửa, Tinh Thần lê thân thể mệt mỏi vào nhà trọ, cô đã một đêm chưa về làm lão Ruth lo lắng chạy từ phòng bếp ra đưa hai tay ôm lấy cô nói: “Tiểu thư Tinh Thần yêu quý, rốt cục cô đã trở lại.” Khiến cô nằm trong lòng ngực ấm áp khóc ngất.

Cô hận thấu xương Cổ Hoành Siêu, hấn dám hạ lưu bỏ thuốc mình, hại cô thành thể này! Đồng dạng cô cũng hận người đàn ông kia, tuy rằng đó chỉ là sai lầm nhưng đôi mắt lạnh lùng, thái độ hờ hững lộ ra khinh thường và chán ghét, giống như ở góc độ khác hấn so với cô càng giống người bị hại hơn.

Lừa bịp tổng tiền? Hấn cho rằng mình cùng Cổ Hoành Siêu thông đồng với nhau sao? Một đêm kia, cô đã mất đi cái quý giá nhất của con gái lại còn bị để lại một bụng ảm ức và nỗi khổ khó nói.

Nhớ lại chuyện cũ, Tinh Thần nhớ tới những chuyện xảy ra mấy năm gần đây càng thấy cuộc sống sống buồn cười này thật đáng buồn, như một ngọn núi lớn ép cô đến không thở nổi. Suốt ba ngày, Tinh Thần đều trốn ở nhà trọ, không bước chân ra khỏi nhà, cô nằm trên giường nhỏ trong phòng mình trùm chăn kín đầu mặt cho nước mắt làm ướt hết gối.

Sau đó cô chỉ muốn đem đêm hôm đó trở thành một cơn ác mộng, là mộng thì sẽ qua đi. Tuy rằng cô vừa nghĩ đến Cổ Hoành Siêu liền hận không thể đi giết hấn, nhưng đáng giá sao? Vì giết chết một tên hỗn đản thì mình cũng phải ngồi tù.

Không đáng!

Cô đem nước mắt nuốt hết vào trong, dự tính càng chăm chỉ học tập, càng liều mình làm thêm để dành tiền, chờ cô tốt nghiệp xong sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

Vấn đề là, cô không nghĩ tới ác mộng không những không thể dừng lại mà thậm chí còn tìm tới cửa.

Đang trên đường tới trường, Tinh Thần bị một chiếc xe chặn lại, nhìn chiếc xe tôn quý, tao nhã, thanh lịch và tinh xảo đến hoàn mỹ, cửa xe chậm rãi hạ xuống, cô liền thấy người đàn ông ngồi trong đó. Vẫn là bề ngoài sạch sẽ như cũ, đáy mắt sâu như biển làm người ta không thể đoán ra.

Khuôn mặt Tinh Thần trắng bệch trừng mắt nhìn hấn, toàn thân phát run, hấn còn đi tìm cô làm gì?

Hấn nhìn cô một cái, nói ngắn gọn: “Lên xe.”

Hai tay cô nắm chặt thành nắm đấm, khắp người tràn đầy phòng bị không có một chút ý định lên xe.

Thấy thế, Phó Hoành ngược lại nở nụ cười, cùng khuôn mặt sắc lạnh hỏi: “Em muốn tôi mang video đi công khai?”

Giống như từ đầu đến chân đều bị nhúng vào nước đá, Tinh Thần phần hận trừng mắt nhìn hắn, dùng hết khí lực toàn thân mới có thể ngăn lại tiếng thét, cô hít thật sâu, dường như nếu không làm vậy cô sẽ vì hít thở không thông mà chết.

Mười lăm phút sau, Tinh Thần lại bị hắn đưa đến phòng hắn, vừa vào trong cô đã phát run liền đứng nép vào cửa không chịu vào nhà.

“Lạnh không? Muốn uống chút trà không?” Hắn ném chìa khóa xe trên bàn ở phòng khách, quay đầu xem xét cô, bộ dạng khách khí hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tinh Thần trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt to chứa đầy hận ý, cô trừng mắt nhìn hắn cắn răng run run hỏi: “Anh muốn thế nào?”

“Tôi nghĩ, bắt đầu đã sai lầm thì tại sao không đâm lao rồi theo lao?” Hắn thoải mái tựa vào đệm nhung màu trắng gạo trên ghế sofa cười cười.

Tinh Thần hoài nghi chính mình nghe lầm, cô nhíu mày, “Anh nói gì?”

“Tôi nói.....” Hắn nhìn chăm chú cô, giống nhìn thẳng vào con mồi đã chờ đợi lâu ngày, “Tôi rất thích hương vị của em, cho nên muốn cùng em tiếp tục mối quan hệ như đêm kia.”

Tinh Thần nháy mắt như bị sét đánh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tràn ngập biểu hiện kinh ngạc đến khó tin.

Người trước mắt là nhân vật có nhân phẩm và học vấn ưu tú truyền kỳ đó sao? Rõ ràng hắn chính là kẻ mặt người dạ thú!

“Anh mơ tưởng!” Tinh Thần không lưỡng lự quả quyết từ chối, xoay người nhằm phía cửa đã đóng chặt, vội vàng xoay tay nắm cửa.

Vặn trái vặn phải mà cửa vẫn không nhúc nhích, kinh hoảng cô mới chợt sáng tỏ, đây là cửa điện tử, không có mật mã thì không thể mở ra được.

“Mở cửa, mở cửa, mau thả tôi ra!” Cô hoảng sợ, rơi nước mắt hốt hoảng quay đầu, đưa đôi mắt hốt hoảng chống lại ánh mắt thâm thúy của người đàn ông kia, không biết rằng bộ dạng của mình càng khiến cho đối phương thêm muốn bắt nạt cô.

“Thả em đi?” Phó Hoành sờ sờ cằm, khàn khàn cười ra tiếng, “Em không phải quá ngây thơ đấy chứ?” Thợ săn sẽ buông tha con mồi sao? Đáp án đương nhiên là không.

Đứng lên, không thèm để ý đến cô đang kịch liệt giãy dụa cùng phản kháng, hắn đem thân thể mảnh khảnh của cô gái ôm ngang sườn bước nhanh vào phòng ngủ.

Hắn đói bụng, như từ trước đến nay chưa từng đói khát, đói khiến hắn không thể nhẫn nại đợi cô ở khu nhà trọ ba ngày chỉ vì muốn ăn tươi nuốt sống con cá nhỏ ngon miệng này.

Tinh Thần sợ tới mức hồn phi phách tán, bị hắn quăng lên trên giường mềm mại, không đợi hắn đến gần liền xoay người muốn xuống giường.

Hắn ở phía sau cô, cạy mạnh giữ lấy mắt cá chân cô, dùng sức kéo, cô kêu “A” sợ hãi rồi chặt vật đáng thương lão đạo một cái rồi ngã sấp trên giường.

“A..... anh buông tay.....” Tinh Thần nức nở ra tiếng, tiếp theo thắt lưng đã bị đôi tay rắn chắc nắm chặt trực tiếp xoay một cái cô đã bị hắn hung hăng đặt dưới thân.

Phó Hoành cau mày chặn lấy cô, lạnh lùng hỏi: “Làm loạn đủ chưa?”

“Anh buông tôi ra..... Tránh ra, tránh ra, tôi muốn về nhà.....” Cô ở dưới thân hắn dùng hết sức lực giãy dụa, bàn tay nắm lại không ngừng đâm hắn, hai chân thon liên tục đá để toàn lực phản kháng.

“Xoạt.....” Má hấn bị móng tay cô cào thành một đường rỉ ra ít máu.

Hấn tất nhiên là cảm tức, sắc mặt xanh mét, một tay giữ lấy cô, một tay kéo chiếc caravat trên cổ xuống đem tay cô trói lại, lưu loát cột vào đầu giường.

“Buông tôi ra! Cứu mạng..... A..... Cứu mạng.....” Tinh Thần sợ hãi, càng khóc càng kêu, trong mắt người đàn ông kia trần trụi dục vọng muốn sẵn mồi, dã tính mãnh liệt và tràn ngập ý muốn chiếm đoạt có thể khiến cô không sợ sao?

Bàn tay to của hấn tóm lấy hai chân không ngừng đá của cô, cường ngạnh kéo quần cô ra rồi cúi đầu nhìn nơi hoa viên nữ tính mềm mại.

“Không..... Không cần! Không cần!” Đầu óc cô một trận mê muội, khóc khàn cả giọng, lại ngăn cản ngón tay hấn không được xâm nhập.

Đầu ngón tay nóng bỏng xuyên qua tầng vải dệt mỏng manh, qua bờ cỏ mềm mại, nhẹ nhàng đụng đến cánh hoa phấn nộn thẹn thùng.

“Ồ.....” Tinh Thần xấu hổ và giận dữ nắm chặt hai mắt, nước mắt không ngừng rơi làm ướt cả khuôn mặt nhỏ nhắn. Ngón tay thon dài tiến vào xâm nhập hoa kính sâu hơn nữa, tiếp tục kích thích nơi yếu ớt nhất, hoa huyết ngọt ngào run rẩy co rút lại quăn chặt lấy kẻ xâm lược.

“Thật chặt, thật khó đi vào.” Hấn cúi người, ở bên tai cô tà ác tiến hành đánh giá, xem khuôn mặt nhỏ nhắn đầy phần nộ chợt nổi lên một tầng đỏ ửng, thân thể mềm mại chợt cứng nhắc tận lực kiềm chế phản ứng không cho hấn thấy. Mà hấn lại càng quyết tâm thi gan với cô.

Ngón tay linh hoạt ở nơi bí ẩn chặt hẹp lại xoay tròn, co lại đụng chạm đến vách tường nơi có một khối thịt nhỏ đột nhiên cứng rắn, thân thể cô run lên, há miệng thở dốc.

Ng.uồ.n .tử. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Dòng điện lướt qua các đầu dây thần kinh mẫn cảm chạm đến dục vọng mà cô chưa từng biết, thân thể càng kháng cự lại càng mẫn cảm, xen lẫn xấu hổ, giận dữ và thất kinh, đủ loại kích thích. Cuối cùng một luồng nhiệt từ bụng dâng lên, giữa hai chân trào ra từng đợt chất lỏng thấm ướt ngón tay hấn.

Toàn thân Tinh Thần cứng ngắc, cảm giác nhục nhã khôn cùng trong nháy mắt cắn nuốt lấy cô.

“Cái miệng nhỏ phía dưới của em so với trên mặt này còn thành thật hơn.”

Hấn rốt cục cũng chịu thu tay lại, lập tức đem mặt dịch xoa lên cánh môi đỏ bồng của cô, đẩy mắt xẹt qua tia hèn mọn cùng trào phúng: “Ấm ướt như vậy còn làm bộ không cho người ta làm?”

Tinh Thần gắt gao cắn môi không rên một tiếng nào, con người yên tĩnh như nước lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn chờ đợi nhìn trần nhà.

Hấn không làm gì cô nữa, ngược lại đứng dậy cởi trói cho cô, nhưng Tinh Thần giờ không còn chút khí lực nào để đứng lên. Hấn nhìn cô một cái rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Phòng tắm tiếng nước vang ào ào, ánh sáng trong phòng tắm rất tốt, từ bồn rửa mặt trắng tinh đến bồn hoa màu xanh bộ dạng đầy sức sống. Tinh Thần ngâm mình trong bồn tắm lớn, nghiêm túc chăm chú nhìn bồn hoa thật lâu, cô thật ngưỡng mộ nó có thể tươi tốt, tràn ngập sức sống, sống tốt như vậy.....Thật là tắm gương tốt.

Tầm mắt dần dần mơ hồ, Tinh Thần dường như đã không cảm giác đau, tay phải buông lỏng, cô nhìn lưỡi dao cạo của hấn ở trên sàn, lại cúi đầu nhìn nước trong bồn đang dần đầy và càng lúc càng nhiễm đỏ do máu từ cổ tay cô chảy ra, sau đó cô mềm rũ ngã về phía sau....tất cả hết thấy điều yên lặng.

Nước vẫn đang ào ào chảy, hình như có người phá cánh cửa bị cô khóa trái rồi bế cô từ trong bồn tắm đi ra, lấy khăn lông không ngừng dè vết thương ở cổ tay cô lại.

Người kia hình như rất tức giận, nhưng luôn luôn không nói gì, toàn thân tản mát khí lạnh đủ để cho cô sợ hãi.

Tinh Thần không khỏi tuyệt vọng, vì sao không cho cô chết? Cô đã mệt mỏi quá, quá mệt mỏi.....Hình như lại có thêm ai khác đến nữa, ở trong phòng tiếng bước chân đi lại nhẹ nhàng, mũi người thấy mùi thuốc khử trùng, kim tiêm lạnh băng ghim vào mạch máu mỏng manh, còn tiếng nói chuyện, âm thanh kia làm cô không ngủ được.

“Thế nào?”

“Không sao, may mắn phát hiện kịp thời, miệng vết thương băng bó xong rồi, nhưng buổi tối có khả năng sẽ phát sốt, phải chú ý quan sát.”

“Cần đưa đến bệnh viện không?”

“Trước mắt chưa cần, ngài yên tâm, để cho cô ấy nghỉ ngơi nhiều.....”

Ý thức dần dần mơ hồ, cô không muốn nghe nữa, chỉ mong ngủ ngon một giấc, không cần tỉnh lại, không cần phải đối mặt với thực tại vì thế cô liền chìm vào bóng đêm sâu thẳm....

Một đêm này, Tinh Thần mơ thấy người mẹ đã chết của mình, rồi Di Hồng đem cô bỏ lại ở cửa cô nhi viện, họ điều không cần cô. Cô luôn là một người bị người ta vứt bỏ, không ai muốn che chở.

Bóng lưng họ chạy càng xa làm cho Tinh Thần đuổi mãi không kịp, cô không biết làm thế nào nữa chỉ có thể cô độc một mình khóc nức nở.

Lúc này, bên cạnh chợt có bàn tay to nhẹ nhàng xoa lấy má cô, cẩn thận lau đi từng giọt nước mắt, rồi vỗ về lưng cô nhỏ giọng an ủi.

Trong lúc hoảng hốt, Tinh Thần cảm thấy giọng nói này hình như quen quen nhưng lại không nghĩ được ra là ai, thân hình mềm mại không chút sức lực, ngay cả mắt cũng không mở nổi. Nhưng cô biết bàn tay dịu dàng kia đã mớm thuốc cho cô, cho cô uống nước, giúp cô thay bộ quần áo đã ướt đầm vì phát sốt và luôn luôn nắm lấy tay cô. Thật là ấm áp, cô bị mê hoặc thở dài ra tiếng rồi mơ màng mê man đi.

Tỉnh lại, vẫn là chiếc cửa sổ to sát đất, đáng tiếc là bị đóng kín, không có gió thổi qua nên rèm cửa màu tím không lay động nên mất hết sức sống, trầm mặc rũ xuống đất.

Nhìn tới người đàn ông ngồi bên mép giường, Tinh Thần nghĩ tới những việc đã xảy ra rồi trợn tròn hai mắt, tràn ngập ý hận thù, thà rằng cô tiếp tục mở mơ màng màng còn hơn là nhìn thấy tên đàn ông ác ma này.

Phó Hoành vẫn lẳng lặng ngồi ở ghế tựa bên giường, mắt chăm chú nhìn thứ gì đó trong tay, thấy cô trợn tròn mắt lập tức đến gần cô hỏi: “Đã tỉnh? Muốn uống nước không?”

Tinh Thần thấy hần đến đây, hai tay liền lập tức nắm lấy chần, hai mắt tràn ngập địch ý giống như đang nhìn thấy kẻ thù.

“Ừm, tinh thần cũng không tệ, như vậy càng có sức chiến đấu,” Hần nở nụ cười, khoe miệng nở ra thành một nụ cười trào phúng, “Đã có sức chiến đấu, cần gì phải tìm đến cái chết”

“Anh.....” Người này thật độc miệng! Tinh Thần muốn mở miệng phản bác, nhưng mới hé miệng ta cảm thấy cổ họng khàn khàn đau muốn chết, giống như bị ngâm một nạm muối to không thể nói nổi.

“Em nghe lời một chút có phải tốt hơn không? Sẽ đều tốt cho cả hai.” Hần nhàn nhả tự tại đến bên cạnh giá để cốc chén bằng inóc cầm cốc nước qua, nhìn cô: “Uống không?”

Cô gắt gao cắn môi, ngồi dậy, đưa tay cầm lấy uống từng ngụm.

Hần vẫn nhìn cô chăm chú, khuôn mặt trái xoan của cô vốn không lớn còn vì lần tự sát không thành này càng thêm tiêu tụy đi rất nhiều, mái tóc ngắn càng khiến cho khuôn mặt càng nhỏ thêm còn chưa bằng một bàn tay hần, đôi mắt cũng to hơn nữa không hề mang một chút thần thái nào.

Nếu thân thể cô không phải như vậy thì hần sẽ thương tiếc nhiều hơn...Nghĩ như vậy, hần cứng rắn hạ quyết tâm thuyết phục bản thân mình, lấy giọng, điều chỉnh suy nghĩ của mình cẩn thận mới đưa chồng tài liệu đã chuẩn bị tốt cho cô.

“Có một số việc cô chắc không biết, có lẽ cả đời sẽ không có cơ hội biết, nhưng mà tôi cảm thấy cô nên.....” Ý hẩn bảo cô mở ra, “Xem một chút thì tốt hơn.”

Tinh Thần không hiểu chuyện gì trươg mắt nhìn hẩn, chần chờ hồi lâu mới nhận lấy.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trong phòng thật yên lặng, chỉ có tiếng loạt xoạt của giấy tờ.

Một tập tài liệu dày ghi lại từng sự kiện so với kịch bản trên Tivi còn kịch tính hơn vạn lần. Một người đàn ông thành đạt và đã kết hôn bất ngờ gặp một cô gái phong trần xinh đẹp, nói là gặp dịp thì chơi cũng được, kết quả là cô gái đó có thai mà người đàn ông kia không chịu trách nhiệm, quất ngựa truy phong.

Cô gái kia không nhẫn tâm bỏ đứa con, một mặt vẫn theo nghề cũ, một mặt sinh đứa trẻ ra rồi nuôi nấng. Khi con gái được ba tuổi thì cô gái kia bất hạnh lâm bệnh nặng, không bao lâu thì buông tay từ trần. Người chị em tốt của cô vốn cũng làm nghề đó có lòng tốt giúp cô chăm sóc đứa trẻ không nơi nương tựa. Đến khi cô bé bảy tuổi vì nợ vay nặng lãi, sợ liên lụy đến cô bé nên bắt đắ dĩ bỏ cô bé trước cửa cô nhi viện.

Đôi mắt đơng đầy nước mắt, Tinh Thần hít một hơi dài, quạt cường không cho nước mắt rơi xuống nhưng vẫn không không chế nổi. Từng giọt, từng giọt cứ rơi xuống thấm ướt cả tờ giấy trên tay.

Những thứ này không phải là một câu chuyện mà là chân tướng, Cổ Thế Xương là cha ruột của cô.

Thì ra đây chính là nguyên nhân vì sao ông ta rõ ràng không muốn nhưng lại không thể không nhận nuôi cô.

Thì ra, đây chính là lý do vì sao những người ở Cổ Gia kia đều ghét cô.

Thì ra cô là đứa con gái riêng.

Thật lâu sau, cô vẫn ngồi ngơ ngác ở một chỗ, lặng lẽ rơi lệ.

“Đã xem xong?” Người đàn ông ngồi bên cạnh lên tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh.

Cô vẫn không chịu ngẩng đầu, hít mũi thật sâu, giọng mặg nồng đậm giọng mũi hỏi: “Tất cả đây đều là sự thật?”

“Em nói xem?” Hẩn nhàn nhạt trả lời: “Tôi không cần phải dựng chuyện lừa em.”

“Dì Hồng..... bà ấy hiện tại ở đâu?”

“Chín năm trước, bởi vì thiếu tiền vay nặng lãi, bị chủ nợ ép đến tinh thần thất thường. Về sau bởi vì sử dụng dao đâm chủ nợ bị thương nên hiện tại bị nhốt tại bệnh viện tâm thần.”

Tinh Thần ngẩng đầu, một đôi mắt to mênh mông tất cả đều là đau thương, cô nhìn hẩn lằm bằm hỏi: “Vì sao anh lại cho tôi xem mấy thứ này?”

“Bởi vì em là đứa trẻ ngoan,” Phó Hoành nở nụ cười, khuôn mặt đẹp trai tựa như ác ma, “Cho dù em có thông hận Cổ Thế Xương cũng sẽ không mong muốn nhìn cha ruột của mình bị liên lụy.”

“Lời này của anh là ý gì?” Cô không hiểu, ngạc nhiên hỏi.

“Ý của tôi là, chúng ta nghĩ tiếp tục sai lầm đêm hôm đó,” Hẩn đứng lên, vững vàng nhìn thẳng cô, “Đến khi tôi chán mới thôi.” Tinh Thần khó có thể tin nhìn hẩn, một câu cũng không nói được.

“Tôi là người trí nhớ tốt, đương nhiên cũng rất thù dai.” Hẩn vô cùng thoải mái mà nói: “Một năm sau, tôi sẽ trở lại Đài Loan cùng làm việc với cha em, tôi chưa bao giờ nhận mình là chính nhân quân tử, chỉ làm theo ý thích. Nếu không cẩn thận nhớ lại ngày hôm nay bị em cự tuyệt chỉ sợ sẽ làm không ít chuyện bất lợi đối với lệnh tôn, tôi nghĩ em chắc cũng không muốn điều đó.”

Hẩn chưa cho Tinh Thần cơ hội lên tiếng. Tiếp tục nói: “Đương nhiên, làm chuyện báo đáp tôi có thể giúp em chăm sóc người đàn bà có vấn đề về tâm thần kia, để cho bà ta vào trại an dưỡng tốt nhất Đài Loan, mời bác sỹ trị liệu tốt nhất, sẽ không bị nhốt tại bệnh viện tâm thần, em cảm thấy đề nghị này như thế nào?” (Còn thế nào? Hộc máu mà chết vì tức chứ thế nào nữa)

Người đàn ông tàn nhẫn! Hẩn phá hỏng của cô tất cả rồi còn giả vờ giả vịt trưng cầu ý kiến.

Hai mắt mở to trống rỗng, Tinh Thần bất chợt bật cười đến thê lương: “Tôi có thể nói ”Không” sao?”

“Em hiểu được là tốt.” Chưa dứt lời, cái người đàn ông vừa rồi còn khiêm tốn nho nhã trong nháy mắt chợt biến mất, chạm ngay vào mặt cô là khuôn mặt người đàn ông đó. Cô còn chưa kịp tránh đã bị bàn tay hắn bóp chặt cằm.

“A.....” Tinh Thần bị đau nhăn mày lại.

“Từ giờ trở đi, em hãy ngoan ngoãn nhớ cho tôi!” Hắn xiết lấy chiếc cằm nhỏ, bên tai là lời nói của ác ma lạnh như băng phát ra uy hiếp vô tình: “Cổ Tinh Thần, nếu em còn dám tìm cái chết, tôi sẽ khiến cho cả nhà Cổ Thế Xương chôn cùng em!”

“Mà cái người đàn bà kia sẽ biến thành kẻ ăn mày bên đường không ai thèm bố thí.”

“Hiện tại, em đã nghe rõ ràng chưa?” Giọng nói của hắn như sấm bên tai, lạnh băng như không khí dưới âm ba mươi độ làm cho người ta không rét mà run.

Tinh Thần nghe rõ ràng, cho nên đã trở nên ngoan ngoãn.

Hắn không cho cô đi làm thêm, cô liền nghỉ việc, hắn bắt cô mỗi buổi tối đều phải đến phòng hắn, cô ngoan ngoãn đến đây mỗi ngày chờ hắn trở về. Hắn nói cô không cần để ý đến anh em nhà họ Cổ kia, cô liền gật đầu ngay, thậm chí nghe nói Cổ Hoàn Siêu là kẻ nghiện ma túy cũng kẻ khả nghi buôn bán ma túy có liên quan cô cũng không dám sinh hiếu kỳ mà hỏi lung tung.

Cô thật biết điều, ngoan đến mức không có chút sai sót nào để hắn moi ra được.

Dĩ nhiên thay vì nói cô ngoan thì nên nói cô gái này nhịn thật giỏi, dù trong lòng có áp lực lớn nhưng cũng không dễ dàng để lộ ra, hắn muốn cô làm gì, cô đều ngoan ngoãn phục tùng.

Tan học, cô liền lập tức trở về, hoặc là học bài, hoặc là lặng lẽ ở thư phòng đọc sách.

Đến lúc chạng vạng, người giúp việc nấu ăn xong rồi đi, cô sẽ ngồi đó chờ hắn về ăn cơm.

Yên lặng ăn cơm xong, cô sẽ chủ động rửa bát, cô biết hắn muốn gì, chỉ cần cố gắng ở chung với hắn, hắn bảo cô làm gì, cô sẽ làm hết.

Thỉnh thoảng hắn nổi hứng sẽ đưa cô đi xem phim, đến hàng ăn ngon hoặc là đi dạo phố giống như cặp đôi yêu nhau đang hẹn hò.

Cô lại sợ bị người ta nhìn thấy nên luôn tìm cơ né tránh, có thể không đi. Nhưng cự tuyệt nhiều sẽ làm hắn mất vui, cũng chỉ có thể miễn cưỡng theo hắn ra ngoài, dọc đường cứ lén lút nhìn trước sau lo lắng muốn chết. Thấy vậy, trong mắt Phó Hoàn thật sự có vài phần buồn cười.

Thì ra ở cùng nhau, còn có tình cảnh phải “Chịu nhục” như vậy.

Trên cơ bản, bọn họ ở chung cũng không tệ, hắn thích yên tĩnh, mà cô cũng không phải là người khiến người ta đau đầu, phần lớn đều bình an vô sự.

Trừ khi ở trên giường.

Phương diện này cô thật là ngon miệng, hắn luôn rất mãnh liệt mà cô vừa mới trưởng thành không bao lâu, về mặt tình dục tỉnh tỉnh mê mê. Lần đầu tiên thì không biết xảy ra như thế nào, sau lại nhìn thấy hắn cương cứng và dụ dỗ khiến cô không thể phối hợp được với hắn. Vì thế cô càng ngày càng sợ, chỉ cần nhìn thấy hắn đến gần giường đã run bần bật.

Mặt khác, mỗi lần thân mật sẽ hiện lên hình ảnh bị hắn làm nhục làm cho cô thống khổ không chịu nổi. Đặc biệt sau cái lần tự sát không thành, liên tiếp mấy lần mỗi khi hắn tiến vào làm cô đột nhiên cứng đờ, co rúm lại, không ngừng khóc thút thít không cho hắn đụng vào người một chút nào.

Hắn rất căm tức, cho rằng cô cố ý, bởi vậy dưới cơn thịnh nộ liền mất đi lý trí, tùy tiện cầm bất kỳ thứ gì: caravat, khăn tắm, dây lưng đem cô cột vào giường, dùng tất cả thủ đoạn để khiến cô cao trào liên tục. Bất luận là suy nghĩ hay về thể lực, thiếu nữ bảo thủ ngây thơ đều không phải là đối thủ của hắn, mỗi một lần bị hắn ép buộc cho chết đi sống lại, khóc thét xin tha.

Dần dần cô cũng không từ chối hẳn nữa, bởi chỉ có như vậy hẳn mới không trối cô lại, mà cô cũng đã tìm ra cách để phát tiết nỗi sợ hãi trong lòng.

Cô cứ nghĩ hẳn không thể phát hiện ra, nhưng động tác nhỏ của cô vẫn không lừa được hẳn, rất nhanh chóng bị phát hiện.

Mỗi lần thân mật xong, cô mệt đến mức chỉ có thể nằm trong lòng hẳn nặng nề ngủ, hẳn nắm lấy tay cô, chậm rãi mở tay ra, lông mày lập tức nhíu chặt lại.

Lòng bàn tay non mịn tất cả đều là những vết móng tay nông sâu mới cũ, chỗ móng tay ấn xuống có một số đã đóng vảy bong ra lộ ra da non, có một số còn chưa khép miệng lại càng chồng thêm vết mới.

Trong lòng hẳn chấn động, chợt hiểu lúc cô tiếp nhận mình thì một mặt còn chịu kinh hãi đến mức nào, giống như chỉ có tự ngược mình như vậy cô mới có thể giữ mình không thét chói tai mà đẩy hẳn ra.

Hiển nhiên cô đã bị hẳn làm cho sợ hãi!

Từ lần đó về sau, hẳn bắt đầu khống chế cảm xúc chính mình, luôn nhẫn nại dễ dàng, khơi gợi. Sẽ không bao giờ trối cô lại, luôn luôn làm đầy đủ khúc dạo đầu. Cứ như vậy trong nửa năm cô mới chậm rãi thay đổi tốt lên, tuy vẫn ngây ngô bị động như trước như ở dưới thân hẳn không cứng nhắc lạnh băng nữa, nhất là bộ dạng động tình đẹp khiến cho người ta nhìn mãi cũng không đủ.

9. [mục 9] chương 8

Chương 8

Hoàng hôn thành phố Ottawa rất đẹp, khi mùa mưa đến đầy trời xanh mây trắng tuy rằng không biết khi nào thì sẽ bị rào rạt mây đen thay thế. Và người ta nhìn thấy cầu vồng đẹp đến nghẹt thở.

Ánh hào quang chiếu sáng từ trên đỉnh núi xa xa, chiếu rọi cả rừng cây, qua nóc nhà san sát, tuy rằng trước đó vẫn là một bầu trời đen kịt.

Nhưng Phó Hoàng lại cảm thấy, cho dù cảnh có đẹp đến mức nào thì cũng không thể bằng cô gái nhỏ trong lòng hẳn bây giờ.

Lưng trắng như tuyết, eo mềm mại, da thịt như ngọc, cặp mông xinh đẹp, mỗi đường cong thật mê người. Cặp đùi thon thẳng tắp, sờ lên trơn láng như lụa thượng hạng, không chút tí vết. Trước ngực hai luồng tuyết phong, no tròn mềm mại, theo từng va chạm của hẳn mà run rẩy nảy lên. Hấp dẫn người ta nhất là cặp mắt to xinh đẹp, mỗi khi hẳn chơi ác, đụng đến mức khiến cả người cô nóng chảy thì đôi mắt kia không tự chủ trong suốt ngập nước ai oán nhìn hẳn, đôi môi đỏ mọng cắn lại, không một tiếng động cầu xin tha thứ.

Dù hoặc như vậy, Phó Hoàng làm sao có thể bỏ qua cho cô?

Lúc này, hẳn ngồi an vị ở trên ghế da sau bàn làm việc, quần áo chỉnh tề, trong lòng là cô đang quay lưng về phía hẳn, bị cánh tay đầy sức mạnh ôm lấy, đặt ở đùi hẳn, váy áo trên người bị kéo lên lưng, thân hình trắng nõn gần như trần trụi.

Cái vật đầy lửa nóng kỳ thực đã sớm vùi vào trong hoa huyết ướt át, hạ thân thân mật dính chặt vào nhau, hẳn cứ ở trong như vậy khiến cô vừa trưởng vừa mỏi, hẳn cũng không di động, khuôn mặt đẹp trai chôn ở cổ tinh tế, không nhẹ nhàng mà cắn, một đôi tuyệt nhũ no tròn cũng bị bàn tay to nam tính tùy ý nắn bóp chơi đùa. Hẳn vừa mới hưng hăng ngậm hai đầu nhũ màu phấn hồng khiến ầu sắc càng trở nên điểm hồng, còn dính nước bọt sáng bóng mê người.

“Ừm..... Không cần cắn tôi.....” Cô ngoảnh đầu cũng không thể trốn được miệng hẳn, kêu ra âm thanh dễ nghe: “Ừm, đau.” Ai bảo cô ngon miệng như vậy, thậm chí còn có thể nói là hợp khẩu vị hẳn, làm hẳn ăn mãi cũng không no?

Phó Hoàn cười cúi đầu, đem váy áo của cô cùng quần áo của hắn cởi hết, từng chiếc, từng chiếc ném xuống đất, thắt lưng của hắn đột nhiên dùng sức xuyên vào.

“A!” Cô kinh hãi chống hai tay lên bàn, vịn vịn cái mông để trốn nhưng lại thấy càng giãy dựa càng phí công, cô căng bản không tránh nổi đành buông xuôi.

Bàn tay to nóng bỏng tóm lấy vòng eo mảnh khảnh, cái vật thô nóng dùng sức xâm nhập càng sâu, nơi ân ái bị cọ xát càng thêm lửa nóng. Sau một hồi cô không chịu nổi kêu “Ừm, Ừm, A, A” ai oán, bị khoái cảm bắt ra khiến nước mắt trong suốt không ngừng từ khóe mắt chảy xuống.

Vách tường mềm mại mà chặt bó chặt dục vọng bùng bùng phần chấn đầy gân xanh và mạch máu đập thành thạch đang đi vào. Mà gặp phải vách tường non nớt khiến hắn khó vào.

“Thả lỏng chút, em thật chặt, tôi không động được.” Hắn ở bên tai cô dỗ nhẹ nhàng, động tác cũng bắt đầu chậm lại, một chút chút nhẹ, hình như là đảo qua nhụy tâm mảnh mai khiến cho Tinh Thần không tự giác mà mềm nhũn, thả lỏng cảnh giác. Thế nhưng hắn lại mạnh mẽ ưỡn lưng một cái, động vừa nhanh lại vừa tà ác.

“A! Không..... A.....” Cô liên tục thét chói tai, thân mình mềm mại vô lực, bị người đàn ông hung hăng kịch liệt ra vào, giống như tơ liễu sợi bông lung lay sắp đổ

Thân thể hợp nhau phát ra tiếng vang khắp thư phòng, xuyên vào mấy chục lần sau hắn đột nhiên bắt ra kéo cô xoay lại, vòng đùi ngọc qua lưng hắn, một lần nữa đem cái vật bùng bùng khí thế kia đi vào hoa huyệt. Bàn tay to nắm lấy cái mông của cô liền để nguyên tư thế này ôm lấy cô đi vào phòng ngủ.

Cả người Tinh Thần run run lấy bối, bởi vì sợ ngã xuống, bất đắc dĩ đem cánh tay ôm chặt lấy cổ hắn, chân cũng kẹp chặt người hắn, không khỏi nức nở. Theo từng bước đi, tiếng ma sát ái muội từ nơi riêng tư truyền đến khiến cô càng miễn cưỡng đến lại than nhẹ một hồi.

Kích tình theo thư phòng kéo dài đến giường lớn, thân mình xinh đẹp nằm sắp quỳ gối xuống, thân thể rắn chắc trần trụi bèn phủ lên trên, dục vọng thô dài từ phía sau xâm nhập.

Khuôn mặt đẹp trai khấn trương nhìn thân thể mềm mại nữ tính phía trước, eo nhỏ mông xinh, da thịt bóng loáng, toàn thân mồ hôi đầm đìa, hạ thân động tác càng ác, hô hấp càng thêm gấp gáp, nặng nề.

Loại tư thế này dễ dàng làm cho dục vọng sáp nhập được sâu nhất, khoái cảm mãnh liệt lên cao bao phủ khắp toàn thân hai người.

Dục hỏa tăng vọt làm người đàn ông không ngừng được, không hôn cô gái dưới thân nữa mà mãnh liệt động thắt lưng tinh tráng, không ngừng đi vào, hung hăng va chạm lại va chạm.

Trận cuồng liệt tình ái này quả thực đem Tinh Thần ép buộc chết đi sống lại, trong không khí đều phát ra hơi thở dâm mỹ. Cô mờ mịt bị hắn biến thành vô lực, cuối cùng không chịu nổi mà ngất đi.

Hồi lâu sau đó cô mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở to mắt, phát hiện chính mình đã bị ôm đi phòng tắm, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái nằm ở trên giường.

Hắn đang ở giường mặc áo, thấy cô tỉnh, một mặt cài khuy áo ở tay, một mặt cúi người, bàn tay to vỗ nhẹ mặt cô, cất giọng khàn khàn, thần sắc cũng bớt lạnh lẽo, dùng ý tứ đơn giản nói với cô: “Nhớ ngoan một chút cho tôi.”

Tinh Thần im lặng.

Cô biết, đây không phải tán tỉnh, cũng không phải đơn giản nói về việc nhà, mà là cảnh cáo.

Bởi vì hắn rất nhanh sẽ trở lại Đài Loan.

Quả nhiên chỉ sau hai ngày, Phó Hoàn liền thu thập hành lý về Đài Loan luôn. Hắn rời đi khiến cho trong lòng Tinh Thần khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô lại bắt đầu sinh hoạt bình thường như trước kia, đến trường, tan học, làm thêm, duy nhất không giống là thấy Cổ Lệ Sa liền né đi đường vòng ngay. Cô cho rằng mình sẽ trở lại cuộc sống trước khi gặp người đàn

ông kia, nụ cười bắt đầu xuất hiện và ngày càng thường xuyên trên gương mặt cô, giống như một cô sinh viên bình thường trong viện.

Nhưng cô vẫn đoán sai rồi, bởi vì ba tháng sau, khi Phó Hoàn lại xuất hiện trước mặt cô thì khi đó cô mới hiểu rõ ràng sự thật vẫn tàn khốc như vậy. Người đàn ông này sẽ không dễ dàng buông tha cho cô. Những ngày vui vẻ đơn thuần tốt đẹp này sẽ không bao giờ có được nữa.

Lần đó, Phó Hoàn sang Newyork công tác liền bớt chút thời gian đến thăm cô, hay nói đúng hơn là đến đặc biệt chinh đồn cô. Hành trình của hắn chỉ ở lại Ottawa một buổi tối.

Mặc chiếc áo bông màu xanh nhạt, đôi boot trắng, trên đầu còn mang cái che tai bông tuyết màu vàng đáng yêu, trong tay ôm chồng tranh quảng cáo màu sắc sặc sỡ đi ra khỏi cổng học viện.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Vừa đi vừa cười vui vẻ, lúc ngẩng đầu lên định băng qua đường thì chuông di động bỗng vang lên.

Cô nhận cuộc gọi, lễ phép hỏi: “Hello?” Kỳ lạ là đầu bên kia chẳng nói gì, mơ hồ cảm nhận được điều gì đó cô dừng bước chân, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại...Cách đó không xa là chiếc xe nổi tiếng quen thuộc, cùng đó là người bên trong xe với khuôn mặt đẹp trai trầm lặng và lạnh mạc. Hai chân Tinh Thần như dính chặt vào nhau, không thể nhấc lên nổi.

Lúc này ở Ottawa đã là mùa đông, vô cùng rét lạnh, thỉnh thoảng vài bông tuyết bay xuống nhưng có rét lạnh thế nào cũng không giá lạnh bằng lòng cô.

Cô ngoan ngoãn lên xe hắn, bị hắn đưa về căn phòng lớn kia. Trên đường hắn chuyển tâm lái xe, không nói gì, Tinh Thần cũng không dám mạo muội mà trêu chọc hắn, không dám rên lên tiếng nào, nép vào góc xe.

Hai người một trước một sau bước vào phòng, bên trong đã mở điều hòa trông có vẻ ấm áp. Những cây cảnh vẫn xanh tốt. Bởi có người giúp việc đúng giờ đến dọn dẹp nên trong phòng rất chỉnh tề và sạch sẽ.

Hắn buông hành lý xách tay, cởi chiếc áo khoác ngoài màu đen, bên trong là áo sơ mi thủ công màu xám và quần tây cũng đồng màu, nhìn qua anh khí cao ngất.

Bỏ caravat ra, cởi chiếc cúc áo cổ tay hắn mới nhấc mắt lên nhìn cô gái đang đứng ở cửa mặc chiếc áo cao cổ cùng quần bò, trên tay ôm chiếc áo bông vừa cởi, thoát nhìn rất khẩn trương. Hắn nói: “Đi rót cho cho tôi ly nước.”

Tinh Thần nghe lời nhẹ nhàng gạt đầu, nhanh chóng buông áo cùng chồng tranh trong tay, xoay người nhanh tiến phòng bếp, giờ cô mới nhớ trong phòng này hình như không có nước ấm.

Căn phòng này tuy cô có chìa khóa nhưng hắn đi rồi cô cũng không bước vào nửa bước.

Chạy nhanh nấu nước, rửa cốc. Trong lúc đó cô vụng trộm nhìn từ phòng bếp nhìn ra ngoài thấy Phó Hoàn đang nằm ngửa trên sofa, hai mắt nhắm chặt, trên ngón tay ngậm điều thuốc, bộ dạng có vẻ mệt mỏi.

Vài phút sau, siêu nước “Ừng ục ừng ục” bốc lên khói trắng, sôi nhanh thật, Tinh Thần đổ nước ra cốc, hắn nghe thấy tiếng lười biếng mở mắt ra.

Cô đứng ở trước mặt đưa cốc cho hắn, hắn cũng không cầm, lập tức nhìn cô chăm chú, cũng không nói chuyện, hắn nhìn thẳng làm cô rợn cả tóc gáy, vội đem cốc nước để ở bàn trà.

Đang muốn lùi lại, hắn lại ngồi dậy, đem đầu mẫu thuốc lá cháy dở dụi vào chiếc gạt tàn bằng thủy tinh, mở miệng ra lệnh: “Ngồi xuống.”

Nghe vậy, Tinh Thần ngoan ngoãn ngồi vào một cái sofa khác, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, lông mi dài cụp xuống né tránh đôi mắt như đuốc của hắn.

Cô không biết hắn muốn làm gì, cũng không dám hỏi, đành phải ngồi im.

Sau một lúc lâu, mới nghe thấy hắn cười nhạt, “Cổ Tinh Thần.” Hắn gọi tên của cô, nhìn cô kỳ quái, lạnh lẽo nói:

“Em thật sự là quá hạnh phúc.”

Tinh Thần ngẩng đầu, nhìn hần mờ mịt không biết làm sao, không biết trong lời nói của hần là ý tứ gì?

Tay hần cầm lấy túi tài liệu bên cạnh, cầm ra hai cái phong bì rồi mở một cái, đổ ra từng chồng gì đó lên bàn trà.

Tinh Thần nghi hoặc không hiểu gì, nhìn lên bàn trà thấy rùng cả mình. Đây tất cả đều là ảnh chụp, thật dày, có đến khoảng bốn, năm mươi cái mà tất cả chỉ có duy nhất nhân vật chính là cô.

Tinh Thần chậm rãi vươn tay, lấy ảnh qua, nhìn lần lượt từng tấm. Trong đó, có mười cái là cô đang đứng thu ngân ở cửa hàng Nhật. Rồi ảnh mặc đồng phục màu xanh lam đang ở đường phát tờ rơi, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười đến xán lạn, bên cạnh là chàng trai cũng đang mặc đồng phục như vậy tươi cười chăm chú nhìn cô.

Lại có mấy cái cô đang ở trạm xe bus chờ xe tới, phía sau là chàng trai cao lớn vỗ vai cô, cô quay đầu lại cười thẹn thùng.

Ảnh chụp kế tiếp hiển nhiên lại thay đổi nam nhân vật chính, là tay đua xe cao hơn mà đẹp trai, sẵn sàng ném xe mình ở đó, ân cần đưa ô cùng cô che mưa, nhìn bóng lưng hai người thoát nhìn hết sức hài hòa lãng mạn.

Còn có lúc cô đang ở ngoài học viện, đang hốt hoảng chạy trên đường. Phía sau là gương mặt chàng trai ngoại quốc xa lạ đang cầm bông hồng đuổi theo, hình như còn gọi gì đó.

Những bức ảnh này có cả chụp trộm, chụp chính diện, phong phú, chất lượng tuyệt hảo, góc độ tinh tế, hình ảnh chi tiết đặc sắc, giống như đang trình diễn một bộ phim.

Thật ra cô và chàng trai cùng làm thêm với cô ở cửa hàng Nhật kia không có gì, còn cái người đưa hoa hồng cô càng không biết tên thậm chí còn chưa nói với hần câu nào. Còn tay đua đẹp trai kia là đàn anh trong học viện, cô đã sớm cự tuyệt lời bày tỏ của hần.

Cô không yêu đương vụng trộm, không theo đuổi ai, cũng không hẹn hò với ai, cô không làm sai gì cả.

Nhưng rõ ràng ý đồ chụp ảnh là vậy, Tinh Thần kinh ngạc một trận xong rồi suy nghĩ mà sợ. Hần phái người điều tra, theo dõi cô, cô hoàn toàn không dám tưởng tượng mình có bao nhiêu bí mật mà hần chưa sờ đến.

“Ảnh chụp rất tốt.” Hần đánh giá, “Góc độ cũng tốt lắm, chụp em rất xinh đẹp.”

Tinh Thần thu hồi tâm mắt trên ảnh chụp, giật mình nhìn hần, không thể nói lời nào.

Hần liếc mắt nhìn cô một cái, cầm lấy cái phong bì khác đưa cho cô, ý nói: “Còn nữa, tiếp tục xem.” Lần này, trong ảnh xuất hiện người phụ nữ kia làm cho Tinh Thần bỗng rơi nước mắt.

Là dì Hồng, không sai, là dì Hồng! Dì làm sao có thể già và gầy như vậy?

Trong trí nhớ, Tinh Thần còn nhớ rõ dì thích nhất là đeo lông mi giả, mặc chiếc váy đẹp bó sát người, mái tóc cuộn thành cuộn to, mỗi ngày trước khi ra cửa sẽ cúi đầu xoa lấy cái đầu nhỏ của cô: “Tiểu Tinh Tinh, con ngoan ngoãn ở nhà nha, dì Hồng đi ra ngoài kiếm tiền, chờ dì phát tài chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Cô vô cùng ghi nhớ những lời này, cho nên luôn luôn chờ, chờ đợi... Nhưng rốt cục vẫn không thể chờ được.

Trong ảnh là dì Hồng ngồi trên xe lăn, già nua, gầy yếu, ánh mắt đắm chìm trong thế giới của mình, thậm chí trên đầu tóc đã bạc trắng.

Tinh Thần che miệng, khống chế không được khóc lên.

Phó Hoành mắt lạnh lùng nhìn cô đau lòng mà khóc, bắt đầu tính sổ với cô.

“Em khóc cái gì? Cái người phụ nữ này bệnh tình đã chuyển biến tốt, tình hình tốt lên, so với bệnh viện tâm thần thật khác nhau một trời một vực.” Đôi mắt đầm lệ, tràn ngập chờ mong nhìn hần, mong hần nói nhiều hơn một chút về dì Hồng.

“Tôi còn nghĩ đến, nếu em ngoan ngoãn một chút có thể đem bà ta đến đây gặp em. Đáng tiếc, tôi ở Đài Loan tận tâm, tận sức giúp em, còn em lại ở đây tiêu dao khoái hoạt, chỉ sợ người đàn ông của em là ai cũng đã quên.” Hần cười nhạo: “Thật không ngờ tôi lại nuôi phải con sói mặt trắng, vô tâm vô phế.”

Lời của hắn rất khó nghe nhưng Tinh Thần hiện tại không muốn so đo với hắn, bởi cô nghe được mình có khả năng gặp lại dì Hồng. Trong chốc lát liền mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vô tình liền chuyển sang trạng thái chờ mong: “Thật vậy chẳng? Anh sẽ..... sẽ cho tôi thấy dì Hồng sao?”

“Không, tôi đã từ bỏ ý định rồi.” Hắn giống như tiếc nuối lắc đầu.

“Tôi...tôi xin lỗi anh,” Cô gấp gáp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, liên tục xin lỗi: “Thật xin lỗi, anh không cần tức giận được không?”

“Cứ như vậy mà xin lỗi tôi? Rất không thành khẩn.” Hắn nhàn nhạt chế nhạo, nhưng vẫn đưa tay ra: “Lại đây.”

Cô lập tức hiểu được, không nói hai lời vội nhanh sà vào lòng hắn ôm ấp, chủ động đưa tay lên ôm lấy gáy hắn. Rõ ràng trong lòng hận hắn, lại sợ hắn đến chết nhưng vẫn phải liều mình quên đi, cố gắng cười lấy lòng hắn: “Tôi sai rồi, về sau tôi sẽ nghe lời, anh đừng giận.”

Quả nhiên chỉ là con sói mặt trắng, Phó Hoành cảm thấy tức giận, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn, mắt ngọc mây ngài, đôi mắt ướt át sáng như sao, bộ dạng không muốn nhưng cũng đành phải chịu ủy khuất. Nhưng thật là đáng yêu khiến người ta không nhịn được buồn cười.

“Thật sự?” Hắn nhíu mày liếc nhìn cô.

“Thực sự, tôi cam đoan, lần sau sẽ không làm.....” Làm cái gì? Tinh Thần cũng không biết là mình làm sai ở đâu, vắt hết óc suy nghĩ mới khép nép cam đoan: “Ừm, dù sao anh cũng đừng tức giận, tôi biết nên làm gì.”

“Tốt lắm, cô gái thông minh.” Môi hắn lập tức nặng nề mà phủ lên môi cô, kịch liệt hôn, cắn nuốt cánh môi động lòng người kia.

Sau đó hắn đứng dậy, cởi bỏ dây lưng cùng khóa kéo, vật nam tính trắng kiêu trắng kiêu giống như hỏa long nhảy ra, gân xanh nổi lên nhìn qua vô cùng to lớn đến đáng sợ.

Tinh Thần trong nháy mắt mặt đỏ tai hồng, quay sang một bên không dám nhìn.

“Ngoan cô gái, đến, nhẹ nhàng nắm nó.”

Tinh Thần đỏ mặt, tay run run bị bàn tay to của hắn thao túng, nắm chặt cái vật kiên đỉnh kia, nhẹ nhàng vuốt ve, không thể nào nắm nổi. Cô lại cảm thấy vật trong lòng bàn tay kia hình như càng nóng hơn, hơn nữa càng ngày càng cứng.

“Làm tốt lắm.” Phó Hoành thoải mái mà thở dài, vươn bàn tay to xoa cánh môi cô, “Kế tiếp, dùng miệng ngậm nó.”

Tinh Thần mở to hai mắt nhìn, sợ tới mức buông tay ra, quay đầu muốn trốn.

“Ngoan, chỉ thử một lần, được chứ?” Hắn đè cô lại, nam căn ở bụng dưới trướng đau đến khó nhịn, giọng nói khàn khàn, tóm lấy cằm cô, để vật kia ở đôi môi đỏ mọng và đi vào.

Cô đương nhiên không biết dùng miệng, cũng không ngậm và liếm, răng nanh không cẩn thận cào vào vật đó, có chút hơi đau, cái miệng vừa trơn lại vừa nóng dục hoặc hắn xâm nhập đến yết hầu.

Nhẹ khép đôi mi thanh tú, khuôn mặt nhắn nhỏ, Tinh Thần khó chịu lệ chảy ròng ròng. Vị tanh mặn khiến cô muốn nôn mửa, đầu lưỡi cũng bắt đầu liêu minh đẩy cái vật kia đi. Lưỡi đảo qua làm hắn cảm thấy mất hồn, càng đi vào nhanh hơn, một lúc sau trên đỉnh của hắn đã tràn ra chất lỏng màu trắng.

Hắn nhanh rút ra, liên tiếp hôn đôi môi đang dính đầy chất lỏng, liếm nước mắt rưng rưng, ngậm chính hương vị của mình.

Tinh tế liếm quá đôi môi cô, khiêu khích hôn sâu sau đó nhẹ nhàng nâng người cô lên tiến vào....Trên sofa hắn quần thảo cô một hồi sau mới gọi điện đến nhà hàng nổi tiếng gọi đưa thức ăn đến.

Nhà hàng kia rất nổi tiếng ở Canada, khi Phó Hoành còn ở đây thường đưa cô đến đó ăn cơm, cô rất thích các món ăn ở đó.

Một mâm cơm thịnh soạn, có salad, bít tết nướng than củi, sườn cừu hầm măng, cuối cùng là hành nướng cùng khoai tây tươi.

Hắn uống một chút rượu lạnh, còn cô uống nước hoa quả, thoát nhìn đúng là bữa tối ấm áp. Vấn đề là còn chưa ăn đến một nửa, hắn phát sinh thú tính hôn cô, còn đem cô ôm lên đùi suýt hung hăng muốn cô. Bởi vì nhìn thấy đôi mắt to đang nhìn chăm chăm vào bàn sức nước mùi mỹ thực, bộ dáng đói bụng nhưng không dám nói, cổ nín nhịn ỷ khuất khiến hắn cười không thôi.

Rộng rãi thả cô ăn xong bữa ăn tối, sau lại đi tắm nước ấm thơm lừng, hắn không dự tính buông tha cho cô.

Cô ăn no, nhưng hắn còn đói!

Ba tháng không gặp, như muốn phát tiết cái gì đó, hoặc như muốn chứng minh điều gì, hắn muốn cô suốt cả đêm, một lần so với lần trước còn kéo dài, hoa huyết của cô bắn đầy dịch của hắn. Ban đầu cô còn chống đỡ được về sau không chịu nổi nhưng không dám đẩy hắn ra đành phải nức nở cầu xin. Nhìn bộ dạng mềm mại của cô càng khiêu khích hắn, dục vọng hắn càng bùng bùng phần chấn mà phóng túng.

“Ôi..... Không cần..... Tôi mệt mỏi quá.....” Cô bị hắn đâm cho rên rỉ liên tục, như một con mèo nhỏ không ngừng kêu khóc.

“Là tôi xuất lực, em mệt gì?” Hắn phản bác, thất lưng mông khê động nhanh hơn, thân thể tinh tráng rắn chắc, cơ bắp cứng rắn, đường cong tuyệt đẹp đều là mồ hôi, gợi cảm mị hoặc không nói nên lời.

“Thất lưng của tôi thật mỏi..... anh mau đi ra được không...” Thở gấp, cô hoàn toàn không có tâm tình cảm thụ. Trái tim run lên, cắn răng thừa nhận hắn.

“Không.” Hắn cười, cắn cắn cái cổ mảnh khảnh của cô, dưới thân chuyển động nhanh dần.

“Van cầu anh.....” Đôi mày thanh tú nhíu chặt, bị buộc phải đón hòa hắn càng lúc càng ra sức va chạm.

“Cầu cái gì?” Thân thể trong suốt thấm đầy mồ hôi, hắn hôn lại hôn.

“Tha cho tôi, tôi sẽ không bao giờ chọc giận anh nữa..... A.....” Tiếng xin tha mềm mại run run càng khiến cho hắn muốn hung hăng xâm chiếm.

“Kẻ lừa đảo.” Hắn không lưu tình chút nào vạch trần cô, vùi đầu vào hai luồng tuyết nhũ đang nảy lên, nhẹ nhàng mà cắn, nặng nề mà liếm.

“Thực sự! Thực sự.....” Khoái cảm cực hạn bao phủ lấy cô, hai chân tinh tế gắt gao kẹp lấy eo hắn, hai người đầy mồ hôi, tứ chi thân mật dây dưa một khối.

“Tốt lắm, gọi tôi.” Hơi thở của hắn cũng hỗn loạn, ở bên tai cô dục dõ, thấp giọng, “Kêu tên tôi.”

“A Hoàn..... A Hoàn..... ưm a.....” Cô phải biết nghe lời, hoa huyết bắt đầu co rút nhanh, rốt cục nhịn không được run rẩy thét chói tai, nháy mắt liền lên đỉnh.

“Cô gái ngoan.....” Phó Hoàn hôn cô thật sâu, ôm chặt cô, tấm lưng dày cùng cơ bắp dãn ra, yết hầu kêu rên thỏa mãn, đem tất cả nóng bỏng trút hết vào nơi mềm mại mà chặt nóng trong cơ thể cô.

Toàn bộ quá trình, Tinh Thần không phát hiện hắn luôn luôn nắm lấy bàn tay cô, lòng bàn tay chạm vào nhau, mười ngón tay đan xen ép cô phải chú tâm, không phải đè nén nhấn nhay.

10. [mục 10] chương 9

Chương 9

Kết quả của miệt mài quá độ là đến hôm sau cô vẫn không thể bò dậy nổi để đi học. Sáng sớm hôm đó, Phó Hoàn ra sân bay luôn, trước khi hắn đi cô còn ở trên chiếc giường hỗn độn, đôi mắt đỏ quạch vì một đêm chưa ngủ, giống hệt như mắt thỏ, cả người đáng thương hề hề mà nằm trên gối quan sát hắn.

Nhìn hắn đến phòng tắm rửa mặt, thay quần áo xong, lại dọn dẹp vài thứ thỏa đáng cuối cùng mới lấy từ trong tủ quần áo ra chiếc cà vạt màu xám sọc đen đem đến bên giường đưa cho cô. Tinh Thần ôm chặt chăn ngồi dậy, cầm lấy giúp hắn thắt.

Hắn không có biểu cảm gì, cứ như vậy mà nhìn cô, bình minh hiếm có khi tươi đẹp như thế này, ánh sáng chiếu qua cửa sổ được mở rộng chiếu rọi lấy thân thể cô khiến càng thêm động lòng người, da thịt trong suốt, cơ thể băng cơ ngọc cốt tựa như ngọc cao cấp nhất của Trung Quốc, bộ ngực sữa nửa ẩn nửa hiện, trên đó đầy những dấu vết do hắn lưu lại đêm qua.

Cổ họng gật gật, Phó Hoàn liền ngoảnh mặt sang một bên.

Chờ cô linh hoạt thắt xong caravat, hắn mới dặn dò: “Nhớ kỹ những lời em đã nói, ngoan ngoãn cho tôi.”

“Vâng!” Cô gật đầu như bằm tỏi.

“Không phải đi làm thêm, nếu gặp chuyện phiền toái không ai đi cứu em đâu.”

“Được!”

“Đưa cho thẻ ngân hàng cho em cũng đủ dùng rồi, không cần tiết kiệm.”

“Vâng!”

“Không được cắt tóc.” Hắn cố gắng khắc chế một chút, nhưng vẫn đưa tay xoa lấy đầu cô, “Tôi muốn em để tóc dài.”

Hửm? Cảnh tượng như vậy, không giống hiệp khách cùng nàng tiểu thư hoặc là kim chủ và tình nhân nói lời từ biệt?

Tinh Thần không trả lời được, cô phát hiện chính mình đã bắt đầu dần dần chết lặng, có lẽ bất cứ sự tình gì một khi phát sinh lâu sẽ trở nên tập mãi thành thói quen.

Phó Hoàn không bắt cô đưa hắn ra sân bay, Tinh Thần cảm thấy mình cũng khó mà giả vờ được, hắn sẽ biết đâu là thái độ ân cần, đâu là ý tứ muốn đuổi hắn đi luôn.

Hắn đứng ở cửa chính, một thân chinh chu với áo khoác màu đen, quần dài cùng màu và cặp tài liệu bên cạnh nhìn sáng sủa và lưu loát. Còn cô vẫn quấn chiếc chăn dày màu trắng bộ dạng như gấu ngủ đông, tinh thần không tốt lắm, bộ dạng vô lực do trận hoan ái đêm qua.

“Tôi đi đây.” Hắn chăm chú nhìn cô như là nhìn mãi không chán.

“Vâng.....” Cô gật gật đầu, ngoan ngoãn từ biệt hắn: “Hẹn gặp lại, thuận buồm xuôi gió.” Nhưng mà, hửm? Hắn sao còn không đi?

Tinh Thần vắt óc suy nghĩ, à, nhanh tiến đến kiềng mũi chân hôn nhẹ lên má trái hắn. Hắn cười nhàn nhạt nhìn cô, không khách khí quăng ra lời bình: “Có lẽ.”

Không đợi Tinh Thần phản ứng, hắn đột nắm lấy thắt lưng cô đem thân thể cô ôm vào lòng, đôi môi mỏng dùng sức chặn lấy đôi môi anh đào duyên dáng. Cái lưỡi nóng bỏng lập tức chiếm đoạt lấy miệng cô giống như muốn cướp đoạt. Cường thể cạy lấy hàm răng, dây dưa liếm, quấn lấy cái lưỡi, cướp bóc tất cả, khe cắn hút không chịu thả ra.

Cái kiểu hôn nồng nhiệt nóng bỏng này khiến cho Tinh Thần hít thở không thông, cô bất lực để mặc hắn thích làm gì thì làm, còn bị hắn bắt đáp lại, thậm chí còn trao đổi nước bọt.

Thật vất vả lắm hắn mới buông tha cô, cuối cùng nhìn lại cô gái bị hắn hôn cho không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên vì thiếu dưỡng khí, rồi xoay người tiến vào thang máy.

Hắn đi rồi.

Đứng ở trong phòng tắm trước tấm gương lớn, Tinh Thần nhìn thấy tóc mình rối bù như tổ quạ, đôi môi bị hôn đến kiêu diễm ướt át, khe nhếch miệng vô tình lộ ra nụ cười, sau đó hít thật sâu, thật sâu rồi thở dài.

Loại ở chung như thế này tiếp diễn đến khi Tinh Thần tốt nghiệp đại học. Vì cách nhau rất xa, hơn nữa hắn bề bộn nhiều việc thế cho nên hai người mấy tháng mới gặp nhau một lần. Nhưng đến kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè, hắn sẽ sắp xếp thời gian cùng cô đi du lịch khắp nơi trên thế giới. Đi đến Ai Cập thăm tượng Sphinx, đến Australia thăm Great Barrier Reef, Petra, Thụy Sĩ đến Hồ Genève, Italy đến thánh đường Florence.....

Khi cô đứng ở trước giáo đường cổ xưa, nhìn cửa chính được xếp bằng những viên đá thô sơ bám đầy bụi thời gian mà lòng tràn đầy cảm giác kỳ diệu, rất thần thánh.

Vừa quay đầu lại không thấy hắn, nhìn xa xa mới phát hiện hắn mặc chiếc áo phông màu xanh và quần Jean màu đen đang đứng ở chiếc xe bán đồ ngọt để mua kem xoài cho cô.

Trả tiền, lễ độ nói lời cảm ơn hắn lơ đãng nhận thấy cô gái Italy đang háo sắc nhìn hắn chăm chú khiến hắn không khỏi mỉm cười, cầm lấy kem và bước về phía cô.

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông ăn mặc nhàn nhã thoải mái mà đẹp trai muốn bỏ đi, gơ tay nhắc chân cũng làm cho người ta chú ý, không trách dọc đường có rất nhiều cô gái nhiệt tình phóng điện với hắn.

Hắn có tiền, lại đẹp trai, xuất sắc, biết kiếm tiền, nói năng không tầm thường, nếu không vì biết bộ mặt thật của hắn chắc là chỉ cần là phái nữ sẽ như con thiêu thân lao đầu vào yêu hắn.

Ở chung lâu, Tinh Thần cũng dần dần thăm dò tính tình của hắn.

Hắn là người cực kỳ kín đáo, ý nghĩ toàn đặt ở trong lòng không dễ dàng biểu lộ ra ngoài, không thích nói lời vô nghĩa, làm việc tác phong quyết đoán, lưu loát, định liệu trước được mọi việc, cũng không dè dặt dây dưa. Khi hắn suy xét một vấn đề sẽ nhíu mày, bàn tay nắm lại để trên môi. Nếu không cẩn thận chọc giận hắn, hắn vẫn sẽ cười nhưng ánh mắt sẽ nhìn đối phương miệt thị, mang theo hàn ý vô hình.

Tinh Thần có đôi khi cũng sẽ tưởng rằng người đàn ông này đối xử tốt với cô. Tuy chưa bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt nhưng lúc cô bị ốm hắn sẽ từ ngàn dặm xa xôi bay đến, còn chịu để lão Ruth đến chăm sóc cô, chờ đến khi cô hạ sốt mới nhẹ nhàng thở ra.

Ng.uồn.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..com. Sau một đêm không ngủ hắn lại quay về Đài Loan xử lý công vụ, trước lúc đi nói với cô: “Tôi đi rồi nhớ chăm sóc mình cho tốt.”

Cô không phải là người có lý trí sắt đá, trong lòng đối với hắn cũng không phải là vô cảm, nhưng mà câu tiếp theo của hắn là: “Nếu lần sau mắc bệnh chết đi thì chết xa xa ra một chút, đừng phiền đến tôi.” Người đàn ông sắt đá lại độc mồm như vậy có thể tốt với cô sao?

Ngẫm nghĩ một chút, dạo này phim ảnh thường lưu hành kiểu ngược luyến, cô vốn là một cô gái bình thường, không làm không thể hưởng, tốt nhất không nên đụng vào thì hơn.

“Đồng sàng dị mộng”, có thể dùng để hình dung quan hệ của hắn với cô vài năm nay. Nhưng hắn và người trên danh nghĩa là cha nuôi nhưng kỳ thực là cha đẻ chỉ sợ là “bằng mặt không bằng lòng”.

Bởi vì khi Phó Hoành trở lại Đài Loan đã nhanh chóng đem thương giới đảo cho long trời lở đất. Vị thiếu gia của Cổ Gia Cổ Hách Tuyền, không biết thân kinh có vấn đề hay là có chuyện gì mà đem tất cả sở hữu của Cổ Thị giao hết cho vị Phó trợ lý này.

Thật sao? Thật giống như thọc vào ổ kiến, thật là náo nhiệt.

Chính thương hai giới là thân thích của Cổ Gia ào ào chỉ trích, ám chỉ Cổ Hách Tuyền bị Phó Hoành nắm nhược điểm mới bắt đầu dẽ ra cái chuyện mà người bình thường sẽ không bao giờ làm. Còn có người mắng Phó Hoành, hoài nghi hắn chính là người bày ra vụ Cổ thiếu gia mất tích, trước mắt còn không biết vị chính chủ kia còn sống hay đã chết. Còn có người lòng đầy cảm phẫn chỉ trích Cổ Hách Tuyền là người tài trí bình thường, không thể cai quản được Cổ Thị khổng lồ bèn ném củ khoai lang phồng này vào tay Phó Hoành còn mình tiêu dao khoái hoạt.

Tin tức trên báo chí về thân thế của Phó Hoàng càng thêm văn vẻ mãnh liệt. Ngẫm lại một đứa trẻ là cô nhi dựa vào thực lực của chính mình mà giờ có đủ bản lĩnh khuấy đảo tất cả, dám đảm đương vị trí quản lý cả Tập Đoàn lớn cũng đủ khiến cho người ta khâm phục chấp tay mà bái lạy.

Khi Tinh Thần nhìn thấy dòng tin tức hấp dẫn trong nước thấy xuất hiện bốn chữ quen thuộc: “Thái Dương Gia” thì thoáng giật mình, không nghĩ lại là hần. Cảm giác quen thuộc đối với hần không phải là không có lý do, Phó Hoàng chính là Tiểu Hằng.

Từ nhỏ đã trầm mặc kỳ quái, trưởng thành sớm, là người biết cảnh giác, sau khi lớn lên lại âm thầm kín đáo không đem tình cảm lộ ra ngoài.

Cô từ nhỏ đã không hiểu được hần, hiện giờ càng khó hiểu hơn, cho nên không cần thiết phải hỏi hần nhiều....

Nói tóm lại, bất luận người ngoài có đồn nhảm thế nào thì hần vẫn thuận lợi gia nhập Tập đoàn Cổ Thị, không chỉ trong tay nắm quyền sinh sát to lớn mà thậm chí ngay cả phó giám đốc Cổ Thế Xương cũng phải nhìn sắc mặt hần để làm việc.

Nhóm thân thích Cổ Gia thân hiển nhiên là xem Phó Hoàng là cái đinh trong mắt, là cái gai trong thịt.

Về phần vợ chồng Cổ Thế Xương, nữ nhi bảo bối của vợ chồng Cổ Gia đã chạy đến nước Mỹ, cô ta ở Malai Ji học đại học cũng chỉ để chơi mà thôi, mới được một năm đã thấy chán bèn chuyển tới Los Angeles học đại học. Bởi vì ở nơi đó có thể chơi điên cuồng hơn. Còn Cổ Hoàng Siêu không biết gặp phải vận xui gì mà mới vài ngày đã bị cảnh sát tóm, không thể sống nổi ở Canada nữa cũng đành theo Cổ Lệ Sa đến Mỹ.

Anh em nhà họ Cổ rời đi thì bên cạnh Tinh Thần hoàn toàn yên ổn, cô nghiêm túc học tập, thỉnh thoảng đối phó “bữa tiệc lớn” của “kim chủ” ở xa xôi đến.

Cô không biết Phó Hoàng có người phụ nữ khác hay không, nhưng ở trên giường trước sau như một đối với cô biểu hiện cực kỳ vội vàng và nóng bỏng, không vì thời gian trôi qua mà giảm nhiệt tình, mỗi lần tiểu biệt thẳng tân hôn ép buộc cô khóc không ra nước mắt.

Cổ Thế Xương cùng Mullen Na có khi sẽ đi nước Mỹ thăm cặp anh em vô pháp vô thiên kia, đương nhiên Cổ Thế Xương cũng sẽ thuận tiện ghé thăm cô oán trách vợ mình độc đoán, con cái không nghe lời và tình cảnh của ông ta ở Cổ Thị.

Theo cách ông ta kể thì có thể thấy vị Phó trợ lý kia đã nắm hết quyền hành, chưa nói đến tình cảm tốt nhưng mặt ngoài Cổ Thế Xương cùng vị trợ lý kia quan hệ cũng khá tốt, trên công việc không chỉ hòa theo quyết định của hần mà còn thường xuyên âm thầm mới hần đến nhà mình tụ hội, nhìn thật hòa hợp.

Tinh Thần nghĩ trên thương trường ai ai đều có thể là diễn viên trời sinh, kỹ thuật diễn còn có thể cao hơn.

Cách trung tâm thành phố Đài Nam không xa là một ngôi nhà ba tầng cũ, với khu vườn khá lâu đời, cửa chính có trồng những bồn hoa cúc vàng, có cả cái ao không lớn lắm xung quanh trồng những cây hoa đỗ quỳ, trong ao có thả lục bình cùng vài loài thủy sinh. Lá thông xanh rơi đầy mặt đất, tùy hứng tản ra. Bên cạnh giếng là những tảng đá mọc đầy rêu xanh, nước chảy róc rách từ rãnh nước vào hòn núi giả. Hết thấy khu vườn đều được bố trí xây dựng nhẹ nhàng như vậy.

Ngôi nhà ba tầng hình như mới được trang hoàng lại trông có vẻ rực rỡ hẳn lên.

Bên trong tầng một trang hoàng theo phong cách Nhật với vách tường và trần nhà màu đất, sàn nhà lát bằng gỗ tuyết tùng, hợp với loại nhà chế tác từ gỗ. Gió biển dịu êm thổi vào khiến cho không gian thoáng đãng hơn, làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Tầng hai không giống tầng một, cửa sổ to sát đất khiến cho tầm nhìn rộng lớn hơn, ghế sofa mềm mại thoải mái, được bố trí san sát, thanh nhã. Cùng với đó là chiếc giường thấp với màu vàng lịch sự tao nhã của màu chăn gối đệm. Ngoài ban công còn để mấy cái ghế tròn, trên cửa sổ còn có những bồn hoa nhỏ. Từng chi tiết, mỗi cái phối hợp vô tình khiến cho không gian thêm hoàn mỹ.

Căn nhà đẹp như vậy, nhưng chỉ cần biết là gia sản của Phó Hoàng đã khiến cho Tinh Thần thật sự chán ghét không chịu nổi.

Giờ phút này, cô không có việc gì nên mới ngồi trước bàn làm việc ở thư phòng tầng hai xem trên máy tính bộ sưu tập thời trang thu đông của Paris, thường thức xu thế thời trang của mùa thu năm nay.

Một trang web chưa tắt đi là tiêu điểm về Phó Hoàn cũng Thiên kim tiểu thư Cổ Gia Cổ Lệ Sa, là ảnh chụp hai người hai ngày trước cùng tham gia tiệc rượu.

Nơi nơi đều là tuấn nam mỹ nữ, tinh anh trên thương trường, Thiên kim tiểu thư danh giá, hào hoa cùng xinh đẹp, tiệc tùng xa hoa, ăn uống linh đình, tiếng nói tiếng cười vang khắp nơi.

Phó Hoàn mặc một bộ quần Tây trang màu xám nhạt, cùng áo sơ mi màu xám và chiếc caravat cũng cùng màu, đẹp trai đến mức người chẳng khác khi một ngôi sao điện ảnh hấp dẫn hết ánh mắt công chúng.

Cổ Lệ Sa mặc chiếc váy cổ chữ V xẻ ngực sâu xuống, cổ còn đeo chiếc vòng quý giá càng khiến cho bộ ngực thêm đầy đặn gợi cảm, cô ta khoác tay Phó Hoàn cười đến rạn rỗ.

Phóng viên liền ào ào mang máy ảnh nhắm ngay đôi nam nữ nổi bật này, mặc dù không nói gì nhưng bất luận ai ai chỉ cần nhìn thấy ánh mắt Cổ Lệ Sa nhìn người đàn ông kia sẽ luôn thẹn thùng, sẽ không hèn mà cùng nghĩ. A, Cổ tiểu thư chỉ sợ đã rơi vào lưới tình.

Hả..... Cổ Lệ Sa cùng Phó Hoàn?

Hai người kia sao có thể cùng nhau? Thật sự là khó có thể tưởng tượng!

Khi Tinh Thần ở Canada từng nghe Marri đồng đặc kể về chuyện của hai người đó, rằng năm nào đó có người từng thấy Cổ Lệ Sa chỉ vào mặt Phó Hoàn mà mắng hần chỉ là con chó mà Cổ Gia nuôi trong nhà. Nhưng mấy năm trôi qua không ngờ Cổ Lệ Sa lại yêu người đàn ông này. Thật không ngờ thời gian quá đáng sợ, có thể làm thay đổi biết bao nhiêu chuyện.

Năm tháng trước, cô học xong ở Malai Ji, lấy bằng tốt nghiệp xong, đối với tương lai của mình cô rất mơ hồ, cũng không biết nên ở lại Canada hay trở về Đài Loan?

Ở lại Canada, cô có thể tiếp tục công tác ở B&B, nơi cô đã thực tập, họ sẽ nhận cô vào làm chính thức. Nhưng về Đài Loan cô có thể thường xuyên gặp dì Hồng.

Trong bốn năm qua, cô cũng từng về Đài Loan, nhưng mỗi lần đều thật ngắn ngủi, cũng đều đến trại an dưỡng thăm dì Hồng, đây là vì cô nghe lời nên được Phó Hoàn thưởng.

Dì Hồng không nhìn rõ được nữa, dì không thể nhìn thấy cô, nhưng khi cô ngồi xổm trước mặt dì, kéo tay dì ra bỏ vào đó một vật nhỏ thì dì sẽ đại ra, gắt gao chăm chú nhìn cô rồi gọi cô bằng giọng rất nhỏ: “Tinh...Tinh.Tiểu..Tinh...Tinh...”

Cái vật nho nhỏ bằng giấy đó chính là những vật lúc nhỏ dì làm cho cô, mỗi khi đỡ cô sẽ gấp một cái gì đó.

Từ các tờ giấy nhỏ đầy màu sắc, sau một hồi gấp ngược gấp xuôi sẽ được một hình ngũ giác, sau đó chiết từng cạnh sẽ ra ngôi sao năm cánh. Dì Hồng nói với cô, đây là gọi là ngôi sao may mắn, mỗi ngôi sao sẽ là một ước nguyện.

Dì còn nói, trước đây mơ ước của dì là kiếm được người đàn ông tốt, nhưng nguyện vọng này quá khó khăn, sẽ không thể nào thực hiện được. Về sau ước mơ của dì đổi thành là có thật nhiều tiền, mua một ngôi nhà đẹp để sống hạnh phúc cùng Tiểu Tinh Tinh.

Nhìn dì Hồng không thể thấy được khiến cho Tinh Thần rơi lệ ôm lấy dì, đem mặt vùi vào vai dì. Mà người đàn ông ở phía sau không quá rầy cô, cứ để cô khóc thoải mái.

Từ đó về sau, cô bắt đầu liệu mình kiếm tiền, khi cô học năm thứ ba, cuối tuần sẽ lên mạng bán đồ. Đến sáu tháng cuối năm thì đi tìm chỗ thực tập, vừa lúc đó Marri nói có công ty mới thành lập là B&B cần người, hỏi cô có muốn đi hay không? Cô đồng ý rồi hai người đi ứng tuyển, đến nơi đó cô gặp Banting. Thì ra đây là công ty thiết kế mà Banting cùng với bạn hợp tác mở ra. Cô chột do dự, sợ Phó Hoàn biết sẽ mất hứng, nhưng Marri bảo: “Sissi, mình không có ý gì khác đâu, thành tích bạn tốt như vậy, mình vì anh trai mà mượn sức nhân tài thôi!” Được người ta tán dương quả là một chuyện sung sướng, cô vui vẻ cười và gật đầu.

Cô cùng Marri ở lại B&B thực tập, cô thấy Banting hình như đã có bạn gái mới cảm thấy yên tâm một chút.

Mà Phó Hoành bên kia, không biết hẳn vì bận việc của Cổ Thị và phải đấu đá với nhóm người thân thích của Cổ Gia mà cầm đầu là Cổ Thế Xương nên không bận tâm đến chuyện của cô hay là vì lý do nào khác nhưng hẳn chưa bao giờ nhắc đến chuyện này cô mới triệt để thở phào.

Cô sống vô cùng tiết kiệm, tiền lương để dành hết, còn tiền Phó Hoành đưa mỗi lần cô đều trích ra một ít chuyển vào tài khoản. Hắn mua trang sức, quần áo hàng hiệu, túi xách cô lén lút lấy một phần tung lên mạng để bán lấy tiền. Cô nghĩ, biết đâu có một ngày Phó Hoành không để ý đến cô nữa, không quan tâm đến sự sống chết của dì Hồng và đuổi dì về bệnh viện tâm thần thì sao?

Không! Cô có chết cũng không để chuyện này xảy ra, cô nhất định phải để dì Hồng tiếp tục ở trại an dưỡng trị liệu đến khi hồi phục mới thôi.

Cứ như vậy mãi cho đến khi cô tốt nghiệp, B&B cũng đã phát triển tốt, dần dần danh tiếng càng lớn, càng được người ta xem trọng là công ty có năng lực.

Ở bộ sưu tập ở tạp chí nào đó, Banting không biết có phải cố ý hay không để lại dòng chữ bên dưới để cảm ơn những người trong công ty, trong đó còn có dòng chữ: “Sissi thân yêu của tôi.”

Muốn chết tử tế cũng không được, dòng chữ này mà bị Phó Hoành nhìn thấy thì hậu quả khó có thể nghĩ đến được.

11. [mục 11] chương 10

Chương 10

Đêm đó hắn liền gọi điện thoại tới, nội dung rất đơn giản, mấy lời ít ỏi liền trực tiếp ra lệnh: “Ngày mai quay về Đài Loan.”

Cô không biết nguyên do, còn đoán đo không hiểu, ngập ngừng hỏi: “Có thể. . . .chậm lại mấy ngày được không?”

“Chậm mấy ngày?” Hắn tức giận chầm chọc cô: “Không bỏ được người đang theo đuổi em sao?”

Cô lúc này mới chợt hiểu ra hẳn vì sao lại tức giận, vội vàng giải thích: “Không phải vậy, anh hiểu lầm rồi, Banting đã có bạn gái, tôi và anh ấy không có gì cả...”

“Tôi không hiểu lầm điều gì?” Hắn hừ lạnh một tiếng, cắt đứt lời giải thích của cô: “Bằng việc em đã dối tôi bấy lâu nay, em cảm thấy tôi có thể tin sao?”

“Thật xin lỗi, tôi đồng ý ngày mai tôi sẽ lên máy bay luôn, anh không cần phải tức giận.” Cô gấp gấp đến thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Nói là lập tức trở về, nhưng không kịp nổi, bởi cô phải đến thị trấn nhỏ cách Ottawa không xa để chào từ biệt lão Ruth đã về đây nghỉ hưu, buổi chiều đến phòng làm việc nộp đơn từ chức, đối mặt với cái nhìn khó hiểu của đồng nghiệp nhưng vẫn quyết tâm cắn răng không để ý đến.

Banting vì công tác đi Tây Ban Nha, không biết tin tức cô sẽ đi, Marri hết sức ngạc nhiên lần nữa dò hỏi: “Sissi, bạn thật muốn rời Canada sao?”

Tinh Thần gật đầu, áy náy kéo tay cô: “Thật xin lỗi Marri, mình phải đi.”

“Vậy. . . .” Marri lại hỏi: “Bạn định về Đài Loan sao?”

“Ừ.” Cô gật đầu một cái.

“À.” Meri nhìn cô, hiểu rõ cười một tiếng, “Là bởi vì bạn trai bạn ở đó sao?”

Về mặt cô cứng đờ, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Hắn không phải là bạn trai của mình.”

“Bạn đừng gạt mình.” Meri nhún nhún vai, “Trước kia mình thấy thuốc tránh thai khẩn cấp để trong túi bạn.....”

Tinh Thần bỗng nhiên mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu.

Quan hệ giữa cô và Phó Hoàn khá đặc thù cho nên cô vẫn luôn cẩn thận. Vừa mới bắt đầu đã rất tự giác mua thuốc tránh thai, cho đến một lần hắn thấy cô uống thuốc, không biết hắn bị chạm phải dây thần kinh gì tự nhiên tốt bụng bảo thuốc đó đối với thân thể không tốt. Còn tỷ mỉ hỏi thăm về chu kỳ kinh nguyệt của cô có đều hay không. Từ đó về sau, trừ kỳ an toàn, hắn luôn áp dụng biện pháp hoặc xuất ra bên ngoài. Sau đó hắn về nước, thỉnh thoảng mới gặp nhau lại càng không cần lo lắng về vấn đề này. Nếu không dựa vào tinh lực tràn đầy của hắn đã sớm làm ra bao nhiêu sản phẩm ngoài ý muốn rồi.

“Không sao mà..., đừng thẹn thùng, mọi người đều là người lớn, nói về tình yêu, hay làm chuyện đó cũng là bình thường thôi.” Marri nhìn dáng vẻ giống như biết lỗi của cô mà không nhịn được bật cười hì hì, vẫn còn đang suy đoán cơ đấy. “Lễ Noel năm ngoái mình đến nhà hát thì thấy bạn và bạn trai đang đứng chung một chỗ, bạn còn không thừa nhận, thị lực của mình rất tốt đó nha, sao có thể nhìn lầm được.”

Tuyệt đối không có khả năng nhìn lầm! Cô hiểu Sissi tuyệt đối không phải là cái loại quan hệ lằng nhằng, trừ bạn trai ra sao có thể cùng người đàn ông khác thân mật.

Marri nhớ lại đêm Giáng Sinh đó, cô và bạn trai Peter đến nhà hát Parry Montagny xem “Floyd Suzanna”, ra về tinh mắt để ý trong dòng người thấy Sissi.

Họ cách rất xa, nhưng cái áo choàng và mái tóc đen, hình dáng xinh đẹp mang đậm nét Phương Đông làm sao cô có thể nhận nhầm?

Xa xa, Marri thấy Tinh Thần mặc áo khoác ngoài màu đen, quàng chiếc khăn bông ba màu vàng rất xinh đẹp bị một người đàn ông cũng mặc áo khoác đen ôm chặt vào trong ngực. Nhìn vóc người cao cao của người đàn ông kia hắn giống như hạc giữa bầy gà, dù không thấy rõ mặt nhưng Marri chắc chắn hắn cũng là người Phương Đông.

Thật sự là đẹp đôi à! Người đàn ông Phương Đông này anh khí bức người che chở cô gái bé bỏng trong lòng một cách cẩn thận để cho cô gái không bị dòng người chen lấn xô đẩy vào. Hành động đó cũng đủ khiến cho người ta nảy sinh cảm giác hâm mộ ngọt ngào.

Nhưng Sissi vẫn kín như bưng, dù có thể nào cũng không nói tên kia là thần thánh phương nào. Marri tận đáy lòng thấy buồn thay cho anh trai mình, nghĩ lại, theo đuổi người ta như thế mà không biết tình địch là ai thì làm sao chiếm được trái tim người đẹp đây?

“Mặc dù mình không đành lòng xa bạn nhưng mình càng hy vọng bạn hạnh phúc. Sissi nhớ nha, nếu bạn trai bạn đối xử không tốt với bạn thì hãy rời khỏi hắn và trở lại B&B, chúng mình vĩnh viễn hoan nghênh bạn.”

Marri ôm cô thật chặt, lưu luyến chia tay, nước mắt rớt mãi không thôi.

Chào tạm biệt mọi người xong, quần áo vẫn còn để trên giường, đồ đạc vẫn còn nằm la liệt dưới đất chưa thu dọn xong Tinh Thần liền nghe tiếng chuông cửa phòng kêu không ngừng.

Vừa mở cửa, thấy khuôn mặt thâm trầm kia cô lập tức ngây dại. Hắn đã tới cửa bắt cô trở về.

“Tiểu lừa đảo, dám cho tôi đợi đến hai ngày?” Phó Hoàn một tay nắm lấy cô gái đang ngây người như phỗng kéo vào trong ngực, đi vào trong rồi thuận tiện đá cửa, hung hăng đẩy cô vào tường trừng trừng mắt nhìn cô.

Tinh Thần kinh ngạc nhìn hắn, co rúm lại một chút trong đầu liền lóe lên không biết dùng khí từ đâu tới liền đưa tay ôm lấy cổ hắn, chui vào lồng ngực hắn. Cái miệng nhỏ nhắn run run hôn lên môi hắn, lên khuôn mặt đang tức giận kia.

Trong lòng cô biết, hắn thích thậm chí là mê luyến thân thể của cô, dưới tình thế cấp bách dứt khoát cả người thông suốt tìm đường sống, trước hết phải trấn an tên đàn ông đang tức giận này đã, qua cửa ải này

nói sau, nhưng mà, nhưng.....

“Chỉ có cách này?” Hấn không khách khí chút nào nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một tay khác kéo lấy mái tóc dài, nhìn cô đau đến nhe răng trợn mắt mà hấn vẫn lạnh lùng nói: “Đã muộn!”

Phó Hoành thật đã quá tức giận rồi, hấn đã quyết lạnh lùng với cô, ngay cả cô chủ động cầu hoan cũng làm như không thấy.

Nhiều lần lừa gạt hấn, coi hấn là kẻ ngu sao?

Sissi thân yêu của tôi? Tên Banting kia rõ ràng với cô còn chưa hết hi vọng, hấn cũng chưa từng gọi cô như vậy mà đã để tên đàn ông khác nhanh chân đến trước rồi!

Như vậy là sao? Cô xem hấn là gì? Hấn quyết tâm không thềm để ý đến cô, đơn phương chiến tranh lạnh.

Tinh Thần bắt đầu sợ hãi, bắt đầu gấp, bắt đầu ý thức được mình hoàn toàn chọc giận hấn.

Trước kia hấn tức giận cũng không phải không đụng tới cô, cùng lắm thì trên giường chịu khổ một chút, nhưng giờ hấn đến cả đụng cũng không thềm, còn kiên quyết phân giường ngủ.....,

Nếu như hấn thật không cần cô, cô còn chưa chuẩn bị xong để đón một ngày như thế này, làm sao đây?

Chẳng những Tinh Thần không nghĩ tới mà ngay cả Phó Hoành cũng không thể nhận ra hấn dù có lạnh nhạt với cô bao nhiêu thì cũng không thể ngăn cản được mình thương xót lấy cô.

Ở trên máy bay trở về Đài Nam, ngoài cửa sổ từng tầng mây thật dày bị ánh mặt trời chiếu qua, dưới ánh mặt trời là một màu vàng tựa như bức họa xinh đẹp.

Hấn đang lật xem tuần san Kinh tế Tài chính mới nhất, cô gái bên cạnh vì tối qua lo lắng nên không ngủ được, vừa lên máy bay liền ngủ gà ngủ gật, ngoẹo đầu về một bên rồi nằm lên vai hấn.

Cánh tay đang đỡ quyển báo liền dừng lại, như sợ quấy rầy cô, một lát sau hấn quay đầu sang nhìn một chút. Cô đã tựa đầu lên vai hấn ngủ say, lông mi thật dài khép chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, cảm giác toàn tâm toàn ý tin cậy như vậy chưa từng có.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Trái tim hấn nóng lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài đang xõa ra như rong biển, cô vẫn ngủ say như cũ, đôi môi hồng khê nhếch lên mê mẩn. Chẳng lẽ đang nằm mộng

Hấn nghiêng tai, lắng lắng nghe, nghe cô lầm bầm gọi: “Di Hồng. Mẹ.”

Một lát sau, lại cúi đầu nức nở nghẹn ngào một tiếng: “Anh không cần tức giận....”

Không đầu không đuôi nhưng hấn hoàn toàn hiểu rõ.

Hồi lâu, hấn quay đầu hôn lên trán cô một cái

Trở lại Đài Nam, Tinh Thần bị Phó Hoành dẫn về căn nhà này. Để hành lý xuống, cô tò mò ngồi trong vườn bên cạnh chiếc ao nhỏ nhìn đàn cá chép được nuôi bên trong.

Những con cá này màu sắc sặc sỡ, vẩy hoa lấp lánh, chơi đùa nhau trong nước giống như những viên ngọc phát sáng vậy. Hấn nhìn thấy cô nhìn chúng không chớp mắt liền cùng ngồi xổm xuống chỉ cho cô, chỉ vào từng loại cá nói cho cô biết đâu là cá thông hoàng kim, đâu là thủy đức sơn xuy, đâu là ngân la hán và thu thủy.

Nhìn lũ cá, lại nhìn một chút những cây cảnh kia, nghe hấn nói có vẻ như nơi này cực kỳ quen thuộc với hấn, tất cả đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Về sau em có thể cho lũ cá này ăn, bọn nó không kén chọn đồ ăn đâu.” Hấn liếc nhìn cô một cái, “Mà sao em nuôi thế nào cũng không béo vậy? Tôi bỏ đói em sao?”

Cô cảm thấy khó nói, xem chừng hấn không có ý gì khác mới hỏi: “Tôi sẽ ở đây sao?”

“Ừm.” Phó Hoành đứng lên đi vào nhà.

Cô vội vàng đi theo, “Ngày mai tôi có thể đi thăm dì Hồng chứ?”

“Ừ.” Hấn rất sẵn khoái đáp ứng.

Cô xin tiếp: “Tôi. . . . Tôi còn muốn đi tìm một công việc, có thể không?”

Hấn dừng bước, tựa hồ suy nghĩ một chút rồi mới gật đầu đáp ứng.

“Nhưng. . . .” Hấn xoay người định cảnh cáo cô, lại kinh ngạc nhìn cô kích động cắt đứt lời của hấn: “Tôi hiểu biết rõ, tôi bảo đảm ngoan ngoãn, không gây ra phiền toái cho anh!”

Hấn khẽ quay sang một bên, làm bộ như không nghe thấy, che dấu nụ cười bên khóe miệng.

Ngày hôm sau đến viện điều dưỡng thăm dì Hồng, so với lần trước cô đến đã tốt hơn nhiều, mặc dù dì không nhớ được điều gì nhưng mỗi khi cô đến sẽ thả một ngôi sao bằng giấy vào tay dì, thấy nó dì sẽ lẩm bẩm gọi: “Tinh Tinh.”

Từ viện điều dưỡng ra, Tinh Thần bắt đầu hành trình tìm việc ủa mình. Cô ở đại học Maila Ji học thiết kế trưng bày, đây vốn không được xem là một nghề mà chỉ xem là nghề tay trái, nhưng có nhiều người nổi tiếng từng bắt đầu từ đây. Tinh Thần thích nghề này, cô thích phối hợp ánh đèn cùng hiệu ứng thị giác làm người ta quên đi cảm giác về không gian và thời gian, khiến cho người ta nhìn đến sản phẩm mà lưu luyến không rời, cảm giác đó cực kỳ tuyệt vời.

Cô từng nghe nhà thiết kế Martinson, là người sáng tạo ra một nhãn hiệu trang sức xa xỉ nói: “Nhà thiết kế trưng bày không có nghĩ là cầm quần áo mặc lên manocanh hay người mẫu mà phải sáng tạo ra linh hồn cũng sự sống cho sản phẩm.”

Trong quá trình học, cô không chỉ phải hiểu rõ về trang phục, chất liệu, công việc thiết kế cũng phải học, còn phải học thiết kế trên bản thảo, rồi không ngừng áp dụng lên mô hình. Cô học nhận biết về kết cấu không gian, hiệu ứng ánh sáng, phân tích hiệu ứng với các giác quan, còn phải hiểu về cách loại bóng đèn, tìm kiếm tài liệu thích hợp.

Cô vẫn luôn vì mục tiêu là nhà thiết kế trưng bày nổi tiếng mà nỗ lực, mặc dù quá trình đó không đơn giản.

Vì cô tốt nghiệp đại học nổi tiếng và từng làm việc ở B&B, cho nên Tinh Thần nhanh chóng được công ty “Kerry Faludi” một công ty nổi tiếng độc quyền về bán đồ trang sức nhận hồ sơ ứng tuyển.

Kerry Faludi là những chuỗi cửa hàng trang sức tại Mỹ, kinh doanh các mặt hàng nữ trang cao cấp, chuyên tuyển lựa những sản phẩm thượng thừa, sắc sảo lóa mắt, cao cấp hoa lệ, chế tác vô cùng khéo léo, rất được lòng những phụ nữ giới thượng lưu.

Tinh Thần rất vui vẻ, vì tập trung chuẩn bị cho lần dự tuyển này mà vô cùng khẩn trương bận rộn.

Từ cửa sổ tầng ba nhìn xuống khu vườn kiểu Nhật thật tĩnh lặng yên bình, có hương hoa, có cá bơi trong nước tạo ra những tiếng động nho nhỏ khiến cho nơi này tràn ngập không khí trong lành. Đèn đường ở xa xa lóe lên, ngay cả sao ở trên trời cũng tinh nghịch nhấp nháy, màn đêm đã hoàn toàn bao phủ.

Nơi này ban đêm thật yên tĩnh, tắm rửa xong Tinh Thần mặc bộ đồ ngủ màu trắng, mái tóc dài còn ẩm ướt xoa xuống, cô ngồi nghiêm túc ở bàn làm việc nhanh chóng vẽ phác thảo. Thỉnh thoảng lật xem tài liệu, khóe môi vẫn cong lên, vui vẻ như con chim nhỏ, chỉ kém chút là sẽ hát lên.

Trên tờ giấy trắng, cô rà bút theo từng nét vẽ, qua những đường con cong, đường thẳng, nét lớn, nét mảnh, từ cạn đến sâu, từng nét vẽ tinh tế, có chiều sâu và đầy sáng tạo.

Lúc này, sau một ngày đã xử lý xong công việc, thay quần áo ngủ thoải mái, người đàn ông từ thư phòng tầng hai đi ra để lên lầu ba, tựa cửa nhìn thấy bóng lưng cô đang chăm chỉ làm việc. Qua một hồi lâu, nhìn cô vẫn không có ý định nghỉ, Phó Hoàn mới đưa tay gõ cửa, mở miệng thúc giục: “Sao còn chưa đi ngủ?”

“À, tôi sẽ vẽ xong ngay.” Cô sợ hết hồn, xoay nửa người lại, đôi mắt sáng so với sao còn sáng hơn, mái tóc dài bỗng bồng theo động tác của cô mà rơi nhẹ xuống bờ vai.

Nha đầu này đang làm cái gì? So với hấn còn bận hơn sao?

Phó Hoàn cau mày, nhìn đồng hồ trên tường nhắc nhở: “Đã hơn mười hai giờ, ngày mai em không muốn đi phỏng vấn sao?”

“Tôi một chút nữa là xong.” Ánh mắt trong suốt đầy vẻ khẩn cầu nhìn hấn: “Ngày mai tôi phải nộp bản thảo cho chủ quản, tôi muốn sửa lại thật tốt, anh đi ngủ trước đi...Có được không?”

Hấn chắc là không đồng ý rồi. Mỗi đêm hấn đều ôm cô ngủ giống như đã trở thành thói quen, mỗi ngày bắt kể sớm hay muộn hấn đều trở về nhà. Mà cô sẽ ngoan ngoãn nằm trên giường chờ hấn.

Hiện tại, lại bảo hấn đi ngủ trước? Hình như cảm thấy có phần chột dạ, âm thanh cô càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng, lúc Tinh Thần cho rằng hấn không đồng ý chột nghe hấn bảo: “Ừ” một tiếng, cô nhanh nhẹn đầu lên thì hấn đã xoay người đi rồi.

Tinh Thần thở ra, tiếp tục vùi đầu vào bản vẽ.

Chờ cô làm xong thì cũng đã một giờ sau, cô cảm thấy eo mỗi lưng đau nhưng trong lòng lại cực kỳ sung sướng. Cô duỗi lưng một cái, dọn dẹp cái bàn xong sau đó xuống lầu rón rén vào phòng ngủ chính tầng hai.

Trong phòng ngủ, ánh đèn ngủ mờ mờ, trên giường người đàn ông đẹp trai đang ngủ say, tựa hồ như đã ngủ rất sâu. Tinh Thần chỉ sợ kinh động hấn, nhẹ nhàng thả dép ra, từ từ bò vào giường.

Mới vừa vén một góc chăn lên, còn chưa kịp nằm xuống thì hấn mở mắt ra, không thèm nhìn đến cô: “Đã xong?”

“Vâng.” Cô vội vàng cười nhả mặt, âm thanh ngọt ngào nịnh nọt: “Thật xin lỗi đã đánh thức anh.”

“Lại đây.” Hấn nói.

Tinh Thần nghe lời chui vào chăn, rồi chui vào ngực hấn, dán vào thân thể người đàn ông đang nóng như lửa, trong lòng thầm kêu khổ.

Không thể nào! Ngộ nhờ hấn mà giày vò cô thì sợ rằng ngày mai cô sẽ trẻ mất.

Đang suy nghĩ, môi của hấn liền hôn lên môi cô, cái lưỡi ướt át khẽ liếm lấy dụ dỗ cô mở miệng ra.

“Ừm.” Hấn cường thế khiến cho cô mở miệng ra, nụ hôn dày đặc phủ xuống.

Bàn tay nóng bỏng đã đặt lên ngực cô, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà cọ cọ đỉnh nhũ nhạy cảm....Đang lúc nghĩ hấn sẽ tiếp tục làm thì hấn lại ôm cô lại tìm tư thế thoải mái nhất của hai người mà ngủ.

Thấy cô nằm ở trong ngực ngược đầu lên nhìn hấn nghi ngờ, Phó Hoàn nhíu mày, đưa tay tắt đèn, thấp giọng nói: “Nhắm mắt lại, ngủ!”

Hả? Trong bóng tối, cô không nhìn thấy ánh mắt hấn, lại nghe hấn nói: “Nếu không ngủ tôi sẽ cho em sáng mai không đứng nổi.”

Đây là uy hiếp sao? Cô vội nhắm chặt mắt, phát hiện bàn tay của hấn vẫn còn cầm lấy ngực cô nhưng chỉ là nắm lấy mà thôi, không có ý định nào khác. Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn yên tâm, rất nhanh ngủ vùi ở trong ngực hấn.

Hôm sau cô tới công ty Kerry Faludi cùng các ứng cử viên khác, đem bản thiết kế ưng ý nhất giao cho người phụ trách thi tuyển lần này là Emma vốn là người Mỹ, sau đó tràn đầy hi vọng mong chờ kết quả.

Đang lúc chờ đợi, cô đến toilet một chuyến, vừa mới vào thì hai cô gái là quản lý cao cấp của Kerry Faludi cũng tiến vào, hai người vừa soi gương trang điểm vừa tán gẫu.

“Jennifer, gần đây có gặp chàng trai nào để cho cô xiêu lòng không?” Enma cười hỏi.

Đến từ Singapore, Jennifer nhún nhún vai, “Bây giờ còn có đàn ông tốt sao? Sợ rằng đều chết sạch thôi.”

“Làm sao có thể bị quan như vậy?”

“Enma thân yêu, nếu cô bằng tuổi tôi thì cũng sẽ nghĩ vậy thôi.”

“Ha ha, có thật không?”

Trong này, Tinh Thần vô cùng lúng túng, ý thức tình cảnh hiện tại mình đang vô tình nghe lén, đang muốn đẩy cửa đi ra thì đột nhiên nghe hai cô nói chuyện về cuộc tuyển chọn lại càng thêm lúng túng, muốn đi cũng không xong.

Chỉ nghe Jennifer vừa tô son môi, vừa nói: “Đúng rồi, lần này ứng cử viên thiết kế trưng bày có kết quả chưa?”

Enma thông thả ung dung đem phấn dặm lên mặt, gật đầu một cái: “Có.”

“Là ai?”

“Là vị Trần tiên sinh, tốt nghiệp thiết kế từ NewYork.” Jennifer hiếu kỳ nói: “Why? Cái tên gọi là Davy ẻo lả?”

Enma gật đầu nói: “Ừ.”

Jennifer vô cùng nghi ngờ hỏi: “Sao lại là hắn? Tôi nhớ có cô bé rất có tài, hơn nữa bản thiết kế rất mới mẻ.”

Enma chột nhú mày: “À? Có phải cô gái gọi là Cổ Tinh Thần?”

Jennifer gật đầu lia lịa: “Đúng đúng! Chính là cô gái này, tại sao lại không chọn cô ấy?”

“Đó là bởi vì lãnh đạo trực tiếp của chúng ta là Barbara hôm qua đặc biệt giao phó cho tôi rằng phải loại cô bé kia.”

“Sao cơ?”

“Barbara là bạn thân của tiểu thư Cổ Lệ Sa, cô nghe rồi chứ. Nhưng hiện tại là cấp dưới.”

“Oh, Cổ Lệ Sa tiểu thư à, hình như bạn trai trước đây của cô ấy là một người mẫu nổi tiếng, vị tiểu thư này bạn trai nào cũng là người đẹp trai hết à.”

“Vậy sao? Tôi chỉ biết là bạn trai mới nhất của cô ấy mới có lai lịch khủng nhất, đây mới thật là người đàn ông độc thân hoàng kim.”

“Hả? Là ai?”

“Chính là vị Phó tiên sinh ở Tập Đoàn Cổ Thị.”

“Oa! Là vị trợ lý tổng giám đốc kia sao? Chắc chắn, vậy thì so với những tiền nhiệm bạn trai trước của Cổ tiểu thư đẹp trai hơn nhiều!”

“Không sai, bạn trai ưu tú như vậy thật là khiến người hâm mộ à!”

Enma cảm thán xong lại nói về đề tài trước: “Cho nên về chuyện phỏng vấn ứng cử viên, Barbara đã nói phải loại ngay Cổ Tinh Thần tuyệt đối không được nhận cô gái này.”

Jennifer ngạc nhiên nói: “Có gì liên quan ở đây?”

“Bởi vì Cổ Lệ Sa từng nói cô gái kia chính là người gia đình họ nhận nuôi từ cô nhi viện.”

“Hóa ra là thế này, nhưng đó chẳng phải là mối quan hệ tốt sao?”

Enma cười lạnh một tiếng, trong miệng mang theo khinh miệt mãnh liệt: “Sẽ không biết được vài người có nhân phẩm bất lương thì mãi mãi không thể trở thành quý tộc.”

Jennifer kỳ quái hỏi: “Tại sao lại nói như vậy? Bản thân cô gái này có vấn đề gì à?”

“Đúng vậy, nghe Lệ Sa nói, mẹ ruột con bé kia là một kỹ nữ, vốn là xuất thân cũng không tốt đẹp gì, nhưng từ nhỏ đã hay dối trá. Sau khi được nhà cô ấy nhận nuôi lại càng nói láo, thích trộm vặt, đã từng trộm trang sức của mẹ cô ấy. Khi lớn lên còn muốn cầu dẫn anh trai của Lệ Sa. Cho nên giờ cô ta ở Đài Loan, mẹ Lệ Sa là Mullen Na nhất quyết không cho cô ta về nhà ở, chỉ sợ cô ta sẽ làm cái chuyện vô sỉ nào khác truyền ra ngoài.”

“Hoá ra là như vậy! Thật thể tin, dáng dấp xinh đẹp, khí chất lại tinh khiết như vậy, chẳng trách mà người ta có câu: “Đừng trông mặt mà bắt hình dong.” “Chỉ sợ vị Cổ tiểu thư kia là vậy.”

“Yes! Men cannot be judged by their looks!” (Đàn ông không nên đánh giá những người như vậy qua ngoại hình của họ.)

Tinh Thần đứng ngơ ngác, đứng đờ người thật lâu, hai người kia rời đi lúc nào cũng không biết. Tay của cô nắm chặt thành nắm đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay đem đến hàng loạt đau đớn. Trong lòng chợt trống rỗng, một đường lạnh lẽo từ bàn chân vọt thẳng lên đầu.

Cô vẫn luôn cố gắng sống như những bông hoa dại trong rừng rậm, dù trong ánh sáng yếu ớt, không có ai yêu thương vẫn cố gắng kiên cường mà sống dù là bị vứt bỏ. Nhiều năm như vậy cô từ từ học kiên cường nhẫn nại để có thể vươn lên trong nghịch cảnh, cô vẫn tin tưởng có một ngày cây hoa dại sẽ vươn lên lách ra được những bụi cây âm u để đón ánh sáng mặt trời.

Nhưng đã nhiều năm người đàn ông kia vẫn không chịu thả cô ra, thậm chí ngoài tên đàn ông kia càng có nhiều người còn muốn làm cho cô không sống nổi hơn nữa.

Mặc dù cố không muốn khóc, nhưng chua xót vẫn xông lên cổ họng, Tinh Thần mê man nghĩ, tại sao sống lại có thể mệt mỏi như vậy.....

Quyển Hạ

Văn án

Không dám yêu em, cuộc đời rất dài, không dám mơ ước đến cả đời sẽ che chở cho em.

Không thương anh ta, cả cuộc đời thì quá dài, không muốn từ nay về sau bị anh ta trói buộc.

Có thể thoát được cả đời sao? Mà cuộc đời thì rất dài cho nên Cổ Tinh Thần phải trốn.

Phó Hoành từng lạnh lùng nói: “Đời này sẽ không thả cô đi.”

Đã từng bá đạo nói: “Em có trốn đến đâu cũng sẽ bị tôi bắt lại.”

Nhưng rồi cuối cùng hắn lại nói: “Nếu muốn đi vậy thì vĩnh viễn không cần gặp lại.”

Nhưng vận khí của cô không tốt lắm, mặc dù đã chạy rồi nhưng lại bị hắn tóm được.

Cả đêm không ngủ để giày vò cô.

Cô uất ức hỏi: “tại sao còn không chịu thả cô ra?”

Nhìn cô cười đến mê hoặc với người đàn ông khác, lòng của Phó Hoành nóng như lửa đốt.

Đúng vậy, là hắn buông tay để cho cô đi, nhưng hắn chưa từng chấp thuận cô có đàn ông khác.

Hắn thừa nhận mình cậy mạnh, hơn càng nhận ra mình không thể bỏ được.

Nhưng mà ai có thể nói cho hắn biết, hắn chưa từng nghĩ đến sẽ phải dỗ dành cô, cưng chiều cô, làm cho cô yêu mình.

Cho đến khi hắn không còn cái gì có thể ép buộc cô nữa mới đau lòng phát hiện: thì ra không phải là không yêu, không phải là không quan tâm.

Khi cô ghen ngào mà nói: “Không được tôi đồng ý mà tự ý lấy tôi, tôi không muốn, tôi muốn ly hôn.”

Ai ngờ sau khi Phó Hoành bất đắc dĩ ký vào đơn ly hôn, cô gái này ngược lại còn khóc mà nói: “Anh có còn cần em nữa không?”

12. [mục 12] chương 11

Chương 11

Nhà văn hiện thực phê phán nổi tiếng của nước Mỹ là O'Henri đã từng nói trong một tác phẩm nào đó của ông ta: “Cuộc sống là do khóc nức nở, khóc thầm và mỉm cười tạo nên, mà trong đó khóc thầm sẽ chiếm phần lớn nhất...”

Cổ Tinh Thần vẫn luôn cảm thấy câu nói này thật đúng. Đã lâu lắm rồi cô vẫn nén khóc thầm, cố gượng cười, chỉ có thể núp trong góc nào đó để người ta không thấy được mà khóc nức nở. Nhất là ở trước mặt Phó Hoành.

Bởi vì nguyên nhân từ Cổ Lệ Sa mà cô mất đi cơ hội làm việc, Tinh Thần cũng không nói cho Phó Hoành biết, mặc dù rằng sau lưng cô vẫn âm thầm rơi lệ. Cô nghĩ, cho dù hần có biết thì sao nào? Quan hệ giữa bọn họ nhiều năm vẫn rất cẩn thận, hiểu ngầm lẫn nhau là phải che mắt mọi người, cô không cho rằng hần sẽ vì cô mà đi đắc tội với Cổ Đại tiểu thư. Cần gì phải tự rước lấy nhục đây?

Sau mỗi ngày, cô đều sinh hoạt và nghỉ ngơi bình thường, ra khỏi nhà sẽ đến viện điều dưỡng làm bạn với dì Hồng, trước khi gần tối sẽ về nhà.....

Bất giác, hai tháng liền nhanh chóng trôi qua.

Ở trong thời gian này, Phó Hoành bận tối mảy tối mặt, hần ngoài công việc ở công ty còn phải đi công tác, triệu tập Hội Đồng Quản Trị, cùng kí kết hợp đồng với chính phủ....Đã rất lâu lắm khi cô đã chìm trong giấc mộng thì hần mới mệt mỏi trở về. Cô nghĩ hần sẽ không dưng thừa thời gian mà quan tâm đến nghề nghiệp của cô.

Mỗi bữa ăn sáng thừa dần nên hai người hiếm có lắm mới có thời gian gặp mặt.

Không khí sáng sớm trong lành, hai người ngồi giữa phòng ăn kiểu mở có thể nhìn ra vườn. Bàn ăn màu trắng hình tròn, trên đó có bày lọ hoa bằng gốm kiểu Nhật đang cắm những bông hoa hồng vừa cắt xuống, trên cánh hoa còn đọng những giọt sương.

Trên bàn ăn trước mặt hai người có bày đĩa trứng ốp chín bảy phần nhìn giống như quả trứng tươi cộng thêm mấy cái bánh mì mới nướng hương thơm ngào ngạt cùng bơ với cà phê của hần và sữa tươi của cô.

Hần như thường ngày, quần áo chỉnh tề ngồi ở trên sofa có màu sắc đơn giản, vừa gỡ tờ báo vừa uống cà phê, cử chỉ tao nhã. Còn cô mặc đồ ngủ, vẻ mặt uể oải ngồi đối diện với hần vùi đầu vào ăn.

“Công việc có thuận lợi không?” Hần hỏi cô.

“Vẫn tốt.” Cô đơn giản trả lời một tiếng, cầm ly sữa tươi uống ừng ực, không muôn nhiều lời.

Hần nghe rồi, tầm mắt từ trên tờ báo chuyển đến khuôn mặt nhỏ nhắn không chút phấn son, liếc qua một cái rồi tiếp tục chăm chú vào tờ báo.

Cảnh tượng như vậy thật giống như một đôi cử án tề mi (vợ chồng tôn trọng nhau), nhìn chẳng khác gì một đôi vợ chồng lâu năm.

Đơn giản là vì tính cách của Phó Hoành sẽ rất ít khi hỏi thăm cô tử tế, cộng thêm hai người vốn không phải là người thích nói chuyện, cần biết cũng sẽ không bao giờ đuổi theo mà hỏi khi đối phương không thích nói về nó, điều này dường như đã trở thành một loại phối hợp ăn ý.

Đối với chuyện công việc mà nói đó là một chuyện vô cùng đả kích với cô. Cuộc đời bất công đến thế là cùng, người cố gắng tiến thủ lại không bằng kẻ sau lưng sàm ngôn xua nịnh. Cộng thêm số mặt rệp nữa, sau khi gửi bản lý lịch đi nhiều nơi không có hồi âm, thì gặp phải tên chủ sắc lang nói xa nói gần về “quy tắc ngầm”, cô đương nhiên là chạy càng xa càng tốt.

Lại qua một đoạn thời gian, Tinh Thần thật không dễ dàng gặp được luồng gió mới thổi qua cái sự nghiệp đang lạnh lẽo của cô, cô đã có công ty nhận.

Đó là công ty trang sức mới thành lập lấy chế tác và bán trang sức truyền thống làm chủ đạo với cái tên khá là khoa trương: công ty trang sức trách nhiệm hữu hạn Đài Đông Nhất Hoa. Nghe nói công ty trước mắt

đang chuẩn bị tích cực xâm nhập thị trường vì vậy hướng bốn phương tám hướng, bày thiên la địa võng tìm nhân tài. Tinh Thần vốn là nhà thiết kế trưng bày được đề cử, may mắn được trúng tuyển.

Hôm đó, Tinh Thần vai đeo túi xách đến khu trung tâm thương mại của thành phố, theo địa chỉ đi thang máy lên tầng 23, tới Công ty trang sức trách nhiệm hữu hạn Đài Đông Nhất Hoa.

Tiếp cô là một vị lão phu nhân nhân chừng sáu mươi tuổi, ngồi ngay ngắn ở bàn làm việc, trông mặt bà gầy teo nhỏ, mái tóc búi theo kiểu cũ, mặt đánh phấn dày, mặc sườn xám sắc sỡ, các ngón tay đeo đầy nhẫn ngọc phi thúy, trong tay còn cầm chiếc khăn tay bằng lụa tơ tằm thêu hoa, nhìn qua có chút quý phái.

Một vị phu nhân khá đầy đặn cũng ngồi bên cạnh, cạnh đó còn có một chàng trai chừng hơn hai mươi tuổi, dáng dấp trắng trẻo mập mạp, dáng vẻ ngây thơ, tóc rẽ ngôi giữa, ăn mặc theo kiểu Trung Quốc trừ áo khoác ngoài.

Trong giây lát, Tinh Thần cảm thấy mình giống như trở lại những thời kỳ đầu Dân quốc.

Trong phòng còn có hai tam cô lục bà bộ dáng như bà thím, đều tô son đánh phấn, ăn mặc xinh đẹp, một người trong đó có giọng Đài Loan bảo cô ngồi vào ghế đối diện.

Một người khác xin chỉ thị: “Lão phu nhân, cổ tiểu thư đến.”

“Ừm.” Người phụ nữ mập gật đầu một cái, nhìn Tinh Thần từ trên xuống dưới.

Tục ngữ nói: “ba nữ nhân thành một sân khấu” không sai.

Ba người đàn bà này vẫn ở đó nói to nói nhỏ, mỗi người một câu bình phẩm từ đầu đến chân Tinh Thần.

Một người nói: “Lão phu nhân ngài nhìn xem, bộ dáng rất mềm mại, đúng không ạ?”

Vị phu nhân già gật đầu một cái, “Chỉ tiếc là hơi gầy một chút, chỉ là so với những cô gái đến trước đây chỉ có da bọc xương thì có vẻ tốt hơn. Có ngực và mông, sau này bồi bổ tốt là được.”

Một bà thím khác cười nói: “Đúng rồi, tôi nhìn thấy mặt mày có vẻ giống lão phu nhân lúc trẻ vài phần, nhớ năm nào lão phu nhân là Đài Đông Nhất Hoa đã mê hoặc bao nhiêu chàng trai.”

Lão phu nhân đương nhiên là hết sức hưởng thụ, cầm khăn che miệng cười nói: “Đó là chuyện lúc trẻ, đều đã già rồi, nói đến làm gì?”

Hai bà thím lập tức tiến đến nịnh nọt một phen, nói về thời đó một lúc rồi mới đem đề tài chuyển về Tinh Thần.

“Lão phu nhân xem một chút, ngày sinh, tháng đẻ, tên họ, bát tự rất hợp với Thiếu gia rồi đó!”

“Ừ, Bao Bao nhà chúng ta cũng chưa từng có sơ luyện, nhất định phải tìm cô gái thật trong sạch làm vợ.

“Đúng vậy, Hoa gia là vọng tộc ở Đài Đông, có uy tín danh dự, thế nào cũng phải tìm cháu dâu trình độ học vấn cao, vị Cổ tiểu thư này đã từng học đại học ở nước ngoài rồi đấy!”

Tinh Thần nghe mãi không hiểu, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: “Thật xin lỗi, xin hỏi. . . .”

“Là như thế này, Cổ tiểu thư, lão phu nhân nhà chúng tôi cảm thấy điều kiện của cô rất tốt..., cho nên hẹn cô tới gặp một người.”

“Vị này là Thiếu gia nhà chúng tôi!”

Nghe tam cô lục bà thao thao bất tuyệt cô cuối cùng cũng nghe ra chút manh mối, thì ra là công ty này gọi người đến không phải tuyển nhân viên mà là đang tuyển nàng dâu.

“Không. . . . thật ngại, tôi là Hoa Bao Bao, cô có muốn cùng tôi kết hôn...kết giao được không? Cũng đã hai mươi tuổi thuộc diện “cao tuổi” mà thiếu gia nhà giàu còn chưa từng yêu đương nên vô cùng ngưỡng mộ nhìn Tinh Thần.

“Chúng tôi Hoa gia ở Đài Đông là đại danh vọng tộc, Cổ tiểu thư, cô yên tâm, nhà chúng tôi chỉ coi trọng người, đồ cưới chỉ cần chút lòng thành, lễ thì tùy cô nói....” Hoa lão phu nhân cười như hoa nở, vừa nói vừa phất khăn tay nhìn cô.

“Đúng nha, có câu nói: ”nam dựa vào gia, nữ dựa vào gả“, việc làm có gì hay, không bằng gả tốt hơn nhiều.”

Tinh Thần thật là dở khóc dở cười, vội vàng tìm có từ chối rồi bỏ trốn mất dạng.

Những chuyện kỳ quặc xảy ra khiến tâm trạng tìm việc của cô thêm chán chường, không hề còn hứng thú đi tìm việc.

Cứ như vậy thoảng một cái, một thời gian dài như cát chảy qua kẽ tay. Tinh Thần vẫn là kẻ lêu lổng như cũ, là kẻ vô tích sự.

Mà Phó Hoàn thì sao? Hắn sắp trở thành rể hiền của Cổ Gia rồi.

Scandal giữa Phó Hoàn và Cổ Lệ Sa ngày càng ác liệt, một người là tuần kiệt trẻ tuổi, một là Thiên kim danh giá, báo chí thích nhất là những vụ như thế này. Hơn nữa mỗi lần tiệc rượu, party, hoạt động từ thiện công khai, cả hai người đều cùng đi với nhau, cử chỉ thân thiết, tình cảm tràn trề chưa từng làm cho công chúng thất vọng.

Giống trống khua chiêng gây chú ý cho người xem thế này mà nói không kết giao, ai sẽ tin nổi. Vốn là người thích xem tin tức, Tinh Thần tất nhiên không do dự mà tin rồi.

Đài Nam trời hạ vừa đến, nhiệt độ lại càng ngày càng cao, ánh mặt trời chói chang, bầu trời không có một gợn mây, mặt đất mặt trời nung cho nóng đỏ, một trận gió thổi qua làm trên mặt đất cuộn cuộn nổi lên làn sóng nhiệt, mặt trời thiêu đốt làm người ta không thở nổi.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Sau khi Tinh Thần đến viện điều dưỡng thăm dì Hồng, cô rời khỏi đó. Cô mặc chiếc áo sơ mi xanh sọc trắng, quần short jean, bàn chân trắng trẻo xỏ xăng-đan, đeo chiếc túi bằng mây đứng ở sạp báo ven đường nghiêng đầu có phần suy nghĩ. Cô nhìn chăm chăm vào tạp chí đầy màu sắc kia, trên bìa có hình đôi tuần nam mỹ nữ chính là Phó Hoàn và Cổ Lệ Sa.

Chắc vì nắng quá chói chang mà cô có chút vầng đầu và hoa mắt...Đây là dấu hiệu của cảm nắng.

“Cổ tiểu thư.”

Sau lưng chợt truyền đến tiếng nói xa lạ làm cô hết sức ngạc nhiên quay đầu lại.

Đứng ở sau lưng cô là một người hơn hai mươi tuổi, đầu rẽ ngôi giữa, trắng trẻo mập mạp, cách mặc quần áo Trung Quốc kiểu cũ trừ chiếc áo sơ mi ngắn tay bằng tơ tằm làm cho người ta gặp một lần là không quên được.

Trang phục kinh điển như thế trừ vị Đài Đông Nhất Hoa thiếu gia Hoa Bao Bao thì còn ai vào đây nữa.

“Hoa tiên sinh, xin chào.” Tinh Thần lễ phép lên tiếng chào hỏi.

“Cổ tiểu thư, thật là trùng hợp!” Hoa Bao Bao mặt ngượng ngùng.

“Đúng vậy, thật là khéo.”

“Cổ tiểu thư, tôi. Tôi có thể mời...mời cô uống ly trà?” Hoa Bao Bao lấy dũng khí để mời.

Tinh Thần nhìn vẻ mặt hần nhần nhí nhảnh, nhớ tới hôm gọi đến cùng chạm mặt với Hoa thế tổ, thế tôn không khỏi bật cười, gật đầu: “Được!”

“Có thật không? Quá. Thật tốt quá!” Hoa Bao Bao cũng cười rất vui vẻ.

Hoa Bao Bao này bề ngoài mặc dù thoạt nhìn đàn độn, thật ra thì cũng không ngu.

Những cô gái bị bề trên chọn trúng để trở thành cháu dâu Hoa gia Hoa Bao Bao đều biết rõ. Những cô gái kia hoặc ăn mặc chải chuốt hoặc giả vờ đoạn trang hoặc nói năng hoạt bát thật ra đều ghét hẳn. Ghét quần áo hần đang mặc, ghét cái đầu rẽ ngôi giữa, hẳn lại không biết ăn nói. Bọn họ đều cười nhạo hần, coi như đồng ý kết giao với mình cũng chỉ vì Hoa gia có tiền.

Nhưng vị Cổ tiểu thư trước mắt đây không giống họ, khi cô nhìn hắn, đôi mắt to như sao sáng, chỉ lóe lên ánh sáng kinh ngạc, không phải là ánh mắt chán ghét mà hắn thường thấy ở người khác. Cổ tiểu thư là người tốt, mà Hoa Bao Bao thích kết bạn với người tốt.

Hoa thiếu gia để tỏ lòng mình cũng là người có hiểu biết, rất hào phóng mời Tinh Thần đến quán rất nổi tiếng về trà và cà phê.

Tinh Thần ở Đài Loan vốn không có bạn bè, Hoa thiếu gia chắc cũng tương tự, có điểm chung như vậy nên hai người đến ngồi gần cửa sổ vừa thưởng thức cà phê vừa tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

Tinh Thần nghe Hoa Bao Bao đổ mắt nói về những chuyện nhiều năm qua, từng ở nông thôn Đài Đông làm mấy chuyện lý thú thì bật cười, thậm chí còn cười thật to.

Có giai nhân cổ vũ, dũng khí Hoa Bao Bao tăng lên nhiều, ngay cả tật xấu nói lắp cũng bớt đi, hắn thỉnh thoảng liếc trộm nụ cười sáng lạn của cô, tim đập rộn lên, mặt đỏ như trái cà chua.

Cổ tiểu thư thật là đẹp, đẹp đến mức người ta không dám đến gần, hơn nữa tính tình cũng tốt, sẽ không cười nhạo hắn.

Mà một màn kia Phó Hoành vừa mới bước vào quán cà phê liền thấy.

Hắn mới từ trên xe xuống, trời rất nóng nhưng vẫn mặc áo sơ mi đeo caravat, một tay vẫn bỏ trong túi quần tây, tay kia cầm điện thoại tập trung nói chuyện. Tuy nhiên hình như là có linh cảm, tầm mắt sắc bén theo bản năng liền nhìn thẳng về vị trí gần cửa sổ.

Cô ấy đang cười.

Cô ấy đang nhìn về người đàn ông mập ú ăn mặc lờ lợt, thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười có má lúm đồng tiền đường như là vì người đối diện vừa nói về câu chuyện vô cùng thú vị. Đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt như hoa nhũn nguyệt thẹn, ngũ quan ngày thường vốn tinh xảo giờ cười vô cùng tự nhiên không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt bên cạnh.

Giống như có người đang đâm vào trái tim hắn, đau, nhưng hắn lại đang cố tự làm khổ mình không chịu rời đi vẫn đứng nhìn.

Hình như hắn chưa bao giờ thấy cô cười với hắn như vậy, mặt cô khi nhìn hắn thì luôn là vẻ mặt lấy lòng, suy đoán, cẩn trọng thì làm sao có thể mà thật lòng cười được.

Phó Hoành chậm rãi nheo mắt lại.

“Phó tiên sinh.” Người phục vụ bàn đi tới, cung kính cúi người chào nói: “Âu tiên sinh đang đợi ngài.”

Hắn khẽ vuốt cằm, bỏ đi ý định đến gặp đôi nam nữ, xoay người theo người phục vụ lên lầu, không thêm ngoái đầu liếc mắt lại nhìn.

Đêm tối yên tĩnh, ánh trăng như dát bạc, muôn ngàn vì sao lấp lánh.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi thở hoan ái, ánh đèn dịu dịu, hơi nước mờ mờ.

Người đàn ông nằm giữa trong bồn tắm massage, thân thể cao lớn thon dài bị dòng nước ấm áp bao quanh, mắt nhắm lại hưởng thụ cảm giác khoan khoái do nước ấm mang lại.

Chậm rãi thở ra một hơi, mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy nhìn cô gái đang nằm trong ngực hắn, cô cau đôi mày thanh tú, vừa rồi mới bị hoan ái kịch liệt thiếu chút nữa là hôn mê, đến giờ vẫn chưa bình phục nổi.

Năm năm đã qua, vốn là tóc ngắn ngang tai giờ đã dài đến thắt lưng trông giống như một dải lụa đen, vừa dày lại trơn mượt, tóc bị vén sang một bên làm lộ ra một khoảng lưng đẹp đẽ và trắng như tuyết.

Eo thon uyển chuyển thướt tha, một đôi chân ngọc thon dài bị buộc vòng qua hông tinh trắng của hắn, theo nam căn vẫn còn chìm sâu vào trong cơ thể cô không ngừng động, đôi môi cô khẽ run lên, đôi mi dài khép hờ, khuôn mặt đỏ bừng.

Một hồi lâu suy nghĩ xôn xang, hắn không biết làm gì nữa, không muốn suy nghĩ nhiều nữa, bá đạo tiếp tục đắm chìm trong cơ thể cô. Hắn ôm lấy thân hình mềm mại bước ra khỏi phòng tắm.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng ngủ vang lên tiếng thở dốc nam tính.

Khuôn mặt đẹp trai của Phó Hoành hơi ửng hồng, cố gắng đè nén thở dốc lại, nằm trên chiếc giường King size, áo ngủ mặc trên người đã được cởi ra lộ ra lồng ngực trơn bóng, vật to dài nam tính đang dâng trào kích động đứng thẳng.

Tinh Thần quỳ gối giữa hai đùi hắn, đôi tay trắng nõn ngọc ngà nhẹ nhàng vuốt ve ngực hắn, cái cổ trắng ngần cúi xuống, đôi môi anh đào hôn từng tấc thịt trên ngực hắn, chậm rãi ngậm một bên của hắn, cái lưỡi nhẹ nhàng cuốn lấy giống như hắn đã từng làm với cô.

Phó Hoành rên lên một tiếng, toàn thân đột nhiên cứng nhắc, tròng mắt đen càng sâu vẫn nhìn chăm chăm vào cô, tất cả đều chứa đầy dục vọng.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương tiếp tục từ từ đi xuống dưới, cái miệng nhỏ nhắn cũng dần dần trượt theo, cô hôn lên cơ bụng cứng rắn làm cho hắn một trận run rẩy.

“Ừm. Rất tốt.” Một hồi thở gấp gấp, bên trên yết hầu càng lên xuống nhiều hơn nữa, hơi thở càng nặng nề, càng gấp rút, huyết dịch toàn thân vọt đến hết chỗ giữa hai chân.

Nhìn cô bị hắn dạy dỗ quá tốt, bất luận hắn muốn gì cô cũng thuận theo, nhưng chỉ hôn một cái thôi cũng đủ để hắn mất hết khống chế. Hắn muốn lật người cô lại mà hung hăng tiến vào cô, tiến vào nơi mềm mại và nóng bỏng nhất, tận tình phát tiết hết thầy.

Nhưng sâu trong nội tâm của hắn lại mong muốn cô vuốt ve hắn thật nhiều, mong đợi cô dùng cái miệng nhỏ hồng hồng, dùng bàn tay mềm mại nhỏ bé, dùng cái lưỡi trơn ướt hôn hắn, vuốt ve hắn, ngậm hắn....

Ngọt ngào mà thống khổ vẫn cứ như cũ hành hạ mãi, hai gò má cô như lửa, tay nhỏ bé dè dặt cầm dục vọng đã thũng trướng, dùng những gì hắn đã dạy cô để làm, lòng bàn tay mềm mại vuốt ve, khuấy động.

“Ngoan, ngậm nó.” Lồng ngực tinh trắng kịch liệt phập phồng, hắn thở dốc nặng nề, thanh âm tràn đầy khát vọng, bàn tay theo cái lưng bóng loáng nõn nà mà vuốt ve, cảm giác trơn như lụa khiến hắn mê hoặc không muốn buông tay.

Vành tai trắng nõn vì xấu hổ mà trở nên đỏ hồng, cô cắn môi dưới, nghe lời hắn cầm lấy vật nam tính to dài, vươn cái lưỡi thơm mềm mại nhẹ liếm lấy đỉnh nam tính.

Của hắn vô cùng to lớn, cái miệng nhỏ nhắn của cô chỉ có thể ngậm một chút phần đầu, tỉ mỉ mút vào, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét thành vòng tròn, ngậm lấy hắn, liếm lấy phần gân xanh nóng bỏng đang nổi lên.

Phó Hoành nheo hai mắt lại, thân hình cao lớn cứng đờ, không nhận được thở dài dục dõ: “Ngậm hết toàn bộ được không?”

Tinh Thần than nhẹ một tiếng, đôi môi đào tận lực mở ra ngậm lấy dục vọng của hắn, di chuyển cái đầu nhỏ cố gắng để vật kia vào sâu trong khoang miệng, động tác của cô lập tức khiến hắn hô hấp dồn dập.

Đột nhiên thở hổn hển, ngẩng đầu lên, hắn một tay tại sau lưng cô, một tay kia nắm lấy gáy cô, thúc đẩy cô chuyển động nhanh hơn, khoái cảm mất hồn không thể hình dung nổi dần dần dâng lên....

“Ừm.” Tinh Thần sắp không thở nổi, đôi mi thanh tú nhú lại, hơi uất ức ngẩng lên đầu nhìn người đàn ông đang đắm chìm trong khoái cảm.

Hai mắt hắn thâm trầm, tầm mắt khóa chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người kia, mắt cô như muốn ứa nước mắt ra, mệnh mông cầu xin hắn.

Đem dục vọng từ trong miệng cô rút ra, ôm lấy cô, để cho cô cưỡi lên người hắn, động thân, chọt xỏ xuyên qua nơi riêng tư nữ tính đã sớm ướt đẫm.

“Ừm.” Bị đoạt lấy thật sâu khiến cô không nhận được hừ nhẹ, đè nén tiếng rên mềm mại ăn mòn tận xương tủy hắn.

Bàn tay hắn nắm lấy bộ ngực đầy đà, ôm trọn rồi ngậm lấy, đầu lưỡi linh hoạt đảo trên nụ hoa màu hồng, hôn, cắn, mút lấy làm để lại vô số dấu vết như cánh hoa liên tiếp nở rộ trên da thịt tuyết trắng.

Hai thân thể trần truồng quấn quít, mỗi lỗ chân lông cũng thấm đầy mồ hôi, động tác nơi riêng tư càng nhanh hơn, vật kiên đỉnh càng lúc càng cường hãn khiến cho thân thể cô gái càng mềm nhũn, đôi mắt đắm lệ sương mù mà cắn răng chịu đựng, linh hồn tựa như muốn thoát ra khỏi thân thể.

Từng vẻ mặt của cô làm cho hắn gần như si mê, bất luận là mê man, thương tâm, kinh ngạc hay ngạc nhiên, thậm chí là ngẩn người ngây thơ cũng đều cuốn đi cả hồn hắn.

Trời cười vui vẻ.

Cô kéo kiệt đến mức chưa bao giờ thật lòng cười trước mặt hắn.

Trong đầu Phó Hoành không tự chủ hiện lên hình ảnh trong quán cà phê lúc cô cười. Đôi mắt vằn đỏ vì dục tình nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của cô gái xinh đẹp động lòng người đang lên cao trào. Mọi mỏng liên nhằm ngay cái miệng nhỏ nhắn hung hăng gặm.

Tinh Thần bị đau bỗng nhiên trợn to hai mắt, vốn đầu óc đã hôn mê lập tức thanh tỉnh.

“Đau.” Cô nức nở nghẹn ngào một tiếng, thân thể mềm mại vừa động vừa nghĩ cách tránh bàn tay hắn đang nắm chặt.

Hắn khắc chế không chuyển động, buông đôi môi bị hắn ngược đãi và tỉ mỉ hôn khuôn mặt nhỏ nhắn.

Ôm lấy eo cô, vẫn để cô ngồi dạng chân lên người mình, miệng dán lấy ngực cô, mồ hôi hòa lẫn vào nhau, hạ thể vẫn ướt một mảng bị lửa nóng dục vọng xâm chiếm sâu hơn nữa.

“A.” Trong nháy mắt, thành trì của cô tan rã hết, bụng dưới cấp tốc co rút, hoa huyết co quắp thít chặt lấy nam căn của hắn lại.

Nắm chặt lấy cái hông cô, thân thể căng như dây đàn, một hồi kịch liệt luật động sau mới nặng nề tiến sâu vào hoa tâm bắn ra toàn bộ tinh hoa.

Sau hồi cao trào sau hoan ái, Tinh Thần mau chóng mệt mà gục xuống, toàn thân vừa mỏi vừa mềm nhũn, không còn chút hơi sức nào.

Thở dốc chưa xong, cao triều còn chưa hết, cô liền theo thói quen xoay người, Phó Hoành liền vươn cánh tay nắm lấy eo thon đem cô ôm vào trong ngực.

Tinh Thần bị thân nhiệt nam tính phủ vào toàn thân khiến cô không được tự nhiên, vừa định động dậy một chút thì cánh tay sắt trên eo càng nắm chặt chính là không cho cô lộn xộn.

“Còn cử động? Là muốn một lần nữa?” Hắn dán vào người cô, hơi thở nóng bỏng phun bên tai, hắn hít mùi hương chỉ thuộc về mái tóc cô, trong giọng trầm thấp còn chưa tiêu tan hết dục vọng.

“Không cần. Mệt quá.” Nghe lời cảnh cáo của hắn khiến cho toàn thân cô cứng đờ như đá, không dám lộn xộn nữa.

“Đợi lát nữa lại đi tắm.” Người đàn ông này lại hôn mấy phát lên cổ cô, phát ra hơi thở hài lòng: “Giờ để tôi ôm một lát.”

Hả? Chỉ như vậy mà thôi?

Thân thể mềm mại mặc cho hắn ôm lấy, lồng ngực cứng rắn nam tính ướt đầm mồ hôi dán chặt vào tấm lưng nữ tính trơn mềm.

Hiếm khi thân mật ôm nhau mà không mang theo tình dục khiến hai người trầm mặc lại. Tinh Thần yên lặng nằm trong ngực hắn, nghe tiếng hít thở đều đều và tiếng tim đập vững vàng của hắn.

Một lát sau, cô đột nhiên nghe Phó Hoành hỏi: “Em chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến việc hỏi tôi và Cổ Lệ Sa là như thế nào sao?”

Cô hơi sững người một lúc, dường như không lường trước được hắn sẽ hỏi như vậy liền vội vàng lắc đầu một cái.

Hắn thấy cô lắc đầu, hình như là mất hứng rồi hỏi: “Tại sao? Không có hứng thú?”

“Tôi nghĩ. Tôi không có tư cách quan tâm đến chuyện của anh....” Cô tìm từ để cẩn thận trả lời hắn, chỉ sợ hắn lại tức giận.

Đúng vậy! Cô từ trước đến giờ rất giữ bổn phận, những gì không nên nói sẽ không nói, cái gì không nên hỏi sẽ không hỏi, chuyện của hắn và Cổ Lệ Sa như thế nào chẳng lẽ cô nên hỏi sao?

Phó Hoành sau khi nghe xong lại trầm mặc hồi lâu rồi ở bên tai cô trầm giọng hỏi: “Tôi có hứng thú muốn biết công việc của em thật sự có thuận lợi không?”

Hơi thở nóng bỏng phả bên tai có chút nhột, Tinh Thần không nhịn được rụt cổ một cái. Nghĩ lại công việc bị người ta không nhận, làm việc theo quy tắc ngầm rồi Đài Đông Nhất Hoa....Thật là vô lực.

“Tại sao không nói chuyện?” Ngón tay thon dài vén lấy sợi tóc trên má cô: “Có vấn đề gì sao?”

“Không có.” Lắc đầu một cái, Tinh Thần dứt khoát nhắm mắt lại, định giả bộ ngủ.

“Vậy sao? Đã như vậy.” Cô nghe hắn dừng lại một chút, rồi nói: “Nói cho tôi nghe một chút về công việc của em.”

Trong lòng căng thẳng, Tinh Thần bỗng nhiên mở mắt. Giờ hắn lại hỏi những điều này, chẳng lẽ hắn phát hiện ra điều gì?

Cô kinh ngạc xoay người lại, dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn, đôi mắt đẹp trong sáng như nước nhìn hắn: “Anh muốn hỏi điều gì?”

“Tôi muốn biết tình hình công việc hiện tại của em.” Phó Hoành cũng nhìn cô, trong mắt đen động lại tia mong đợi làm cô kinh hoàng.

“Thật ra thì, đã không còn gì để nói” Cô căn bản không muốn hắn nói thêm nửa câu, nhắm mắt qua loa mà nói: “Rất. Rất bình thường.”

“Vậy sao?” Hắn yên lặng, tuần nhan dần dần lạnh lẽo.

“Phải.”

Cô còn chưa nói xong, hắn liền chột cú người, hung hăng che lại miệng cô lại, đầu lưỡi liếm lấy đôi môi cô, hồi lâu mới chậm chạp nói: “Sau nhiều năm như vậy em vẫn còn khiến người khác không yên lòng vậy?”

Tinh Thần nén cảm giác muốn thở dốc một phen, cố gắng trấn tĩnh nói: “Tôi không hiểu rõ anh muốn nói gì.”

Buông cô ra, hắn chống một cánh tay, thân thể thon dài tựa vào đầu giường, cười nhạt liếc cô: “Em rốt cục muốn tìm việc làm như vậy khiến tôi rất ngạc nhiên không hiểu là vì nguyên nhân gì?”

“Tôi tìm việc làm bởi vì tôi muốn đi làm.” Không khí có phần ngột ngạt khiến cô không dám phớt lờ, liền ôm lấy cái chăn trắng tinh ngồi dậy, mái tóc đen như lụa xõa xuống lưng. Mặc dù cúi đầu nhưng miệng cũng cố gắng giải thích: “Tôi làm gì cũng được nhưng nhất quyết không muốn làm phế vật.”

“À.” Phó Hoành miễn cưỡng nhú mày, vẻ mặt khinh khỉnh: “Hoá ra là như vậy, không nhìn ra em còn muốn làm cô gái thành đạt, tôi còn tưởng em muốn làm cháu dâu nhà trọc phú Đài Đông đấy?”

Tinh Thần trong nháy mắt ngược đôi mi dài lên, ngẩng mặt lên ngạc nhiên nhìn hắn.

“Tôi nên khen ngợi em rất có mị lực hay nên nhắc em không chịu nhớ lâu đây?” Hắn nhìn cô khẽ mỉm cười, đáng tiếc nụ cười kia chỉ khiến người ta lạnh cả da đầu.

Mặt biến sắc, bị lời sắc bén và châm chọc của hắn khiến cô cắn chặt môi, không thể nói lời nào..

“Tại sao có thể không cẩn thận như vậy? Coi như cùng tôi gặp dịp thì chơi thì cũng nên mang vở tuồng này diễn cho xong, lại đi tìm chỗ khác như vậy thật vô trách nhiệm, không tốt.”

Nói xong, hắn xốc chăn lên, mặc áo ngủ vào, mở cửa phòng ngủ mới quay đầu lại nhìn cô cười cợt một cái, rồi lạnh lùng nói: “Cổ Tinh Thần, đừng tưởng rằng mình thông minh, cũng đừng xem tôi là kẻ ngốc.”

Nói xong, hắn liền đi ra ngoài, không thèm ngoái lại nhìn lần nào nữa.

Tinh Thần ngồi không nhúc nhích ở đầu giường, nhìn theo bóng lưng của hắn rồi từ từ co đầu gối lại đem mặt gục sâu xuống đùi.

Tối hôm đó, hắn vẫn không trở lại phòng này.

Hôm sau vừa rạng sáng, khi Tinh Thần mới rời giường liền nghe chị giúp việc báo: “Phó tiên sinh đã ra sân bay, ngài ấy phải đi Pháp công tác.”

Mười ngày sau, khi chờ Phó Hoành trở về thì lại gặp hắn ở Cổ Gia, chính tai cô nghe được hắn và Cổ Lệ Sa sẽ đính hôn.

Sau đó.

Tinh Thần nghĩ, bọn họ sẽ chấm dứt chứ?

13. [mục 13] chương 12

Chương 12

Đáng tiếc, không như mong muốn, người đàn ông kia hiển nhiên sẽ không chịu buông tha cho cô.

Bởi vì hắn mang theo nụ cười khiến cho người ta phát sợ mà nói với cô: “Em nghĩ thật hay, cho dù tôi và Cổ Lệ Sa có đính hôn thì quan hệ giữa chúng ta vẫn không thay đổi.”

Hắn còn nói: “Tùy em thôi, dù sao mục đích của tôi là không thả em đi mà thôi.”

Dĩ nhiên, để cho cô khỏi phải hồi hộp quá mức, hắn chon tặc thêm một câu nữa: “Tiền đã gom đủ liền muốn trở mặt? Quả nhiên tôi đã nuôi phải con sói mất trắng.”

Lời nói nửa là hài hước, nửa là châm chọc khiến cho cả người Tinh Thần như rơi vào hầm băng, lạnh từ đầu đến chân.

Người đàn ông kia thật ra cái gì cũng biết lại lạnh lùng nhìn cô ở thực tế tàn khốc giãy dụa, cô toan tính chi li mà cứ tự cho là mình thông minh.

Có lẽ hắn muốn cho cô biết, trong mắt người ngoài, hắn có thể lao lực thay Cổ Lệ Sa làm trâu làm ngựa, nhưng đối với Tinh Thần hắn chính là kẻ điều khiển tất cả. Nếu nói toạc ra hết thì cũng chẳng cần đến nguy trang làm gì.

Dù sao cũng đã qua năm năm, cô không còn là đứa trẻ non nớt nữa rồi. Giai đoạn này đã có cái gì đó sớm tiêu tan, có cái gì đó sớm đục khoét, có cái gì đó sớm nảy sinh lại có cái gì đó từ từ nguội lạnh ngấm hết vào da thịt và xương cốt.

Hai người chiến tranh lạnh một quãng thời gian, vào buổi tối Phó Hoành rất ít khi trở lại, thậm chí nhiều ngày liên tiếp cũng không thấy mặt người. Ngay cả bữa sáng cũng chỉ độc mình cô.

Tinh Thần cho rằng cô sẽ mãi ở trong cái cuộc sống trầm muộn tĩnh mịch này mãi, sống mà không thể hít thở nổi. Thế nhưng ngoài ý muốn được một cuộc điện thoại gọi đến thông báo cô đã được tuyển vào Trung tâm Thương mại Gia Thụ.

Tinh Thần vô cùng kinh ngạc, Trung tâm thương mại Gia Thụ thuộc về Tập Đoàn Richemont, là một trung tâm thương mại nổi tiếng với mua sắm, nghỉ ngơi, ăn uống, giải trí với nhiều chức năng khác nhau.

Nghe đâu Tập Đoàn Richemont là sản nghiệp của Quan gia Đài Trung mà người tiếp quản nó là Quan Chi Đường.

(Truyện về Quan gia mời đọc Cưng chiều tình nhân trẻ con nha, cặp đôi Quan Chi Nghiên và Niên Nhược Nhược rất đáng yêu.)

Sĩ, công, nông, thương làm nên một tập thể người của Quan gia, ở trên thương trường rất không tình nguyện cùng Cổ Gia ở chung một chỗ. Nhất là thị trường bất động sản, Tập đoàn Richemont và Tập đoàn Cổ Thị giống như cây kim so với cộng râu sống chết đối đầu nhau. Hai nhà đoạt mỗi làm ăn của nhau đến sứt đầu mẻ trán. Mà về sau, trên thực tế việc người ta quan tâm không phải là ích lợi nữa mà là danh tiếng.

Ban đầu, Tinh Thần vội vã tìm việc làm nên dùng phương pháp “loạn súng bắn diều” (làm bù ra) gửi lý lịch loạn khắp nơi trong đó có Trung tâm Thương Mại Gia Thụ. Vì cô thấy yêu cầu trên lý lịch vô cùng đơn giản, đoán chừng chắc họ cũng không thể biết cô có mối quan hệ với Cổ Gia.

Tóm lại, hiện tại cô đã có công việc, lại loáng thoáng thấy ánh sáng le lói cuối đường hầm khiến cô tràn đầy vui mừng và ước mơ. Còn chuyện gì còn quan trọng hơn chuyện này?

Sau ngày thứ hai phỏng vấn, Tinh Thần liền bắt đầu đến Trung Tâm Thương mại Gia Thụ vào bộ phận lập kế hoạch quảng cáo làm việc.

Nơi này môi trường khá tốt, đồng nghiệp khá dễ chịu, mọi người phát hiện đồng nghiệp mới xinh đẹp này cho dù không có quá nhiều kinh nghiệm giống như “Lính nhảy dù”, nhưng cô lại chăm chỉ học giỏi, khiêm tốn tiếp nhận ý kiến của người đi trước cộng thêm thông minh lại là người khiêm tốn, hết sức có trách nhiệm với công việc. Không lâu sau đó, một chút thành kiến hay ánh mắt khác thường cũng chậm rãi biến mất.

“Bộ phận lập kế hoạch quảng cáo” là một đội có rất nhiều nhân tài, mỗi ngày đều triển khai một lượng lớn công việc của hội nghị, một bộ phận rất nhỏ có thể hiểu được khái niệm về nhãn hiệu trên thị trường, thiết kế trưng bày cũng với đồ họa hiệu quả cuối cùng mới trình lên chủ quản đánh giá.

Công việc đòi hỏi tốc độ làm việc nhanh, mặc dù không phải thường xuyên bận rộn, nhưng được mặc trang phục công sở, ở nơi làm việc sửa đổi bản thiết kế, liên lạc với nhà cung cấp, được tự mình trưng bày sản phẩm ở trung tâm thương mại....Thỉnh thoảng có chút khó khăn nhưng Tinh Thần cảm thấy cuộc đời thật đẹp, cô thích cảm giác như thế.

Mỗi ngày sau khi ăn cơm trưa, đồng nghiệp sẽ tụ tập tại phòng nghỉ cùng nhau cầm tách cà phê cùng những đồng nghiệp ở phòng khác nói chuyện phiếm, tào lao cực kỳ náo nhiệt.

Đề tài không có gì khác ngoài giàu có, danh môn, công tử, trai đẹp...Mặc dù nói nhiều, đầy cầu huyết nhưng vẫn thích nói.

Một số cô gái thích buôn chuyện ở bộ phận nghiệp vụ mở đầu câu chuyện hỏi: “Các chị em có biết gần đây Quan Gia xảy ra chuyện rất đặc sắc, kịch tình vạn phần, không ngờ có thể sánh với núi cao rồi.”

Tiểu Mỹ, bộ phận tài vụ vẻ mặt sùng bái phụ họa: “Không sai! Không sai! Chi thứ hai, Quan Chi Nghiên thiếu gia lúc này đã là viên ngọc sáng chói áp đảo đại Boss của chúng ta rồi. Thật đúng với câu “nhìn người không nên xem vẻ bề ngoài“, đáng tiếc lại kết hôn quá sớm, lại hết sức yêu vợ muốn chết, một chút cơ hội cũng không dành cho phái nữ đang ái mộ.”

Gigi ở bộ phận hành chính khinh bỉ nói: “Nghiên thiếu gia không có lỗi nhưng đại boss của chúng ta là Trưởng tôn của Quan gia, tương lai thừa kế tất cả, còn không phải sẽ thu hết vào túi à?”

Tiểu Mỹ nghe một hồi gật đầu lia lịa: “Nói cũng đúng, đại boss của chúng ta vừa có tiền lại đẹp trai, có thể gả cho đại boss là mục tiêu phấn đấu cả đời của Lọ Lem ta đây!”

Chị Phân tốt bụng gõ đầu cô ta: “Tĩnh lại đi! Nghe thư ký giám đốc nói qua, đại Boss lãnh huyết vô tình, mặc dù nghe nói tình nhân thì nhiều nhưng thật ra đối với phụ nữ không có cảm giác nên tôi mới hoàn toàn tỉnh mộng. Tôi ngẫm lại, chân trời nào chẳng có giám đốc, cần gì đơn phương mơ mộng đến Quan Chi Đường? Trừ Quan gia đại boss còn có “vạn người mê” Kỳ thiếu gia. Lại nói đến Tập đoàn Lôi Đình và Cổ Thị, hai Tập Đoàn lớn tương đương, tinh anh vạn dặm mà cũng rất best - seller.

Tổ Nhi, bộ phận hậu cần xem thường nói: “Hừ, Kỳ thiếu gia là yêu tinh, ai có thể thu phục được anh ta? Giám đốc Tập Đoàn Lôi Đình cùng Lạc CEO đều là hoa đã có chủ, trở thành tiểu tam không phải là lý tưởng của tôi. Còn giám đốc Cổ Thị thì chưa biết sống hay chết, ai hơi đâu mà mơ. Tôi lại phát hiện ra mấy người đàn ông ưu tú nha, ví dụ như mấy vị họ hàng thân thích của Quan gia, Âu đại luật sư, ngoài ra còn có vị một tay che trời ở Cổ Thị là Phó trợ lý rất vừa ý tôi.”

Nghe vậy, mọi người ngạc nhiên hỏi: “Có thể nói về ba vị này để mở rộng tầm mắt cho chúng tôi được không?”

Tổ Nhi cười đến hoa si: “Các chị em nghe tôi tỉ mỉ nói về ba vị này nha, thứ nhất, vóc người đẹp trai; thứ hai, tiền nhiều lại biết làm ra tiền; thứ ba, học rộng tài cao, không giống như lũ mọt sách bề ngoài giống kẻ đần, bên trong là đồ ngu ngốc.”

Có người vội vàng chen miệng than: “Không sai, hai ngày trước, có một nữ minh tinh vừa được giải thưởng lớn liền công khai nói vị Phó trợ lý kia chính là tình nhân trong mộng của cô ta.”

“Vậy thì làm được gì?” Phân tử tiếp tục dội nước lạnh, “Vị Phó trợ lý này dù bị nhiều kẻ mơ hơn nữa thì cũng chỉ là trăng dưới nước, hoa trong kính thôi, ai có thể tranh giành được với Cổ Gia Đại tiểu thư?”

“Đúng vậy, chớ mơ mộng nhiều, bên ngoài sớm có lời đồn đãi rằng: Phó trợ lý chính là mệnh phò mã trời sinh à! Còn có tin tức nói hần và Cổ Thiên kim kia sắp đính hôn nha....”

“Khốn kiếp! Sao dạo này trai đẹp không sớm cưới cô bé Lọ Lem thì bị Công chúa đặt trước rồi, sao không nhường cho gái ế như chúng ta một chút cửa sổ?”

Chúng nữ nhân rồi rít than trời ghen ghét phận hồng nhan, sinh không gặp thời.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Giữa một đồng người đang lộn xộn bát quái, Tinh Thần nghe mà buồn cười đồng thời trong lòng cũng khê cười khổ. Nếu như có một ngày, họ phát hiện mình lén lút cùng vị phò mã truyền thuyết trời sinh Phó tiên sinh kia đang lén phéng với nhau không biết sẽ dùng ánh mắt gì nhìn mình đây?

Kết thúc một ngày bận rộn vì công việc, tan việc về đến nhà vừa vào cửa liền ngoài ý muốn thấy người đàn ông mấy ngày không đối mặt lại đang ở nhà.

Màn đêm dần dần buông xuống, trong khu vườn ưu nhã và được chăm sóc tỉ mỉ, mấy bóng đèn kiểu Nhật đã sáng lên. Phó Hoàn đứng cạnh ao nhỏ tay đang cầm chiếc bát nhỏ đựng thức ăn cho cá đang nhàn nhả cho chúng ăn.

Một thân mặc chiếc áo sơ mi đen đơn giản kết hợp với chiếc quần Tây màu sáng, giày da sáng bóng, trang phục đơn giản như vậy cũng đủ khiến hần đẹp trai mười phần.

Trong lòng Tinh Thần thở dài nghĩ, có thể bị phụ nữ như một đàn vịt đuổi theo như vậy cũng không phải là không có lý.

“Sao trẻ như vậy, công việc rất bận sao?” Phó Hoàn ngẩng đầu lên nhìn cô gái nhỏ đang đứng sững sờ ở cửa một cái, lại vung tay ném một chút thức ăn vào ao khiến cho đàn cá chép đủ màu sắc tranh nhau đớp mồi.

“Không có gì, tôi có thể xoay sở được.” Tinh Thần vừa bước lên mấy bước trong lòng hơi kinh ngạc, làm thế nào mà hần có thể biết cô tìm được việc nhanh như vậy?

“Vậy thì tốt.” Hần giống như lười nói chuyện, tầm mắt nhìn chằm chằm vào đàn cá trong nước.

Thật là nhìn nhau không nói gì! Tinh Thần khổ não đứng tại chỗ, từ cái đêm nào đó, cô cũng đã không biết nên đối mặt với hần thế nào rồi, bất kỳ nguy trang nào đều khiến cô chỉ thêm đáng cười hơn.

“Đứng ở nơi đó làm gì? Vẫn chưa đói sao? Chị Văn đã làm bữa tối rồi, đi vào ăn đi.” Hần cho cá ăn xong, nhàn nhạt ném ra một câu rồi xoay người đi vào nhà.

“Oh.” Cô vội vàng vội bước theo hần, nhắm mắt theo đuôi hần đến phòng ăn.

Giờ này chị Văn đã làm xong bữa ăn và đã về nhà, cả căn nhà chỉ có hai người bọn họ, yên lặng đối diện nhau lặng lẽ ăn cơm. Hần thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn cho cô mà cô cũng sẽ cầm muối mức canh cho hần. Tất cả giống như thói quen hằng ngày.

“Gần đây có đi viện điều dưỡng không?”

Nghe hần chợt hỏi, Tinh Thần vội vàng đặt thìa xuống, thành thực trả lời: “Hôm trước tôi vừa đến, hai ngày nay vì làm thêm giờ nên không có thời gian đi.”

Hần nhẹ “Ừ” một tiếng, trên mặt đầy vẻ suy nghĩ sâu xa, sau đó nói: “Nếu như có rảnh rỗi thì nên đi thăm nhiều một chút.”

Tinh Thần không khỏi ngẩng đầu lên trong lòng đầy vẻ nghi hoặc. Trước đến giờ hần sẽ không bao giờ quan tâm đến việc cô có hay không đi thăm dì Hồng, sao hôm nay lại dằn dò như vậy?

“Ăn nhanh lên một chút.” Tránh ánh mắt nghi ngờ của cô gái, Phó Hoành bỏ thìa xuống, “Tôi đến thư phòng trước.”

Tinh Thần đáp một tiếng rồi cúi đầu ăn nốt bát cơm, không hề phát hiện người đàn ông đang chuẩn bị lên lầu quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt phức tạp dường như không đành lòng.

Ăn xong bữa tối thì có hai vị khách đến cửa gặp hần.

Bọn họ cũng đều là lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Cổ Thị, trong tay ôm chồng công văn thật dày, khi thấy Tinh Thần ở đó tất nhiên sẽ kinh hãi. Hai người vào thư phòng ở tầng hai gặp Phó Hoành rồi đóng cửa nói chuyện đúng một giờ đồng hồ.

Đứng ở cạnh cầu thang, Tinh Thần ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên lầu xem có chút động tĩnh nào không, sau đó vào phòng bếp bưng lấy khay trà bằng bạc, trên đó là ấm trà lài mới pha. Đang định bước lên cầu thang thì nghe tiếng mở cửa thư phòng, sau đó là hai người kia đi ra.

Tiếng bước chân không hề đi xuống nữa mà dừng lại ở khúc quanh cầu thang, chợt một người trong đó thở dài mà nói: “Tôi thật sự không hiểu, Cổ phó tổng đã lung lạc được Hứa đồng sự và Hoàng đồng sự, muốn triệu tập hội nghị cổ đông để bỏ phiếu không tín nhiệm Phó tiên sinh. Mà Phó tiên sinh lại tuyệt nhiên không hề lo lắng.”

“Đúng vậy, Cổ phó tổng không phải muốn gả con gái cho Phó tiên sinh sao? Sao lại trở mặt rồi? Chẳng lẽ không có vụ đính hôn sao?”

“Theo tôi thấy. nguyên nhân là vì ”Kim ốc tàng kiều“(lầu vàng giấu người đẹp) ở đây bị Cổ phó tổng biết.”

“Rất có thể, nhưng mà nói thật, giấu người đẹp kia thật....Hi....So với người ngang ngược kiều ngạo như Cổ tiểu thư tốt hơn nhiều.”

“Haizzz, tôi chỉ biết lần này công ty loạn rồi, làm thế nào bây giờ?”

Mắt thấy hai người thở ngắn thở dài đi xuống, Tinh Thần bưng khay trà vội vàng xoay người, bước nhanh vào phòng bếp.

Đem khay trà đặt trên bồn rửa, mở vòi nước đem cái ly rửa sạch. Nước chảy rào rào mà tâm trạng cô cứ loạn như ma mà nhìn chăm chăm vào cái đĩa sứ trắng có in hình hoa hồng mà ngây ngốc.

Phó Hoành từ trên lầu xuống nhìn thấy cô đang nhìn chăm chăm vào một chỗ không nhúc nhích liền đi tới tắt vòi nước, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang sưng người hỏi: “Sao vậy?”

Cô giật mình hốt hoảng nhìn người đàn ông trước mặt, “Không có gì.”

Phó Hoành nhíu mày, đang muốn nói chuyện thì điện thoại trong phòng khách chợt vang lên, hần liền đi lại bắt máy. Tinh Thần khẽ thở ra rồi nhanh chóng rửa xong cái ly.

Đem cái ly bỏ vào bên trong tủ bát, cô nhẹ nhàng từ phòng bếp đi ra nghe hần đang nói chuyện điện thoại: “Biết, cậu không cần phải lo lắng, không có gì có thể khiến hội nghị triệu tập được.”

“Bắt đầu từ ngày mai cổ phiếu của Cổ Thị sẽ rớt khiến Cổ phó tổng sút đầu mẻ trán sẽ có lòng quan tâm đến cổ đông có tín nhiệm hay không tín nhiệm tôi sao?”

Tinh Thần không dám nghe tiếp, cô thấy tinh thần không có chút tập trung, dự cảm sắp sửa xảy ra chuyện gì đó nhưng rốt cục đó là chuyện gì?

Đêm đó ánh trăng càng quỳến rũ hơn, ánh sáng như dát bạc phủ khắp sân vườn, theo ánh sáng bàng bạc qua rèm cửa đi vào lan tỏa khắp giường lớn nơi hai người đang kịch liệt triển miên.

Chàng trai thở gấp cùng cô gái đang rên khẽ, tiếng môi lưỡi chạm quần vào nhau, nghe thật rung động lòng người.

Tinh Thần nằm ở giữa giường lớn không một mảnh vải, một thân thể tuyết trắng bị người đàn ông dùng môi lưỡi tàn sát khắp nơi, mỗi tác mỗi tác da thịt đều bị hấn liếm cắn.

Hắn hôn hoàn toàn triệt để như muốn đem cả người cô nuốt vào trong bụng, không chịu buông tha bất kỳ chỗ nào. Tỉ mỉ hôn, nhẹ nhàng gặm cắn làm một thân tuyết trắng như núi Phú Sĩ bị hấn làm cho dính đầy ấn ký màu hồng..

“Ừm. Ừm. A.” Tinh Thần hô hấp dồn dập, người đàn ông này đem thân thể nóng bỏng cùng răng môi mang theo dòng điện như muốn đem cô hòa tan hết.

Nụ hôn nóng bỏng từ từ trượt xuống, bàn tay đẩy cặp đùi thẳng tắp đẹp đẽ ra, khuôn mặt đẹp trai vùi vào chỗ mềm mại giữa hai đùi liếm, ném sự ngọt ngào của cô.

Nơi nữ tính nhạy cảm bị đầu lưỡi hấn bừa bãi đùa bỡn không ngừng co rút lại. Tinh Thần uốn éo cái mông chỉ muốn thoát khỏi nhưng không sao thoát nổi, chỉ có thể để mặc toàn thân nhũn ra, hai chân mở lớn, mặc hắn ở giữa đùi không ngừng mút chắt mật đang không ngừng chảy ra.

Đầu lưỡi linh hoạt trượt đến đài hoa xấu xa cuốn qua cuốn lại, tỉ mỉ như muốn bức cô đến cực hạn, đối khác, càng không ngừng đòi lấy mật ngọt khiến cho tiểu hoa châu non nớt giống như bị mưa gió vùi dập.

“A. A.” Theo thời gian hấn trên đùa ngày càng dài, từng đợt khoái cảm như điện giật ép cô đến phát điên. Phía dưới đã thấm ướt một mảnh, thân thể tuyết trắng vừa muốn ưỡn lên, vừa muốn tránh ra. Song khi đầu lưỡi trơn đi thẳng vào trong hoa kính thì thân thể mềm mại bỗng nhiên căng như cung đã lên tên.

“A!” Nức nở một tiếng, dường như trong khoảnh khắc cô đã đạt đến cao triều, trong không khí cũng đã tràn đầy mùi vị ái muội.

“Nhảy cảm như vậy? Tôi còn chưa đi vào cơ mà.” Thanh âm của hắn vì dục vọng mà khan khan, bàn tay to lớn cầm lấy cái vật kiên đỉnh nam tính để ở hoa huyết xinh đẹp còn đang không ngừng co rút vì cao triều...

“Muốn tôi sao? Hửm?” Hắn không vội vã tiến vào mà kiên nhẫn trên chọc cô, vật kia trượt dọc khe hở nhỏ chặt khít, chậm rãi ma sát ép buộc cô.

“Híc.” Cái đầu xinh đẹp trên tấm ga giường đậm màu càng không ngừng lắc qua lắc lại, cả người thống khổ.

“Nói em muốn tôi, nói mau.” Mấy ngày không gặp mặt hắn nhớ cô kinh khủng, hôm nay không thể kiềm chế nổi mới trở về. Nhưng cô khi thấy mặt hắn liền kinh ngạc, lạnh nhạt như muốn nói hắn không nên xuất hiện.

Thật khiến cho người ta tức giận! Cái người này không có lương tâm, có phải chưa bao giờ từng để hắn ở trong lòng?

Răng khê cắn dái tai nhỏ trắng nõn mướt mà, bàn tay vạch ra hai chân tuyết trắng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vân vê cánh hoa mềm mại, tiểu hạch nhạy cảm khiến ột tay dính đầy ái dịch.

“Van cầu anh.” Hắn nhẹ nhàng vân vê, trên chọc đùa bỡn khiến cô âm thanh cô run run như muốn chảy ra thành nước, thật không có cách nào để nói nổi.

“Không nói sao?” Hắn đang hành hạ cô, đồng thời cũng đang hành hạ mình, mồ hôi trên thái dương từng giọt, từng giọt rơi vào hai ngọn núi đầy đà.

Tinh Thần rốt cục không chịu nổi kêu khóc thành tiếng: “A. Không.”

“Tiểu lừa đảo, đã ướt đến như vậy rồi còn nói không muốn?” Cái lưỡi nhiệt tình vươn ra quần lấy lưỡi của cii, ngăn cô không được nghĩ một đằng, nói một nẻo.

Chiếc eo nhỏ không ngừng vặn vẹo, nơi tư mật mở ra từng chút một, hần cảm thấy bên trong vừa nóng vừa trơn, vách tường hoa huyết không ngừng mấp máy. Hiển nhiên là đã chuẩn bị tốt. Đột nhiên hần uốn eo một cái tiến thẳng vào.

“A!” Cái vật nam tính khổng lồ kia như muốn vọt tới tử cung, trong nháy mắt khoái cảm như điện giật liên tục không ngừng khiến cô không nhận được mà rên rỉ.

Cánh hoa màu hồng bị hần liên tục đâm vào, lần lượt, giống như cái miệng nhỏ nhắn mềm mại đang mở ra dịu dàng bao bọc lấy hần. Mà hần cũng vì dục vọng mà cặp mắt cũng đỏ rực, bàn tay nắm lấy cái bông ngạo nghệ uốn lên như núi, hung hăng va chạm, đâm vào. Vật cứng nóng như sắt nung để ở nơi khe hẹp chật trát tăng tốc ra vào, không ngừng cọ xát lẫn nhau, giao hòa không còn một khe hở.

“Ôi. Không cần.” Tinh Thần vô lực bị hần nắm trong tay, khế nắc , riu rít cầu xin tha thứ, hoa tâm chợt co rút, toàn thân đều run rẩy.

Hần lại ngoảnh mặt làm ngơ, ngẩng đầu lên, hơi khép con mắt, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ hưởng thụ. Vốn không muốn nộp khí giới đầu hàng nhanh như vậy nhưng vì cô quá chặt mà hần không thể giữ nổi mình. Sau cùng ở sâu bên trong, nơi nhụy tâm đang giữ chặt cái vật trắng kiện to lớn của hần, xoắn lấy, bức bách hần cuối cùng cũng làm hần phun ra chất lỏng nồng đặc nóng bỏng rót đầy tử cung mềm mại.

“A!” Dòng khoái cảm như nước xiết khiến cho Tinh Thần không ngừng run rẩy, khoái cảm vọt lên khiến cô không nhận được mà thét chói tai, mười ngón tay cắm vào da thịt hần. Cao triều cuộn cuộn dâng lên nhấn chìm lấy hai người.

“Đừng động. Chờ thêm chút nữa.” Ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, hần không để cô nhanh chóng rời khỏi mình, khép hờ mắt, vẫn đang hưởng thụ dư âm sau cao triều. Khuôn mặt đẹp trai kề với cái trán ướt mồ hôi của cô gấn bó.

Hần hôn khuôn mặt bị mồ hôi thấm hồng, cảm nhận cô đang cắn chặt răng cũng không dè nén nổi thở dốc. Giọng khàn khàn lạnh lùng cảnh cáo: “Về sau phải ngoan ngoãn, biết chưa?”

Không được để cho tôi lo lắng, ở đây ngoan ngoãn chờ tôi biết chưa.....

Chậm chạp dè nén câu trả lời, Tinh Thần giờ không nghe thấy gì nữa, dù cô đang ở trong lòng hần nhưng tâm trí thì bay đến nơi nào.

14. [mục 14]chương 13

Chương 13

Một đêm kia đi qua, lại không thấy bóng dáng của hần đâu. Vì thế mỗi đêm sau khi tan việc cô lại đón xe đến viện điều dưỡng.

Di Hồng lại gầy đi rất nhiều, nhìn rất tiêu tụy, chỉ cần nhìn thấy cô tinh thần sẽ tốt lên rồi liền nắm lấy tay cô không chịu buông.

“Di Hồng, công việc mới của con rất tốt nha.” Tinh Thần cười kể với di những câu chuyện hằng ngày của cô. “Hôm nay đồ án thiết kế của con được chủ quản chấp nhận, di có vui vì con không? Con thì rất vui, con sẽ chăm chỉ làm việc, chờ di khỏi bệnh thì chúng ta có thể sống cùng nhau rồi. Cho nên di Hồng à! Di phải nhanh khỏi lên nha.”

Ánh mắt có vẻ ngu ngốc nhìn cô chăm chú, giống như là vui lây, trên mặt cùng toe toét nở nụ cười.

Tinh Thần miệng lưỡi hoạt bát líu lo như chim sẻ, vừa nói vừa đẩy xe lăn ra khuôn viên của bệnh viện tản bộ.

Bởi vì quá mức hạnh phúc, cô không phát hiện đứng cách đó không xa là vị bác sĩ chủ trị cho di hồng...Bác sĩ Thái với mái tóc trắng xóa đang nhìn họ, sắc mặt ngưng trọng.

Hai giờ sau cô mới đưa dì Hồng quay về phòng bệnh, tỷ mỉ xúc cơm dứt cho dì, nhúng nước nóng lau toàn thân dì xong mới giao lại tất cả cho cô y tá trực.

“Con phải đi đây, dì Hồng! Dì phải ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ Thái và chị y tá nha. Nhớ uống thuốc đúng giờ, ngày mai tan làm con lại tới thăm dì.” Cô ngồi xồm xuống trước mặt dì, vẫy vẫy tay chào tạm biệt.

Tinh Thần từ phòng bệnh đi ra chợt nhìn thấy bác sĩ Thái đang đứng ở ngoài, trong tay còn đang cầm bệnh án, có vẻ như đang chờ cô.

“Bác sĩ Thái, có phải bác sĩ đang đợi cháu?” Cô cười hỏi: “Có phải có chuyện gì đúng không ạ?”

“Cổ tiểu thư, là như vậy.” Bác sĩ Thái chần chừ nói: “Có chuyện tôi cảm thấy cháu nên biết thì tốt hơn.”

Trái tim chợt đập mạnh, Tinh Thần nghi ngờ hỏi: “Là Chuyện gì?”

“Là như thế này, thật ra thì vào bốn năm trước, bà Lưu vừa vào viện đã được chúng tôi kiểm tra. Trong phổi và buồng trứng đều có tế bào ung thư đã từ từ khuếch tán, bởi vì thân thể quá yếu không thể nào phẫu thuật được nên chỉ có thể dựa vào thuốc để duy trì. Phó tiên sinh yêu cầu chúng tôi hết sức kéo dài tính mạng cho bà ấy, mấy năm nay chúng tôi luôn cố gắng...”

Nỗi đau bất ngờ không thể tưởng tượng nổi ập đến khiến Tinh Thần không kịp chuẩn bị. Trong đầu cô trống rỗng, cô kinh ngạc nhìn vị bác sĩ trước mặt nói mà lỗ tai thì ong ong, cô muốn làm một điều gì đó nhưng không thể nhúc nhích nổi.

“Phó tiên sinh một lần nữa bảo tôi không cần nói sự thật cho cô biết, nhưng mà tuần trước khi kiểm tra báo cáo, bệnh tình của bà ấy sợ không thể kéo dài được nữa...”

Bác sĩ Thái lắc đầu một cái đưa bệnh án trong tay cho cô: “Cổ tiểu thư, cô nên chuẩn bị tâm lý.”

Đó là một phần báo cáo xét nghiệm, trên đó ghi tên Lưu Như Hồng, Tinh Thần từ từ mở ra.

Cô nhìn thật lâu, lâu đến mức như vừa chạy qua cả ngàn dặm đường, hai chân đều đã phát run, mệt mỏi đến mức không thể đứng nổi. Lâu đến mức những chữ viết, ký hiệu, mã số trước mắt đều mơ hồ không rõ nữa.

Cô nghĩ, hóa ra là vậy, để cho cô có nhiều thời gian một chút đến thăm dì Hồng, thật ra hẳn đã sớm biết nhưng vẫn dối cô...

“Cổ tiểu thư? Cổ tiểu thư?”

Bên tai tựa hồ như đang có người đang gọi cô, Tinh Thần mới chợt thức tỉnh, bỗng ngẩng đầu lên nhìn bác sĩ Thái: “À, bác sĩ Thái, điều này cháu hiểu.”

Bác sĩ Thái lo lắng nhìn cô: “Cô không sao chứ? Cổ tiểu thư?”

“Cháu không sao, cảm ơn ngài.” Cô cố nặn ra một nụ cười: “Xin ngài cho cháu biết, thời gian còn lại là bao lâu?”

“Còn tùy...” Bác sĩ Thái thở dài: “Cổ tiểu thư, cô nhất định phải kiên cường một chút.”

“Vậy sao? Như vậy. Có bất kỳ tình huống nào, xin ngài lập tức cho cháu biết, được không?”

“Đó là đương nhiên.” Bác sĩ Thái thở dài, “Phó tiên sinh lo lắng nhất là cô không thể chấp nhận nổi, nhưng tôi nghĩ đến cuối cùng cô cũng sẽ không mong là mình không biết gì nên tôi mới nói cho cô.”

“Vâng, cháu hiểu.” Cháu gật đầu một cái, “Cháu phải đi đây, bác sĩ Thái, hẹn gặp lại.”

Tinh Thần không đi qua phòng bệnh đã đóng cửa lại, cô không muốn đi vào, chỉ mong nhanh rời khỏi nơi đây để dì Hồng không thể thấy cô. Bởi vì cô lúc này cười so với khóc còn khó hơn.

Từ góc này nhìn sang, biệt thự năm tầng của Cổ Gia sáng lên như một tòa thành, dưới ánh trăng cùng những ngọn đèn không lồ chiếu sáng, ánh sáng hắt lên cửa kính hiện ra hình ảnh những người ở bên trong tòa nhà đang đi lại với những bộ quần áo sang trọng.

Phòng khách là như một buổi vũ hội ăn mừng sự thái bình, âm nhạc du dương, những người khách tham dự bữa tiệc mừng chậm rãi nâng ly, thấp giọng nói chuyện với nhau, tiếng nói tiếng cười liên miên, đem trọn phong cách bữa tiệc càng thêm tao nhã.

Tinh Thần ngồi cạnh cầu thang hồ bơi, nâng cánh tay chống cằm, lặng lặng nhìn tòa nhà.

Phía trước cô có một dãy ghế tạo chỗ này thành một nơi rất kín đáo, người từ phía trước đi tới nếu nhìn không kỹ rất khó phát hiện ra cô đang ngồi đây.

Hôm nay là kỷ niệm ba mươi năm ngày cưới của Cổ Thế Xương và Mullen Na, bọn họ đang ở trong nhà mở tiệc mời tân khách, trước mặt mọi người diễn vở phụ đề tình thâm, cầm sắt hài hòa.

Cổ Hoành Siêu đang còn ở Mỹ, không đến Đài Loan được, như vậy cuộc sống tươi đẹp vẫn có đôi chút tiếc nuối. May vẫn còn con gái Cổ Lệ Sa bên cạnh, mà con gái không bao lâu nữa sẽ đính hôn, đối tượng còn là nhân vật đang nắm giữ quyền hành ở Cổ Thị. Cho nên trên mặt vợ chồng Cổ Gia đương nhiên sẽ vô cùng rạng rỡ.

Điều Tinh Thần không ngờ tới là mình vốn là cái gai trong mắt Mullen Na nhưng cũng được người giúp việc gọi điện báo phải trở về, cũng không biết đây là chủ ý của ai.

Một ít người thoát nhìn thấy rất hài hòa mỹ mãn, đúng là chân chính người trong một nhà.

Nhưng cô chưa từng có nhà.

Mẹ vì bệnh nặng mà mất sớm, dì Hồng vì không muốn liên lụy tới cô nên đưa cô tới cô nhi viện, sau đó...sau đó thì càng không phải là gia đình. Cha đẻ của cô thì đã có nhà khác. Mà cái người đã ức hiếp cô năm năm thì có hi vọng xa vời là hắn sẽ cho cô một “nhà” sao?

Thì ra là “Nhà” không phải có một ngôi nhà, có ánh đèn, có thể ngồi chung bàn ăn cơm, ngủ chung giường thì có thể gọi là “nhà”.

“Nhà” đối với cô mà nói xa vời không tưởng, giống như cách cô xa vạn dặm, lại càng giống như là một vật giá trị liên thành coi như đến cuối đời cô cũng sẽ không bao giờ có nó....Huống chi cô lại nghèo như vậy.

Tinh Thần thu hồi tầm mắt nhìn xa xa, đem mặt vùi vào khuỷu tay.

Căn bệnh đáng sợ đã cướp đi mẹ của cô, hiện tại dì Hồng cũng bị bệnh như vậy. Từ lúc cô rời viện điều dưỡng, lúc nào nghĩ tới cô đều rơi lệ. Đã có lúc cô từng mơ tưởng về hạnh phúc, vọng tưởng hoặc là hi vọng còn chưa bắt đầu sinh ra, lại bị từng nỗi đau đánh mất từng chút từng chút cho đến khi mất tất cả. Cô không biết mình tồn tại trên thế giới này vì điều gì nữa?

Đang chìm đắm trong đau thương, Tinh Thần không để ý đến tiếng giày cao gót nện mạnh xuống nền, có ai đó đang bước về phía này, hơn nữa còn đứng ở trước dãy ghế.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Giọng nói quen thuộc, dễ nghe, ôn hòa mà từ tốn, ưu nhã mà không chậm rãi.

Là ...Phó Hoành?

Tinh Thần đột nhiên ngẩn người ra, rồi ngẩng đầu lên, đã một tuần cô không gặp người đàn ông này, không ngờ lại gặp ở chỗ này.

Cánh môi nhếch lên tự giễu, dịp quan trọng như thế này, người sắp trở thành vị hôn phu của Cổ Đại tiểu thư là hắn sao lại không tham dự chứ? Nhưng giờ một chút cô cũng không muốn cùng hắn chạm mặt. Vừa nghĩ như vậy, Tinh Thần cố thở nhẹ, cẩn thận không muốn bị hai người đó phát hiện.

“Fran, em chỉ muốn. muốn hỏi một chút, không có ý gì khác.”

Giọng nói Cổ Lệ Sa vừa cẩn thận, vừa lầy lòng như sợ sẽ chọc giận người đàn ông trước mặt này.

Tinh huống này làm Tinh Thần rất ngạc nhiên, ở trong trí nhớ của cô, từ trước đến giờ con người hống hách kiêu kỳ như Cổ Đại tiểu thư đã từng ăn nói khép nép như vậy?

“Rất cực có chuyện gì?”

“Mẹ hỏi chúng ta lúc nào thì cử hành lễ đính hôn? Hỏi chúng ta chọn ngày chưa?” Cổ Lệ Sa nhỏ giọng trả lời.

“À?” Người đàn ông mỉm cười ra một tiếng, “Cô nhất định phải cùng tôi đính hôn?”

“Dĩ nhiên, em vẫn luôn rất xác định.” Cổ Lệ Sa vội vàng thổ lộ: “Anh cũng biết là em yêu anh.”

“Cô yêu tôi?” Hắn cười nhạo một tiếng, hỏi ngược lại: “Yêu như thế nào? Cô hiểu rõ hơn tôi?”

“Fran, em biết anh đang giận em, nhưng em thật sự vô cùng yêu anh. Thật lòng xin lỗi, em biết việc này do em đã chủ động...” Cổ Lệ Sa nói quanh co giải thích: “Nhưng mà anh biết em thật sự nghĩ gì mà, còn nữa, khi đókhông phải anh cũng đã im lặng không phản đối?”

“Tôi không thích những cô gái chủ động, càng không thích người khác thay tôi quyết định bất kỳ điều gì.” Phó Hoàn lạnh giọng hỏi: “Cô sẽ không sợ tôi qua sông rút cầu? Hoặc là tôi đã kết hôn?”

Cổ Lệ Sa hiển nhiên ngẩn người ra, không chút nghĩ ngợi hét ầm lên: “Anh sẽ không như vậy, đúng không? Hiện tại tất cả mọi người đều biết chúng ta sẽ đính hôn...”

“Đó là chuyện của cô, tự cô thu xếp đi.” Phó Hoàn lạnh lùng ngắt lời cô: “Nếu không khi bị mọi người vạch trần sẽ rất khó coi.”

Lời nói mang theo ý cảnh cáo làm Cổ Lệ Sa cực kỳ tức giận không nhịn được thốt lên: “Anh làm như vậy tất cả đều vì nó?”

Phó Hoàn không trả lời, xoay người định đi .

Cổ Lệ Sa cũng bám theo không chịu buông tha, hỏi: “Sao không trả lời em? Nó gần đây đến Gia Thụ làm không phải là do anh lén lút sắp xếp?”

“Cô ấy ở đâu, làm gì thì có quan hệ gì tới cô?” Phó Hoàn dừng bước, giọng vẫn như cũ, mang theo tia giễu cợt: “Từ lúc nào cô quan tâm đến cô ấy vậy? Hoặc nói cách khác, cô có bản lĩnh thì điều khiển được người của Quan gia lần nữa đuổi việc cô ấy?”

“Fran, em không phải ý này.” Cổ Lệ Sa vội vàng giải thích: “Anh nghe em giải thích.”

“Không cần!”

Tinh Thần nghe Phó Hoàn lãnh đạm ngắt lời cô ta.

“Ý của cô tôi không muốn hiểu, nhưng cũng cần thiết nhắc nhở cô nên thu tay lại, Cổ tiểu thư!”

Tinh Thần nghe xong chợt ngây dại. Gia Thụ? Công việc? Lén lút sắp xếp? Cổ tiểu thư?

Bọn họ đang nói đến điều gì, có ai được sắp xếp vào Gia Thụ làm việc?

Là chỉ cô sao? Công việc mới của cô có liên quan gì đến Phó Hoàn?

Còn nữa..., tại sao bọn họ rõ ràng là đôi sắp kết hôn thế nhưng hắn lại dùng thái độ lạnh nhạt này để gọi cô ta?

Suy nghĩ của Tinh Thần càng thêm hỗn loạn, quả thật không thể lần ra đầu mối, cô như muốn nhảy dựng lên mà lớn tiếng hỏi: rốt cục bọn họ đang nói gì?

Đột nhiên lại nghe Phó Hoàn lạnh lùng nói: “Tôi lúc đầu đã có nói qua, bảo cô không nên làm khó cô ấy.”

“Em hiểu rõ nên em mới không tìm đến nó gây phiền phức.” Cổ Lệ Sa vội vàng giải thích, giọng nói đầy vẻ chịu đựng: “Chỉ cần anh nguyên ý chấp nhận em, em sẽ không bao giờ làm khó nó nữa, cũng không nói với bất kỳ ai về mối quan hệ của hai người....Như vậy còn chưa đủ sao?”

Người đàn ông trầm mặc, qua mấy giây mới từ tốn nói: “Chuyện đính hôn, cô tự đi giải thích, tôi không hi vọng hiểu lầm này tiếp diễn nữa, nếu không muốn mất thể diện thì Cổ tiểu thư cô nên thu xếp cho tốt.”

“Tại sao?”

Trong lòng Cổ Lệ Sa cũng đã thừa biết hắn đưa tối hậu thư cho mình rồi, ngược mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai mà lãnh đạm không giấu nổi chua xót trong mũi, nghẹn ngào hỏi:

“Tại sao anh lại tốt với nó như vậy? Tại sao lại là cố tình thích nó?”

“Thích?” Phó Hoàn lại tiếp tục giấu cột, khẽ cười một tiếng, hỏi ngược lại: “Cô làm sao có thể biết tôi có thích cô ấy hay không?”

“Vây. . . . Anh không phải là thật tâm thích nó, đúng không?” Giống như ở trong nước mò được một cọng rơm, thấy một tia hi vọng, Cổ Lệ Sa vội vàng hỏi liền:

“Anh chỉ là muốn vui đùa một chút mà thôi, anh cũng không thích nó, có đúng không?”

“Tôi và cô ấy như thế nào không cần phải nói rõ cho cô biết. Cổ tiểu thư, cô tự mình giải quyết cho tốt.”

Giọng người đàn ông đều đều, không biểu lộ chút cảm xúc nào, thậm chí không nói gì thêm liền xoay người bỏ đi.

Đôi giày cao gót vẫn đứng một chỗ thống hận dần mạnh xuống rồi đi tiếp.

Cổ Lệ Sa cũng đi rồi, thế giới xung quanh yên tĩnh lại. Tinh Thần không biết mình ngồi đã bao lâu, đến khi gió đêm thổi đến cô mới cảm thấy lạnh lẽo. Bởi vì sau khi tan việc liền bị thông báo đến chỗ này luôn, cũng không biết có chuyện gì nên vẫn mặc bộ váy màu lam mặc lúc đi làm.

Vô tình chứng kiến tiết mục không nên nhìn, suy nghĩ nát óc cũng không ra, hơn nữa cũng không nên ở chỗ này lâu nên cô dứt khoát đứng lên men theo hồ bơi đi ra cửa sau, thừa dịp không ai để ý sẽ lặng lẽ rời đi.

Ai ngờ, cô chưa đi được mấy bước chợt nghe tiếng gọi cô ở phía sau, vừa ngẩng đầu lên liền không tự chủ nhú mày.

Cái người đang đi về phía cô mang theo bộ mặt tức giận đó chính là Cổ Đại tiểu thư.

Tinh Thần dừng bước lại.

Một thân sáng rực đồ trang sức bằng vàng từ bộ váy dài, ăn mặc hết sức đẹp đẽ. Rất nhanh đứng trước mặt cô, nghiêm mặt hung tợn nhìn chằm chằm cô chất vấn: “mày đến đây từ lúc nào? Len lén núp ở đó giờ muốn đi đâu hả?”

“Tôi tan làm thì đến, từ cửa sau đi vào, giờ muốn về.” Tinh Thần thật bình tĩnh trả lời.

“A, thì ra là từ cửa sau tiến vào, còn biết thân biết phận mình cơ đấy?” Cổ lệ Sa cười lạnh. “Tốt nhất nên giữ vững điều đó, bởi vì cái thứ con rơi như mày là nổi sỉ nhục với Cổ Gia chúng tao, không thể gặp người nổi.”

Tinh Thần nhìn cô ta: “Cô nói gì?”

“Mày giả bộ vừa thôi, mày là con rơi của cha tao lại biến thành đứa trẻ cô nhi viện được nhận nuôi, còn muốn lừa ai? Lừa được anh tao chứ không lừa được tao đâu, tao biết đâu phải là ngày một ngày hai?”

Thì ra là cô ta đã sớm biết nhưng vẫn trước sau như một ghét mình, hận không thể đem mình vĩnh viễn dẫm nát dưới lòng bàn chân. Có cùng máu mủ ruột rà, gia đình lãnh khốc như vậy thì nào có thể mơ họ đối xử với mình có chút gì gọi là tình thân?

Không muốn dây dưa nữa, Tinh Thần vòng qua Cổ Lệ Sa định đi nhưng nào Đại tiểu thư đang giận đỏ mắt kia nào có thể tha cho cô.

“Mày đứng lại cho tao!” Đưa tay dùng sức kéo lấy tay cô, Cổ Lệ Sa tràn đầy hận ý nhìn cô chằm chằm.

Cổ Tinh Thần trước mắt không thể tìm ra một tia khuyết điểm nào, da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, thậm chí không nhìn ra chút trang điểm nào, trên người chỉ là bộ đồ công sở đơn giản vừa người nhưng có thể làm tôn lên từng đường cong cơ thể trước sau lồi lõm với vòng eo mảnh khảnh, cái mông cong tuyệt đẹp và cặp đùi thon trắng tấp.

Con nha đầu đáng chết, rốt cục nó theo Phó Hoàn bao lâu? Một năm? Hai năm? Ba năm? Hoặc lâu hơn nữa?

Nếu như không phải vì năm ngoái tình cờ ở sân bay nước ngoài phát hiện ra hai người này đang sống chung thì có lẽ mối quan hệ này đã che mắt được tất cả mọi người.

Khi đó bọn họ dường như mới kết thúc kỳ nghỉ, đang kéo hành lý đến quầy check in, cả hai cùng mặc áo áo phông và quần jean, áo khoác ngoài màu xám tro bằng len, tự do tùy ý nhưng không mất đi phong cách, rõ ràng đó là cách ăn mặc của một đôi tình nhân. Nam đẹp trai, nữ xinh gái đứng cùng nhau hết sức bắt mắt, không biết hấp dẫn bao nhiêu người.

Ngay lúc đó Cổ Lệ Sa dường như không tin nổi vào mắt của mình. Cô ta từng vì bị Phó Hoành coi thường mà sinh ra hận. Vừa mới bắt đầu đối phó với hắn chỉ để trả thù, quấy phá hắn nhưng rốt cục không thể bắt nổi nhược điểm nào. Không thể làm được bất kì điều gì, cộng thêm sau này anh trai cô ta ở Canada luôn bị tóm cổ nên không bao lâu đều chuyển trường đến nước Mỹ. Nơi đó có nhiều thứ kích thích và trò vui hấp dẫn bọn họ, tất cả ở Canada liền bị quẳng hết ra đằng sau.

Mấy năm đã qua, không thể nào ngờ được lại gặp Phó Hoành mà bên cạnh anh ta là đứa em gái cùng cha khác mẹ mà cô ta có chết cũng không chịu thừa nhận.

Hai người kia, đối với cô ta mà nói, một là hận, một là chán ghét, cho nên cô ta bắt đầu âm thầm điều tra bọn họ, sau đó sẽ có một ngày sẽ trả lại những gì mà cô ta đã bị tổn thương.

Nhưng là không ngờ tới chính là hận một người sẽ chú ý đến hắn nhiều hơn, Cổ Lệ Sa chính là như vậy. Sau khi cô ta chú ý đến Phó Hoành thì phát hiện mình ngày càng bị anh ta hấp dẫn, trong lúc vô tình thì đã bị sa vào thứ tình cảm phức tạp.

Đã từng nghĩ tất cả những gì Phó Hoành có là do Cổ Gia cho hắn, nhà ở, xe thể thao thậm chí là quần áo đều do Cổ Gia cấp. Nói trắng ra hắn cũng chỉ là con chó dựa vào Cổ Gia.....

Đúng vậy! Chính cô ta, Cổ Đại tiểu thư đã từng mắng hắn như vậy. Nhưng rất nhanh, Cổ Lệ Sa phát hiện mình đã sai rồi.

Hắn không chỉ có vóc người đẹp trai, còn có tài nữa. Quán bar Aurora thật ra là tài sản của hắn. Cũng những người khác hoàn toàn khác biệt, ngay cả khí chất cũng không giống người phàm tục.

Hắn có thể kiếm tiền, không phải là cái vỏ gối thêu hoa, thậm chí ngay cả khi mới học cấp ba hắn đã bắt đầu kiếm được tiền. Chưa nói đến việc hằng năm thay Cổ Hách Tuyên quản lý thương vụ, vền vẹn một cái hộp đêm như Fezz cũng đủ mức lương bằng giá trên trời.

Hắn căn bản không cần phải dựa vào Cổ Gia, thậm chí, so với hắn với cái tính âm tình bất định và tính tình phản nghịch như Cổ Hách Tuyên thì hắn càng giống giám đốc hơn.

Vốn ở Canada đã bị hắn hấp dẫn, huống chi sau bao năm tháng hắn càng trầm ổn, nội liêm, từng quyết định, mỗi lời nói có tiền có lùi, không do dự, tràn đầy khiêm tốn và mị lực.

Cô ta đã thấy nhiều tên đàn ông cận bã, hoa tâm, ngu ngốc. Tay chơi như cô ta không tóm lấy Phó Hoành mới là lạ.

Sau khi hắn trở lại Cổ Thị với danh nghĩa là trợ lý đặc biệt của Giám Đốc nhưng lại nắm toàn bộ quyền hành cùng cha là Cổ Thế Xương đấu nhau gay gắt. Thủ đoạn hắn inh, dụng tâm lại kín đáo. Nếu như không phải hắn cố gắng vực dậy Cổ Thị đang tan rã chỉ sợ Cổ Thị sẽ là miếng mồi cho bọn lang sói thân thích thì nhau xâu xé hoặc là đã bị các Tập Đoàn lớn khác nuốt trọn rồi.

Vì vậy cô ta rất nhanh từ nước Mỹ trở lại để được bên cạnh hắn, thậm chí thông qua cha mình để xin lấy một chức vụ ở Cổ Thị chỉ mong được gần hắn.

Nhưng khi đối mặt với hắn cũng chỉ là khuôn mặt lãnh đạm, cho đến giờ ngay cả việc công cũng không cho cô một chút mặt mũi. Khi cô ta không chịu nổi nữa liền nói ra mối quan hệ của hắn và cái đứa chết tiệt kia thì hiển nhiên là ngoài dự liệu của hắn.

Cổ Lệ Sa còn nhớ rõ, lúc đó hắn rất tỉnh táo hỏi mình: “Cô muốn gì?”

Cô ta tươi cười nói: “Em muốn làm bạn bè với anh!”

Hắn chỉ cười cười, không trả lời.

Cổ Lệ Sa thề là mình thật lòng chỉ muốn làm bạn với hấn để cho hấn dần dần tiếp nhận mình, chỉ cần cái đứa kia ở Canada vĩnh viễn không trở lại thì cô ta có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Không ngờ hấn bị điều gì kích thích mà tự mình bay sang Canada mang nó về, sau đó còn sống chung nữa.

Cô ta vừa đỏ kẹ vừa hận!

Nhưng ghen cùng hận này không thể thông qua cha mẹ để giải quyết, dù thế nào không thích nhưng có chết nó cũng là con gái ruột của cha, cô ta còn lo lắng ngộ nhỡ cha còn vì lôi kéo Phó Hoành mà ngầm cho phép bọn họ ở chung một chỗ, khi đó biết làm gì bây giờ?

Chỉ có dựa vào mình! Vì vậy Cổ Lệ Sa dựa vào các mối quan hệ, nghĩ tất cả mọi cách để phá công việc của nha đầu kia và âm thầm tìm cơ hội để Phó Hoành có thể thỏa hiệp với mình.

Cơ hội rất nhanh tới, cô ta biết được cha mình và một số người trong Hội Đồng Quản Trị sẽ thừa dịp cổ phiếu của Cổ Thị hỗn loạn sẽ làm khó dễ cho Phó Hoành. Bởi vì sau nhiều năm, bọn họ phải thừa nhận một sự thật là bọn họ không thể đối phó nổi hấn.

Nếu không đầu nối với vị Phó trợ lý này chi bằng ép Cổ Hách Tuyên trở lại. Đối phó với người nhìn qua thì có vẻ lạnh lùng nhưng rộng ruột, xử lý tùy hứng còn hơn cái người vẻ ngoài lịch sự tao nhã, trên thực tế lại là người bụng dạ khó lường, lòng dạ thâm sâu.

Cô ta không chút do dự chọn phản bội cha mình chạy theo hấn vừa mới từ Pháp công tác về để mật báo, đồng thời bảo đảm nói: “Em có thể giúp anh, đồng thời sẽ không nói cho ai biết chuyện của anh và cô ta.”

Hấn nhướn mày: “Cổ tiểu thư đang uy hiếp tôi?”

“Không!” Cô ta nghiêm túc nói: “Em chỉ muốn được ở bên cạnh anh.”

Hấn trầm ngâm sau vài giây, mới mở miệng nói: “Tôi sẽ không bảo đảm với Cổ tiểu thư bất kì điều gì, nhưng xin cô không nên làm khó cô ấy.”

Buổi tối, hấn nhận lời mời của cô ta đến Cổ Gia dùng bữa ăn tối để đón gió tẩy trần cho hấn. Trong bữa tiệc khách và chủ trò chuyện với nhau thật vui, tất cả đều rất tốt.

Cô ta đang trong vui vẻ và hạnh phúc thì cái đứa nha đầu chết tiệt kia đột nhiên chạy đến.

15. [mục 15] chương 14

Chương 14

Khi thấy hấn nhìn cái đứa bị mắc mưa kia, cái đứa nha đầu chết tiệt giống như con chó nhỏ bị nhúng nước kia, nhìn ánh mắt lãnh đạm cùng giọng nói kia mấy ai nhận ra trong đó có bao nhiêu lo lắng?

Cho tới giờ cô ta vẫn là trời sinh kiêu ngạo tất nhiên sẽ không chịu nổi. Vì thế thừa dịp nha đầu chết tiệt kia lên lầu liền dứt khoát tuyên bố trước cha mẹ và tân khách rằng bọn họ sắp đính hôn.

Hấn hiển nhiên không ngờ tới, đáy mắt xẹt qua chán ghét cùng ngạc nhiên, mặc dù không đáp ứng, nhưng dù sao cũng không phản bác.

Cô ta tất nhiên không hiểu rõ hấn đang nghĩ gì, nhưng...mặc kệ nó? Cô ta cứ nghĩ rằng hấn đã ngầm cho phép rồi.

Nhưng cũng chính vì như vậy. Không chuẩn bị đính hôn, không vui sướng cùng bạn rạn, hấn vẫn một lòng chuyên tâm trong công việc thậm chí làm bộ xã giao với cô hấn cũng không thèm. Nhưng đồng thời cô ta cũng biết hình như cái nhà kia lâu lắm hấn không trở lại nữa.

Cô ta đang lúc lén vui mừng vì nghĩ khoảng cách với hấn sắp được rút ngắn lại thì lại được biết nha đầu chết tiệt kia tự nhiên lại tìm được việc ở Gia Thụy.

Gia Thụ là nơi nào? Dựa vào đứa mới ra trường còn tay mơ như nó sẽ trúng tuyển? Trừ Phó Hoành còn ai có bản lĩnh mà lạng lẽ đưa cô ta vào khiến không ai phát hiện ra?

Cổ Gia cùng Quan gia từ trước đến giờ không hợp nhau, cho nên hẳn để nó ở nơi mà Cổ Đại tiểu thư không thể vươn tay đến được mới yên lòng? Là vì thế sao?

Giận đến nghiến răng nhưng mặt còn phải tươi cười, cẩn thận từng ly từng tí hỏi thăm lại được rước lấy những lời lạnh lùng cảnh cáo của hắn. Còn ép cô ta phải giải thích hiểu lầm vụ đính hôn thì làm sao nuốt trôi cho nổi?

Hiện tại, cái đứa nha đầu kia bị cô ta bảo người hầu gọi về tính định làm nhục nó chết đi sống lại. Dù có đứng trước mặt cô ta cũng chỉ là do kỹ nữ hạ tiện sinh ra thì có tư cách gì tranh đàn ông với người đường đường chính chính là Thiên kim tiểu thư như cô ta?

Nắm chặt cánh tay Tinh Thần, móng tay sắc nhọn đâm vào da thịt mềm mại của cô, Cổ Lệ Sa nghiến răng nghiến lợi nói: “Tao cảnh cáo mày, biết điều cho tao!”

Thật là vừa ăn cướp vừa la làng, không thể nói lý!

Tinh Thần hất tay cô ta ra, thấy buồn cười: “Cô rốt cục muốn thế nào?”

“Tao muốn mày tức thời một chút, đàn ông tao đã nhìn trúng thì mày nên xa hắn ra.”

“Tôi không biết cô đang nói gì, cô hại tôi mất công việc vẫn chưa hài lòng sao?” Tinh Thần nhìn cô ta một cái: “Nhưng mà tùy cô, về sau muốn làm gì cứ làm nhưng xin cô hãy nhớ, tôi sẽ không bao giờ nhịn nữa.”

“Giả ngu sao, Cổ Tinh Thần? Mày đã làm gì còn không chịu thừa nhận?”

Cổ Lệ Sa ngùn ngụt lửa ghen tuông, khuôn mặt xinh đẹp méo mó, phát ra những lời châm biếm khinh miệt: “Tao không phải mẹ tao, để cho đàn ông của mình ở bên ngoài mè nheo làm sinh ra cái loại dã chủng. Còn giúp nuôi lớn, trưởng thành lại muốn câu dẫn người đàn ông tao thích, không dễ dàng như vậy đâu!”

Tinh Thần hai mắt nổi lửa, hít một hơi thật sâu, gằn từng chữ: “Mẹ tôi đã qua đời rồi, xin cô không nên ô nhục bà ấy thêm nữa.”

“Rất lợi hại nha, đoán chừng không có ai xem qua cái mặt hung dữ này của mày nhỉ? Thật nên để cho Phó Hoành nhìn qua một chút.”

Cổ Lệ Sa khoanh tay trước ngực, tiếp tục độc ác nói: “Thôi nói về mẹ mày vậy, bà ta chết thì thế nào, không phải còn mày nữa sao? Khó trách người ta nói “Có mẫu tất có có nữ”, kỹ nữ sinh con gái tất nhiên sẽ là tiểu kỹ nữ.

Lời còn chưa dứt, liền nghe “Bùm” một tiếng, một âm thanh thét chói tai vang lên tận trời. Dường như có một vật nặng rơi xuống hồ bơi làm nước bắn tung tóe khiến ọi khách khứa trong biệt thự đều chú ý.

Tinh Thần đứng cạnh hồ bơi, đôi tay nắm gắt gao thành nắm đấm, lồng ngực không ngừng phập phồng từ trên bờ nhìn Cổ Lệ Sa dưới nước.

Độ sâu hồ bơi chưa đến 1.5m, Cổ Đại tiểu thư mặc dù liên tiếp thét chói tai nhưng cũng không bị thương chút nào. Nhưng người thì cũng không được tốt lắm, bất kể là trang phục hàng hiệu hay trên mặt được tỉ mỉ trang điểm đều vô cùng thảm hại.

“Cổ Tinh Thần, mày là đứa tiểu tiện nhân không biết xấu hổ. Hồ ly tinh! Mày dám đẩy tao!”

Động tác vùng vẫy đẹp mắt, khuôn mặt nhiều màu do đồ trang điểm chảy xuống, cả người ướt sũng đứng dưới bể bơi trương gân cổ la mắng, trừ tức giận còn mang theo cả kinh ngạc không thể tin nổi.

Cái con nhỏ này năm đó bị hai anh em cô ta hành hạ đến chết cũng không dám thốt nửa lời chứ đừng nói động thủ. Vậy mà nó dám đẩy cô ta xuống nước.

Một loạt tiếng bước chân vang dội, nhà báo, bảo vệ và ngay cả khách khứa cũng chạy đến bên này. Tinh Thần vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Phó Hoành đang đứng ở cầu thang đại sảnh sáng trưng, hẳn đang cau mày.

Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn không có một chút sợ hãi, cô mím môi quật cường nhìn hấn mấy giây, khi hấn nhấc chân bước tới thì cô dứt khoát xoay người.

Phó Hoàn đột nhiên dừng bước, nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt ban đầu, giấu trong lòng bao nhiêu gợn sóng. Nhận thấy đoàn người đang nhìn về phía đó, hấn liền bình tĩnh trở lại.

Khách khứa từ bốn phương tám hướng xúm lại chỗ này, bàn luận xôn xao.

“Kì quái, sao Cổ Đại tiểu thư lại dưới hồ bơi thế kia?”

“Này, mau nhìn, cái đó là ai?”

“Không biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì nhỉ?”

Bàn luận ầm ĩ, không ai biết rõ chuyện gì nhưng rõ ràng bữa tiệc được chuẩn bị tỉ mỉ đã hỏng mất rồi. Mặc kệ mọi người chạy tới và nhìn chăm chăm, Cổ phu nhân tức không chịu nổi vung tay tát thật mạnh cô gái xa lạ kia.

Mullen Na bốc hỏa, hạ thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày dám đẩy Lệ Sa xuống nước? Định mưu sát nó sao?”

“Tinh Thần, là con đẩy Lệ Sa xuống nước sao? Tại sao con lại làm như vậy?” Giọng nói của Cổ Thế Xương có vẻ đau đớn nhỏ giọng trách mắng: “Con học cái thói hư hỏng đó từ khi nào vậy? Tại sao phải làm như thế? Sớm biết có ngày thế này chi bằng cho con ở lại cô nhi viện.”

Mullen Na ra sức nên mặt cô bị tát nghiêng qua một bên, đau rát, lời của bọn họ khiến cho huyết dịch nhanh chóng tràn vào đầu cô, nơi chất chứa bao nhiêu uất ức cùng phần nỗ chột bùng phát. Cô quật cường quay lại nhìn đôi vợ chồng kia, lạnh lùng nói: “Nếu như cô ta còn dám xúc phạm đến mẹ tôi thì tôi không chỉ đẩy cô ta xuống nước thôi đâu!”

“Mày nói cái gì?” Mullen Na không ngờ tới nha đầu chết tiệt này còn dám mạnh miệng, nhất thời kinh ngạc thổ dốc, giận đến nói không ra một câu hoàn chỉnh: “Mày. mày.”

Cổ Thế Xương cũng kinh hãi, nghĩ đứa con rơi này của mình bị vợ hành hạ bao lâu cũng không sao nhưng hôm nay không chỉ có không ngoan mà còn gây chuyện hai ông ta mất mặt. Càng nghĩ càng nổi giận, vung tay lên muốn cho Tinh Thần thêm một cái bạt tai nữa.

Mắt thấy cái tát này sẽ giáng xuống mặt Tinh Thần, một người khách có mái tóc xoăn và mắt xanh đứng bên cạnh nhanh tay đến chặn lại. Rồi cười cười khuyên giải: “Cổ tiên sinh, việc nhà nên đóng cửa bảo nhau thì tốt hơn.”

Cổ Thế Xương đè nén một bụng lửa giận, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh, có chút trách mình thiếu kiên nhẫn, việc xấu trong nhà há lại phô ra cho thiên hạ nhìn?

Vì vậy, trong nháy mắt ông ta liền tươi cười nói: “Lee tiên sinh, bọn trẻ trong nhà bất hòa, để cho anh chê cười.”

“Không sao, tôi muốn cùng ngài bàn về chi tiết hợp tác, có thể được không?”

“Tất nhiên là được rồi, chi bằng chúng ta đến thư phòng nói.”

Khi hai người kia vui vẻ đi vào trong nhà thì Tinh Thần đã ngẩng đầu lên, sải bước đi về bằng cửa chính.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Nơi này, cô nghĩ mình sẽ không bao giờ tới nữa!

Thăng đường ra khỏi Cổ Gia, còn chưa đi xa lắm thì một chiếc xe từ phía sau nhanh chóng phóng tới. Khi đuổi kịp cô thì phanh lại, cửa xe hạ xuống làm lộ ra khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng.

“Lên xe.” Hấn trầm giọng ra lệnh.

Tinh Thần làm như không nghe thấy, cầm đầu cầm cổ đi, xem hấn hoàn toàn như không khí.

“Tinh Thần!”

Nghe hấn gọi, cô ngược lại càng đi nhanh hơn, Phó Hoàn nhả trán.

“Phó tiên sinh?” Lái xe dừng cũng không được, đi cũng không xong, không biết làm gì hơn là làm khó mà xin phép.

“Đi chậm một chút, đi theo cô ấy.” Hấn nhắm mắt lại, đôi mày tuấn lãng thoáng qua tia bất lực.

Lái xe theo lời chỉ đạo vừa lái từ từ đuổi theo cô gái không biết cảm kích kia vừa âm thầm buồn cười. Thì ra ở Tập đoàn Cổ Thị một tay nắm quyền, được gọi là thần thoại, được ví như là người: “Mọi sự mọi việc đều thuận lợi” Phó trợ lý cũng không biết đỡ con gái sao?

Thật ra thì đỡ con gái có gì khó, chỉ cần cười cười, nhiều lời ngọt ngào thì ổn thôi mà. Nhìn Phó tiên sinh, rõ ràng khấn trương muốn chết, làm gì còn là bộ dáng của Phó lãnh nhược băng sương, cho là mình vẫn còn ở Hội Đồng Quản Trị sao?

Hơn nữa nhìn cô bé đang thở phì phò kia, dáng người mềm mại lại xinh đẹp, cùng với người đường bệ như Phó trợ lý rất xứng đôi nha. Đôi tình nhân thì nên thăm thiết, sao lại giận dỗi gì đây?

Khi lái xe còn miên man suy đoán thì giật mình khi thấy cô bé kia đột nhiên dừng lại, xoay người...Xe liền phanh “Két” dừng lại.

Đèn đường mờ mờ chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tái nhợt, đôi mày thanh tú nhú một cái, cô nhìn xe đường như có điều muốn nói.

Tùy thời chú ý động tĩnh của người đẹp, Phó Hoàn lập tức đẩy cửa xe ra xuống xe.

Tinh Thần nhìn hấn bước về phía mình, trên khuôn mặt vừa nghiêm túc lại bình tĩnh. Chờ hấn đến gần xong, dùng lời nói cực kỳ kiên quyết mà nói với hấn: Từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ chịu để anh uy hiếp nữa, cũng không cần tuân lệnh anh nữa. Càng không muốn gặp lại anh, tôi sẽ sống cuộc sống của mình.”

“Theo tôi về nhà rồi nói sau, mặt em cần chườm đá.” Ánh mắt dừng lại bên nửa khuôn mặt sưng đỏ của cô, chân mày hấn càng nhíu chặt.

“Tôi sẽ không bao giờ về đó, đó không phải là nhà của tôi.” Tinh Thần lắc đầu một cái, hít hít cái mũi ửng hồng, đôi mắt vẫn liêu chết đề nén để nước mắt không rơi xuống, giọng nói run run: “Anh không cần phải mang sự sống chết của người Cổ Gia ra uy hiếp tôi, dù sao...Dù sao thì người tôi thật sự quan tâm cũng sẽ nhanh chết thôi.”

Dường như không muốn rơi nước mắt trước hấn, vì nếu như vậy sẽ là yếu thế. Cho nên vừa nói xong cô liền quay lưng chạy đi. Mái tóc đen dài ở phía sau bay lên, dần dần càng chạy nhanh như ở phía sau đang có yêu ma quỷ quái đang đuổi cô.

Nhìn dáng người mảnh khảnh kia một lúc, hấn quay đầu trở về xe mình, đóng cửa xe lại nhưng không lên xe.

Lái xe lập tức mở cửa xe ra, không hiểu ý hỏi: “Phó tiên sinh?”

Một đề bên cửa xe, hấn cúi người xuống cẩn thận giao phó: “Đi theo cô ấy, nếu như cô ấy không chịu lên xe, cũng nhất định phải bảo đảm an toàn cho cô ấy.”

“Vâng, Phó tiên sinh, vậy ngài.”

“Tôi sẽ gọi A Kiệt tới đón, anh mau đi đi.”

“Vâng!” Xe rất nhanh được lái đi, hấn đứng nguyên tại chỗ, hai ngón tay day day huyết ấn đường, một hồi lâu mới móc điện thoại đang reo vang từ trong túi quần ra.

“Lee, ừ. Tôi biết rõ rồi. Tất cả đều tiếp tục giữ nguyên kế hoạch tiến hành.”

“Ngày mai thị trường chứng khoán tiếp tục làm nó hạ xuống, có bao nhiêu ném ra bấy nhiêu, có người muốn nuốt trọn toàn bộ thì ta nên chiều theo thôi.”

“Ừ. Đúng rồi, mới vừa rồi cảm ơn cậu.”

Cúp điện thoại, Phó Hoàng đem tay đút sâu vào túi quần, từ từ bước chậm rãi dọc theo đường núi, ánh đèn mờ ảo chiếu thân ảnh hắt thật dài lên trên mặt đất, lộ ra thân ảnh mà ai nhìn vào đó cũng phải cảm thấy sự cô đơn.

Có lẽ bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ không bao giờ trở lại ngôi nhà kiểu Nhật đó nữa, sẽ không bao giờ để đèn mà chờ hắt nữa, sẽ không bao giờ vì biết rõ trong lòng cô không hề muốn, nhưng tại sao lại không thể cùng hắt?

Nha đầu kia mới vừa hung hăng bảo hắt không cần lấy sự sống chết của người Cổ Gia ra uy hiếp cô, còn bảo cô không còn bất kỳ quan hệ gì với họ nữa.

Hắt bao giờ đã xem cô là người Cổ Gia? Hắt chỉ xem cô là người phụ nữ của mình mà thôi.

Thấy vợ chồng Cổ Thị đánh cô, hắt hoàn toàn mất đi tỉnh táo. Nếu như không phải Lee hiểu chuyện ra mặt đỡ, nhất định hắt sẽ xông lên đánh cho Cổ Thế Xương rớt xuống bể bơi.

Thế nhưng cô gái nhỏ kia đã bao giờ để hắt ở trong lòng?

Lần đó trong bữa tiệc, Cổ Lệ Sa đột nhiên tuyên bố với khách khứa rằng sẽ cùng hắt đính hôn, trong lòng hắt vừa bức bối, ngạc nhiên lại chán ghét. Nhưng nghĩ lại, nếu như cô nghe thấy có thể tức giận không?

Hắt thừa nhận, hắt muốn thấy cô ghen, muốn nhìn thấy cô lo lắng. Ai ngờ cũng không có, một chút cũng không!

Cặp mắt to xinh đẹp kia chẳng qua chỉ tò mò quan sát hắt, đôi mắt trong suốt đầy vẻ suy nghĩ như với hắt còn chưa bằng một kẻ qua đường.

Hắt quả thật bị chọc tức, cho nên khi Mullen Na hỏi hắt, hắt giận dữ mà nói là không có ý kiến gì.

Cô căn bản không để ý đến hắt nhưng mỗi lần gặp chuyện liên quan đến cô hắt không có cách nào có thể có đầy đủ lý trí. Hơn nữa giai đoạn trước mắt là giai đoạn mấu chốt, hắt nhất định phải cẩn thận, không thể có gì bất trắc được. Đợi nhiều năm như vậy nhất định không thể thất bại trong gang tấc.

Có lẽ, để cô tạm thời rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, hắt nhếch khóe môi khổ sở, trơ trọi, cô độc, một mình...Nghĩ lại thì chắc hắt sẽ như vậy.

Cũng nhanh thôi, không bao lâu tất cả đều sắp kết thúc, không chỉ là hắt, còn cái tát mà tối nay cô phải chịu kia hắt chắc chắn sẽ trả lại cho người của Cổ Gia toàn bộ.

Đốt một điếu thuốc lá, người đàn ông nhìn ánh đèn xa xa của nhà họ Cổ rất rục rịch, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng cùng tia lãnh ý.

“Cốc, cốc, cốc...” Tiếng giày cao gót gõ trên mặt đất thanh thúy từ ngoài hành lang của tòa nhà hai tám tầng Trung tâm thương mại Gia Thụ. Mặc dù còn sớm nhưng vẫn có không ít nhân viên chăm chỉ đến trước.

Tinh Thần theo vài người vào tòa nhà, lập tức liền nhận ra có cái gì đó khác lạ.

Không ít người ở đây sau lưng cứ chỉ chỉ trỏ trỏ cô, vừa đụng đến tầm mắt cô một cái liền lập tức tránh đi. Ngay cả bảo vệ ở cửa chính cùng mấy cô lao công nhìn thấy cô cũng muốn tránh đi.

“Có phải cô ta không nhỉ?”

“Đúng đó.”

Là chuyện gì? Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra?

Tinh Thần vô cùng bối rối theo thang máy lên tầng 24, vừa vào phòng làm việc cũng liền cảm thấy không khí không được bình thường. Các đồng nghiệp rời bàn làm việc rồi tụ tập thành nhóm bàn luận to nhỏ chuyện gì đó.

“Này, tin tức mới nhận được thật không thể tưởng tượng nổi, quả thật tôi không tin nổi...”

“Những nhà giàu thì chuyện thị phi hằng năm đều có, nhưng cũng không thể nào có chuyện như chuyện của vị Thiên kim tiểu thư kia muốn gả cho người như vậy. Lên giọng đơn phương tuyên bố đính hôn, hiện tại chắc là nhà trai không chịu cưới mới phải làm ra chuyện này. Thật mất hết mặt! Mà điều khiến tôi thương tâm nhất chính là có tin tức về vị Phó trợ lý kia, hai năm trước nghe nói đã kết hôn ở nước ngoài, haizzzz, thật khiến tôi đau lòng mà....”

“Điều này thì tôi hiểu, nhưng có điều tôi không rõ là cái người kia là con nuôi của nhà kia, cũng là họ Cổ việc gì phải che giấu làm ra vẻ thần bí, hơn nữa còn đến Quan gia làm việc. Trời à! Đại Boss sau khi biết có giận dữ không nữa? Đây rõ ràng chính là gian tế, làm sao lại có thể lẩn được vào đây....”

Tinh Thần ngồi ở bàn làm việc nghe những lời thit hầm kia, tiếng được tiếng mất truyền vào tai. Mặc dù tò mò nhưng không có thói quen tham gia náo nhiệt nên đứng dậy đi lấy cà phê.

“A, cô còn đi làm à?” Bình thường Gia Văn là đồng nghiệp ở đây quan hệ với cô khá tốt, đang vừa xem báo vừa uống nước, thấy cô xuất hiện liền giật cả mình.

“Sao? Xảy ra chuyện gì vậy?” Tinh Thần không rõ nhìn vị đồng nghiệp.

“Cô chưa biết gì à?” Gia Văn cầm tờ báo “Hoa Quả nhật báo” trong tay đưa cho cô, “Cô xem một lượt đi!” Tinh Thần nhìn dòng tít to trước mặt liền sợ ngây người.

Tít trang đầu đặt tựa đề “Thiên kim Cổ Gia phủ nhận việc đính hôn”, mà trước đây không lâu còn tuyên bố hung hồn Cổ Gia Thiên kim sắp cùng Phó trợ lý, phụ tá đắc lực của Cổ tổng giám đốc đính hôn.

Con gái phó giám đốc Cổ Thị Cổ Thế Xương là Cổ Lệ Sa đột nhiên tuyên bố với giới truyền thông hoàn toàn ngược lại trước kia, rằng cô ta với Phó tiên sinh chỉ là bạn bè thông thường, chuyện đính hôn chỉ là hiểu lầm.

Báo khác còn nói, nghe nói Phó tiên sinh đã kết hôn tại nước ngoài, vô cùng yêu kiều thê. Để tránh cho cô ấy bị người ngoài quấy rầy nên vô cùng bảo vệ, chưa từng công khai ra ngoài.

Theo tin tức đó, họ còn mang những người thân thích của Cổ Gia ra làm minh họa, trừ tằm hình của Cổ Hách Tuyên mà thôi, còn tất cả những người còn lại đều có hết, mỗi người một vẻ. Phía dưới còn có tấm hình của cô còn ghi chú thích: “con gái nuôi của Cổ Gia”.

“Thật không ngờ tới, cô là con gái nuôi của Cổ Gia nha, Sao lại chạy tới đây làm việc?”

“Cô có biết chuyện gì phía sau màn kinh thiên động địa này? Chị gái cô sao lại tuyên bố ngược lại thế? Có phải vì người ta không muốn cưới cô ta hay không?”

“Vị tiên sinh kia thật sự đã kết hôn rồi sao? Cô đã nhìn thấy phu nhân của anh ta chưa?”

Bên tai là những câu hỏi tới tấp của Gia Văn mà Tinh Thần một chữ cũng không nghe nổi.

Cách viện điều dưỡng không tới hai con phố là một dãy nhà trọ cũ kỹ đã xây từ lâu lắm, tường đã loang lổ vết tróc, nước sơn cửa chính đã đầy những vết gỉ sét....Đó là nhà mới của Tinh Thần.

Mỗi lần từ viện điều dưỡng trở về, cô đều có thói quen đi bộ, dọc đường thuận tiện mua đồ ăn nhanh về làm cơm tối.

Bắt đầu từ tháng trước, cô lại bắt đầu thất nghiệp.

Mặc dù cấp trên của Gia Thụ không kích động mà lập tức đuổi việc cô, nhưng cả ngay bị đồng nghiệp coi là gián điệp, tự dưng đằng sau cứ chỉ trích khiến cô khó mà chịu nổi, cho nên dứt khoát từ chức.

Nhưng điều làm cô khổ sở nhất không phải là điều này mà chính là vì Phó Hoàn đã kết hôn. Cô còn nhớ rõ ở Cổ Gia, chính tại cô nghe được hần hỏi Cổ Lệ Sa chẳng lẽ không sợ hần đã kết hôn? Bây giờ nghĩ lại ý trong lời nói của hần chỉ sợ là hần không muốn người khác biết về cuộc hôn nhân của hần. Không ngờ mình hồ đồ nhiều năm là kẻ thứ ba, nghĩ đến mà cô khóc không ra.

Trời đã vào thu, gió đã thổi lất phất mang theo chút lạnh lẽo, Tinh Thần mang theo túi xách cùng túi đồ ăn nhanh rẽ vào một góc đi vào con hẻm sâu.

Cô bước lên bậc thang, đi đến phòng trọ tầng năm mới lấy chìa khóa trong túi xách ra mở cánh cửa bằng sắt. Đang định đi vào thì chợt thấy sau lưng có một luồng nhiệt đang ép vào.

Tinh Thần sợ hết hồn, không kịp xoay người hay hét lên liền bị một bàn tay che miệng lại, bàn tay khác nắm lấy eo cô. Một giây sau đã bị mãnh liệt ôm lấy bước vào căn hộ nhỏ, lấy chân đá cửa đóng lại.

“A.” Cô giùng giàng, ngửi thấy hương vị quen thuộc của người đàn ông sau lưng khiến cô hoảng loạn càng cố giãy giụa.

Hắn buông tay ở miệng cô ra trước, ôm lấy thân thể mềm mại nhẹ nhàng ném lên chiếc giường đơn nằm trơ trọi gần cửa sổ, con mắt sắc bén liền quét một lượt quanh không gian hẹp này.

Bên trong phòng chỉ khoảng 10 m², có cả phòng tắm nhỏ, với diện tích hạn hẹp nên không có nhiều đồ, trừ giường ra thì chỉ có một tủ quần áo, một giá sách và một cái ghế.

Đầu óc cô choáng váng do bị ném lên giường đã nhanh chóng bỏ dậy. Đôi mắt đẹp bốc lên lửa giận, bực tức nhìn vị khách không mời mà tới này. Bước nhanh đến trước mặt hắn ra lệnh đuổi khách: “Mời đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

Phó Hoàn lạnh lùng nhẹ “Hừ” một tiếng, tầm mắt quét qua túi xách cùng túi đồ ăn nhanh bị rơi xuống đất.

Đây chính là cuộc sống cô muốn sao? Kể từ một đêm kia từ Cổ Gia về xong, cô chưa từng ghé qua nhà. Hắn biết cô vẫn qua lại giữa Gia Thụ và viện điều dưỡng.

Có nhiều lần, hắn ngồi ở trong xe nhìn xa xa thấy thân ảnh gầy gò của cô tan việc ra khỏi tòa nhà Gia Thụ rồi vội vàng vàng lên xe bus đến viện điều dưỡng. Đến khuya mới từ nơi đó đi ra, như người vật vờ, hai mắt đỏ hồng hình như là vừa mới khóc xong.

Hắn biết người phụ nữ kia sẽ nhanh rời khỏi nhân thế cho nên cô sẽ vô cùng thương tâm. Vào thời điểm này hắn nên lý trí mà cách xa cô, không cho cô bất kỳ cơ hội nào ảnh hưởng đến mình. Nhưng mà....

Hắn không làm được!

Cô gái đáng ghét này luôn hiện ra trong đầu hắn, đem lòng hắn quấy lên cho rối tung rối mù.

Hắn nhớ cô, muốn gặp cô, lo lắng cho cô.

Cô có ăn ngon miệng? Cô vẫn đau khổ? Hôm nay.... Cô có nhớ tới hắn một chút xiu?

Tất nhiên là không rồi, trong đầu nhỏ của cô chỉ có người phụ nữ sắp ra đi kia, căn bản không chia một chút ý nghĩ nào cho hắn!

16. [mục 16] chương 15

Chương 15

Phó Hoàn sải bước tới giường đưa tay tóm lấy cô giống như báo vồ mồi, trừng mắt nhìn cô gái nhỏ: “Về nhà với tôi!”

Nếu như vẫn để cô ở ngoài tự sinh tự diệt thì chẳng khác gì là đang hành hạ hắn.

Tinh Thần không chút sợ hãi nào nhìn thẳng vào hắn, cái miệng nhỏ nhắn kiên quyết nhả ra một chữ: “Không.”

Dường như không ngờ tới cô sẽ cự tuyệt, gương mặt tuần tú của hắn trở nên xanh mét, con mắt sắc bén như dã thú làm đông cứng cô lại: “Em nói lại lần nữa?”

“Tôi đã nói... Không!”

Môi mỏng nhếch lên một nụ cười châm chọc: “Mạnh mẽ như vậy? Nếu phải sạch quan hệ với tôi thì cái tài khoản nho nhỏ kia chẳng phải sẽ là của tôi sao?”

“Tôi không ngu như vậy, tôi sẽ không trả cho anh.” Cô cười tự giễu một tiếng: “Đó là thù lao tôi làm ẩm giường cho anh.”

“Câm mồm !” Hấn bị lời của cô chọc tức, trên trán nổi lên từng mạch máu, bàn tay nắm lấy cô nổi đầy gân xanh. Con mắt sáng trong của cô trấn tĩnh nhìn thẳng hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn nghiêm túc khiến cho cơn giận của hấn trầm xuống.

“Là thật.” Cô nghiêm túc nói với hấn: “Tôi sẽ không bao giờ ở bên cạnh anh nữa. Trước kia tôi đã từng nghĩ sẽ hận anh cả đời, tôi không biết vì sao năm năm trước anh lại nhìn trúng tôi. Những gì anh đã làm với tôi, bây giờ tôi không muốn nhớ đến nữa...”

“Tôi cũng từng nghĩ một ngày nào đó sẽ hung hăng trả thù anh, nhưng bây giờ, dì Hồng mắc bệnh nặng, bác sĩ nói không còn có thể cứu được nữa. Tôi...Tôi chẳng còn thiết gì nữa, không muốn hận, không muốn trả thù, tôi chỉ hi vọng dì Hồng đừng bị hành hạ quá nhiều, hi vọng dì ra đi không quá thống khổ...”

Trong nháy mắt, mắt cô đỏ lên, nhin không để lệ tuôn ra, nghẹn ngào vài tiếng mới tiếp tục: “Nếu như dì Hồng không còn nữa tôi chỉ muốn rời Đài Loan, tìm cuộc sống của chính mình, mọi sự việc ở đây, ân oán của anh với Cổ Gia không có liên quan gì tới tôi, từ nay chúng ta không thiếu nợ nhau...”

Cô run giọng nói xong, bao nhiêu ngọt bùi cay đắng xông lên cùng nhịp đập trái tim khiến cô thống khổ, không thể thở nổi, nước mắt rớt cục tràn ra.

Phó Hoành nhìn thẳng khuôn mặt cô gái đang khóc đến hoa lê đài vũ, hồi lâu mới âm trầm mở miệng lặp lại: “Hai ta không nợ nhau?”

Không có hận, cũng không có yêu, có khác gì người qua đường gặp nhau?

Hai ta không nợ nhau, dứt đi!

Cứ như vậy định phải sạch quan hệ với hấn? Không có cửa đâu, hấn giận đến sắc mặt cũng đổi, cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Cổ Tinh Thần, em đừng mơ!”

“Tôi không nợ anh gì cả!” Tất cả những sỉ nhục, phần nợ từ trước tới giờ chột bùng lên trong đầu như một thùng thuốc nổ gặp lửa, cô không thể đè nén nổi, kích động kêu gào, dùng sức đẩy hấn: “Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?”

Tại sao? Hấn cũng muốn biết tại sao.

Nỗi đau quá lớn cùng với nỗi thâm thù đại hận trong lòng giống như lửa thiêu, như muốn đem hấn cắn nuốt tất cả. Cô là người đã khiến cho hấn bị giằng xé giữa yêu hay không yêu? Hận hay không hận? Khiến hấn đã trải qua vô số ngày bị giằng xé.

Tại sao cô lại là con gái của kẻ đó?

Tại sao cô không chịu thương hấn?

Mà hấn thì tại sao vẫn cứ yêu cô như vậy?

Được rồi, nếu cô không thương thì cứ để cô tiếp tục hận hấn đi!

Sao mà không hận cho được? Cô gái nhỏ non nớt hồn nhiên như giấy trắng bị hấn thừa dịp giậu đổ bìm leo làm bẩn, lại hao tổn tâm cơ trói buộc, rồi bữa bãi vô tình mà phát tiết...

Đổi lại là hấn cũng sẽ hận đến chết rồi!

Hận đi! Nếu như chỉ có hận mới có thể khắc cốt铭心, không cách nào quên, như vậy, nên hận nhiều một chút...Hấn cúi đầu bá đạo che lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Ừm...”Tinh Thần tức giận đánh vào vai hấn, cẩu xé cái áo sơ mi đắt giá của hấn giống như một con mèo hoang.

Đôi mắt của hắn dần dần nhuộm vẻ giận dữ, tối nay cô không nghe lời khiến hắn hoàn toàn bị chọc giận, dùng sức mạnh kịch liệt đã man tóm lấy hai tay cô đè xuống giường.

Nụ hôn vừa nóng bỏng vừa thô lỗ như gió bão mưa rào ập xuống, giống như là muốn đem lấy cả người cô nuốt hết vào trong bụng, vừa giống như muốn hoàn toàn hủy diệt cô.

Đẩy không ra lại tránh không được được, Tinh Thần không chống lại nữa, không giãy dụa và chống cự, cứng nhắc nằm mặc hắn hôn.

Áo dần dần xốc xếch, lộ ra một mảng thân thể mềm mại tuyết trắng lung linh. Lưỡi của hắn thuận lợi trượt vào trong miệng cô, bàn tay cũng gấp gáp lục lọi trên từng đường cong yếu điệu trên thân thể cô, cả thân thể đang gào thét.

Hắn muốn cô, điên cuồng muốn cô!

Điều làm Phó Hoành không nghĩ tới là cô đột nhiên chủ động hôn lên cổ hắn, chưa kịp hết ngạc nhiên thì đột nhiên thấy đau xót....

Con báo nhỏ đã lộ nanh nhọn, đang dùng sức cắn hắn!

Cảm nhận sâu sắc vị máu tanh, tình dục như lửa cháy lan ra trên đồng cỏ khô, cháy sạch lý trí.

Hắn không thèm để ý cô đang cắn loạn, bàn tay tóm lấy quần lót cô, kéo luôn cả quần dài ra. Tóm lấy đôi chân mảnh khảnh đang đá lung tung, mở ra, thất lưng rắn chắc ưỡn một cái đi sâu vào cơ thể cô....

Thân thể không kịp chuẩn bị đột nhiên bị đi vào, thật sâu! Tinh Thần trợn tròn đôi mắt đẹp, cái miệng đang bận cắn vội buông lỏng, đau tới run người.

Hắn thật là xấu, hư cực kỳ!

Hắn làm cho cô đau đớn, cánh hoa khô khốc còn chưa động tình liền bị hắn ác ý xâm nhập.

Kế tiếp, bọn họ ở trên chiếc giường nhỏ trải qua trận chiến kịch liệt nhất trong đời.

Cô gái nhỏ với thân thể tuyết trắng mềm mại trần truồng cưỡi lên eo người đàn ông, hai cánh thay dùng sức vịn cổ hắn. Mà người đàn ông kia cũng không chịu yếu thế, hạ thân mãnh liệt đi vào, vật kiên đỉnh vừa đi ra lại một lần một lần đi sâu vào hoa huyết mềm mại.

“A.” Tinh Thần thét lên một tiếng, bụng dưới co rút một hồi, cơn tức giận liên tiếp bùng lên càng tăng thêm lực cấu xé hắn. Cái mộng ướt mà đang vểnh lên vẹo lưng tung hồng tránh bị hắn xâm chiếm nhưng không ngờ lại mang đến một chuỗi khoái cảm khiến iệng cô khô khốc.

Phó Hoành giận quá hóa cười, lồng ngực chấn động, không quan tâm đến đau đớn do cô đang cố gắng mưu sát mình. Bàn tay đè cái mộng nhỏ đang cứng đầu cứng cổ kia, hạ thân mãnh liệt điên cuồng đi vào, vật nam tính nóng bỏng càng nhanh đảo ở nơi chật hẹp của cô.

“A. A.” Toàn thân Tinh Thần run rẩy, kinh ngạc phát hiện ra thân thể mình quả là không có tiền đồ, không chịu nghe lời lý trí cô sai bảo, trong nháy mắt đã lên cao triều. Cô yêu kiều thở hổn hển cắn chặt hai hàm răng, cô gắng tỉnh trí lại càng nổi cáu gia tăng trả thù.

Xuống tay ngoan độc! Cô gái nhỏ đang bừa bừa lửa hận không chỉ dùng sức bóp lấy cổ hắn còn dùng răng cắn lấy miệng hắn giống như tiểu dã thú đang bị yêu hận giăng xé. Chọn cách nguyên thủy nhất là giao hoan cũng phát tiết, sống chết giải quyết cừ hận.

Hắn vì bị cô gặm cắn nên đưa tay tóm chặt gáy cô, ngậm lấy cái lưỡi thơm tho. Cô bị cắn lại một cái đau đến nức nở nghẹn ngào một tiếng, sau đó hắn khẽ chậm hút, liếm láp, dục vọng trong cơ thể cô độc ác thăng tiến, tùy ý đoạt lấy cô.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Trận chiến kịch liệt này kết quả sau một đêm là lưỡng bại câu thương.

Cô gái nhỏ bị ăn sạch sẽ một mẻ nằm dưới thân hắn, giống như đứa trẻ ngoan không nói chuyện, đôi mắt to ưu thương lặng lẽ nhìn chăm chú vào vô định.

Môi của hắn đều là vết thương, trong miệng tất cả đều là mùi máu tươi, dục vọng đã biến mất nhưng vẫn còn ướt đầm dề dang ở trong cơ thể cô. Hắn không nở làm cô bị thương mà cô thì lại tuyệt đối không khách khí.

“Anh còn muốn như thế nào nữa.” Thật lâu, con báo nhỏ đã cắn người xong còn chưa cam lòng uất ức đuổi người: “Sao còn chưa đi?”

Hai cánh tay cường tráng ôm lấy khuôn mặt cô, hắn chăm chú nhìn cô gái phía dưới, bả vai rắn chắc cùng xương quai xanh đầy dấu vết. Tất cả đều là kiệt tác của cô gái này, đúng là...Thê thậm không nở nhìn!

“Tôi ghét anh....” Từng giọt nước mắt như hạt trân châu rơi xuống, đôi môi bị hôn đến sưng mọng kiên quyết nói thẳng: “Tôi nhất định sẽ trở về Canada, tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt anh nữa....”

Trở về Canada? Thật là một quyết định tốt, cô cho rằng hắn sẽ quên ở đó còn có một người đàn ông đã mơ ước cô nhiều năm sao?

Không khách khí nắm lấy cái cằm nhỏ, trong mắt một mảnh lo lắng, hắn lạnh lùng nói với cô: “Đừng nằm mơ, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho em, cả đời này em đừng có nghĩ có thể chạy trốn khỏi tôi.”

Tinh Thần không thể tin nổi nhìn hắn chằm chằm, không ngờ hắn lại nói như vậy.

Hắn tính nhốt cô cả đời sao? Không phải hắn đã cưới vợ rồi sao? Tại sao còn không chịu thả cô ra? Tại sao cô lại phải chịu đựng tất cả những điều này cả đời?

Hận ý mãnh liệt như cây tử đằng trong đêm tối lan ra với những gai nhọn cực độc đâm lấy rồi từ trong lòng chui ra cuốn lấy toàn bộ thân thể, xâm nhập vào trong huyết quản. Trong mắt cô lửa hận như ẩn như hiện rồi cuối cùng không chịu nổi mà bất bình hét lên: “Anh còn muốn thế nào nữa? Có phải tôi chết anh mới chịu bỏ qua cho tôi?”

“Làm sao biết chứ?” Hắn chọc giận cô, ngược lại, vẽ mặt lười biếng, đưa tay vén lấy những sợi tóc còn dính trên má phải. Còn thừa dịp rảnh rỗi trêu chọc cô như càn chọc cô nổi giận hắn càng sung sướng.

“Mới vừa rồi em không bóp chết nổi tôi thì tôi làm thế nào để em chết được? Làm sao tôi chịu...bỏ qua cho em?” Hắn tà ác vừa dứt lời, thân thể Tinh Thần liền cứng đờ, phát hiện cái vật trong cơ thể kia không chịu an phận, vừa thô, vừa cứng rắn thêm mấy phần, thậm chí còn đi vào sâu thêm mấy lượt nữa.

“Không!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, theo bản năng quay người định chạy trốn.

Không đợi cô phản ứng, hắn đã đem cô ôm lấy, nâng lên một cái đùi đẹp mảnh khảnh. Đem thân thể cô quay ngược lại thành tư thế quỳ sấp, hung khí nam tính lợi hại để ở nơi hoa huyết đang ẩm ướt một mảnh, cứng rắn đảo qua làm cho khoái cảm mau kinh người.

“A!” Tinh Thần khó chịu sợ hãi kêu ra tiếng, vừa mới bị hắn bắn vào trong còn tràn đầy, lại bị hắn tiếp tục trêu đùa tưởng thật khó chịu.

Bàn tay nắm lấy khuôn mặt cô quay lại, hôn thật sâu ở cái miệng nhỏ nhắn. Không đợi cô giãy dụa, vật hỏa long hơi rút ra một chút rồi mạnh mẽ đi vào thật sâu ...

Trong phòng ngủ lại một lần nữa vang lên giọng nam trầm thấp thờ đốc và giọng nữ khóc thút thít thanh nhẹ. Yêu hận đan xen triền miên như không có ngày mai....

Đảo mắt lại đến Tết trung thu, hôm đó một tin giật gân làm khiếp sợ cả Đài Loan. Tin tức trên TV đưa tin: “Cổ phiếu của Cổ Thị ở Đài Nam bắt đầu phiên giao dịch sụt giảm, giá cổ phiếu giảm mạnh, trong ngày đầu tiên đã rớt giá đến 5%, có tin tức rằng bởi vì phó giám đốc Cổ Thị là Cổ Thể Xương cùng thành viên trong Hội Đồng Quản Trị là Hà Học Vi, Trần Đức Thắng, Hoàng Trường Phát bị tình nghi chiếm dụng của công và trốn thuế. Bên cạnh đó còn lợi dụng hoàn cảnh công ty thực hiện giao dịch ngầm, bòn rút tài sản công ty dẫn đến giá cổ phiếu xuống dốc không phanh. Viện kiểm sát Đài Nam và các ngành có liên quan đã bắt tay vào điều tra, cũng trưa hôm nay đã triệu tập bốn người có liên quan trên.”

Tin tức này không chỉ ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán mà còn làm cho cả giới thượng lưu xôn xao.

Đối với Tinh Thần mà nói cô chẳng có ý định quan tâm đến việc này, bởi vì Di Hồng cũng đã đi đến bước cuối cùng của sinh mệnh, đi đã ra đi.

Tết Trung Thu đi qua một tuần lễ, tiết trời biến chuyển, không chỉ có mưa to mà còn dông bão nữa, dường như ông trời biết dì Hồng đã trải qua một cuộc đời quá ghập ghềnh nên khi sắp từ biệt cõi đời, vĩnh viễn thoát khỏi cuộc sống đau khổ và thống khổ này cùng với cô chảy nước mắt.

Xử lý hậu sự cho dì được ổn thỏa, Tinh Thần có ý định trở về Canada.

Sau tất cả, nơi này không có gì để cho cô nhớ thương, nơi náo nhiệt ồn ào này chỉ là một cuộc sống cô độc. Cô muốn rời khỏi nơi này trở về Canada, ít nhất nơi đó còn có Marri, bạn tốt nhất của cô.

Trước khi đi cô cắt luôn mái tóc dài đã để nhiều năm, trăm ngàn phiền muộn, năm năm ác mộng, tất cả oán chỉ mong sẽ rời khỏi cô....

Đang lúc quyết định đi, vào buổi chiều một ngày trước khi ra sân bay, Cổ Thế Xương tới tìm cô.

Người đi qua nhìn vào quán cà phê nhỏ đều có thể thấy tình cảm vô cùng lạnh nhạt. “Cha” từ này đối với cô mà nói chỉ là một từ để gọi, cô không có khái niệm về cha. Từ khi ra đời không có người đàn ông này tồn tại. Lúc ở cô nhi viện được ông ta nhận nuôi thì ông ta vĩnh viễn cũng chỉ là người xa lạ. Đứa con gái này đối với ông ta mà nói, có cũng được, không có cũng không sao. Hoặc là vì không còn cách nào vứt bỏ nên mới phải chứa chấp.

Trong trí nhớ từ khi còn nhỏ, ông ta thậm chí còn chưa từng ôm cô.

Nhưng mà đây là Cổ Thế Xương sao? Trong mắt cô, Phó giám đốc Cổ luôn là người áo mũ chỉnh tề, hăm hở, chưa từng như bây giờ vô cùng nhếch nhác và lạc phách.

Hiện tại ngay cả nhìn cô cũng như chớp được một cọng cỏ để cứu mạng.

“Tinh Thần, con phải cứu cha, nhà chúng ta đã tuyên bố phá sản nhưng Phó Hoàn vẫn không chịu buông tha cho chúng ta. Cha sẽ bị ép đến đường cùng”

Mắt đầy tơ máu, giống như sau một đêm liền già đi mười mấy tuổi. Cổ Thế Xương mỗi lần nhớ tới tình trạng hiện tại đều hận đến nghiến răng nghiến lợi. Hắn không thể nào nghĩ ra, mình là người tung hoành ngang dọc trên thương trường, vượt sóng to gió lớn nửa đời người vậy mà lần này lại bị thua bởi tay tên tiểu tử họ Phó kia. Hắn lại càng không ngờ tới, Phó Hoàn có thể ác như vậy, không chỉ thao túng thị trường cổ phiếu mà ngay cả cổ phiếu của Cổ Thị cũng dám tùy ý ném ra bán.

Cũng bởi vì như vậy, hắn không hề phát hiện đã rơi vào bẫy, không chỉ đem toàn bộ tài sản ra mua lấy cổ phiếu của Cổ Thị được bán tháo, hơn nữa còn vay nợ một món cực lớn của xã hội đen Nhật Bản.

Cái bẫy này Phó Hoàn bố trí quá thâm hiểm, sơ ý một chút vậy là xong luôn Cổ Thị. Ông ta, Cổ Thế Xương nửa đời sóng to gió lớn gì chưa từng trải qua, phòng bị đã phòng bị, dò xét đã dò xét, ai ngờ đó lại chính là tính toán của hắn. Ngay cả tên chuyên gia nổi tiếng Lee kia cũng là người của Phó Hoàn.

Ông ta thua! Thua sạch sẽ, nợ chồng chất, cổ phiếu một đêm đã biến thành đồng giấy lộn. Gia sản mấy tỉ đã biến thành bọt nước. Nhà hắn trong nháy mắt từ thiên đường đã rơi xuống địa ngục...

Trên gương mặt mặc dù không cam lòng, nhưng trong mắt vẫn vẫn đục tuyệt vọng và bi ai, ông ta trầm giọng thở dài nói: “Tinh Thần, cha biết con vẫn sống chung với hắn, đã nhiều năm như vậy hắn vẫn không chán con, cha đoán hắn cũng có cảm tình với con...Con có thể cầu xin hắn tha cho cha? Đừng đuổi tận giết tuyệt nữa được không?”

“Ông cũng biết?”

Tinh Thần rốt cục cũng lên tiếng, trong mắt kinh ngạc không thể tin nổi.

“Cha ...Cha biết rõ.” Cổ Thế Xương bị ánh mắt của cô chiếu thẳng trong lòng sinh ra xấu hổ, cúi đầu nói: “Thật ra thì ở Canada, Hoàn Siêu và Phó Hoàn từng đụng chạm, sau lại vì Hoàn Siêu bị dính vào vụ án hút ma túy mà dính án hình sự nên cha phải người điều tra mới biết con với hắn vẫn ở chung một chỗ...”

Khi đó, Cổ Hoàn Siêu muốn hại Phó Hoàn, ở Fez bỏ thuốc rồi còn tìm mấy tên đồng tính say rượu để thừa cơ vui đùa một chút, làm nhục hắn.

Ai ngờ Cổ Hoàn Siêu hại người không được mà ngược lại còn bị người hại. Bị trúng thuốc là hấn, bị chơi đùa cũng là hấn, còn trời xui đất khiến bị một đại ca trùm ma túy và thuốc kích dục coi trọng. Từ đó Cổ Hoàn Siêu bị dính vào ma túy, coi như đời bị phá hủy hoàn toàn cho nên Cổ Thế Xương đành đưa hấn sang Mỹ để hấn tự sinh tự diệt.

“Thì ra ông biết mà còn không cứu tôi?” Tinh Thần nhắm mắt, dường như máu trong cơ thể cô đã khô cạn.

“Cha cũng vì bất đắc dĩ, Cổ Hách Tuyên đem tất cả quyền hành trong công ty giao cho Phó Hoàn, cha không thể trở mặt với hấn, mà hấn...hấn đối với con coi như có thể...”

Cổ Thế Xương không ngừng than thở, “Sau đó Lệ Sa lại nói nó cũng yêu Phó Hoàn, muốn đính hôn với hấn, cha thấy hấn cũng không phải dối, cho rằng hấn chán con rồi. Sau đó không ngờ đó là giả, hấn không phải cùng Lệ Sa đính hôn cho nên cha mới khẳng định là hấn vẫn còn có con...”

“Đủ rồi!” Tinh Thần bật dậy, khuất nhục cùng oán hận...Nhiều cảm giác đan xen với nhau khiến lòng cô tràn ra bi thương vô hạn. Trong nháy mắt tất cả tan vỡ tan tành, giọng nói run run: “Tôi vô cùng hoài nghi, liệu ông có phải là cha đẻ của tôi?”

Cổ Thế Xương ngạc nhiên: “Tinh Thần, con nói gì vậy, cha đã làm xét nghiệm ADN, con đúng là con gái của cha.”

Những lời đó giống như mũi nhọn, đâm thẳng vào tai cô, luồn vào dây thần kinh đau buốt. Tinh Thần cố hít thật sâu mới đè nén được bi ai cực độ: “Tôi tình nguyện nghĩ sai!” thủy chung ở bên tai quay về, đâm vào thần kinh dằn

“Tinh Thần! Cha thật xin lỗi con, nhưng giờ con nhất định phải giúp cha!”

“Khi đó, ông có giúp tôi đâu. Hiện tại...” Cô cầm túi xách lên rồi đi, nhìn người đàn ông đang hoang mang sợ hãi nhẹ nhàng nói: “Tôi vì cái gì mà phải giúp ông?”

Cổ Thế Xương tuyệt vọng kêu to: “Con không giúp cha thì lần này ba chết thật, bọn xã hội đen Nhật Bản sẽ không bỏ qua cho cha. Con định nhìn cha nhảy lầu sao? Con không giúp cha nhất định sẽ phải nhìn thấy thi thể cha trên báo...” Đã từng hào quang vô số như Phó giám đốc Cổ Thị giờ mặt lem lem nhìn bóng lưng kia bước đi càng xa hơn, không chịu quay đầu lại. Cả người ông ta như đồng bùn nhão lập tức tê liệt ngã xuống ghế....

Mây đen từ từ ngưng tụ ở trên cao, bầu trời vốn trong xanh trở nên u ám, cũng sắp mưa rồi.

Tinh Thần cúi đầu từ từ đi về nhà, cô không còn nhớ nổi vừa rồi ở quán cà phê ông ta đã nói gì và mình đã nói gì với ông ta. Cô cảm thấy mệt muốn chết, rất mệt mỏi, linh hồn như muốn rời khỏi người.

Ngơ ngác không biết đã đi bao lâu rồi, ngay cả mưa bụi rơi trên đầu cô mà cô cũng không có chút cảm giác. Cho đến khi gió mạnh thổi qua, lạnh run cả người cô mới giật mình.

Nửa giờ sau, cô đón xe bus đi tới nơi mà đã lâu cô không ghé qua...Thật ra thì cô rất thích phong cách nơi này, cái ngôi nhà với khu vườn kiểu Nhật.

Cô cứ đứng ở ngoài cửa chờ Phó Hoàn.

Cho dù Cổ Thế Xương chưa bao giờ xem mình là con, nhưng cô không thể cứ thấy chết mà không cứu, chẳng lẽ cứ như lời ông ta nói, cứ nhìn ông ta đi nhảy lầu sao?

Mặc dù lòng chua xót lại không thể làm gì nhưng cô quyết định đi cầu xin Phó Hoàn, để cho nhà kia một con đường sống... Coi như lần cuối cùng trọn hiếu đi!

Về sau trong đời cô sẽ không bao giờ còn chữ “Người thân” nữa.

Đêm đến, Phó Hoàn từ trên xe đi xuống, lái xe nhanh chóng rời đi, hấn cầm túi tài liệu vừa mới bước vào hai bước nhìn qua liền thấy cô gái này.

Cô hiển nhiên là mắc mưa, mái tóc vốn đen nhánh đã bị cắt ngắn, ướt nhẹp và có vẻ hơi xốc xếch. Vài sợi tóc còn dính trên gương mặt xinh xắn, rõ ràng có chút chật vật nhưng lại có vẻ vô cùng hấp dẫn.

Phó Hoàn thấy kiểu tóc mới của cô tất nhiên là sững sốt một chút. Dừng lại chốc lát, trái tim nhất thời dấy lên một ngọn lửa, dứt khoát cắt tóc là định vĩnh biệt quá khứ sao?

Kể từ nửa tháng trước, ở phòng trọ của cô hẳn lại cường bức cô, chờ lý trí trở lại hẳn không ép buộc cô phải trở về với hẳn nữa.

Hắn cưỡng bách cô bên cạnh hẳn năm năm, hiện tại hẳn không muốn hay không dám nóng nảy bức cô.

Một mặt là bởi vì Cổ Thị, bây giờ là thời điểm mấu chốt, sẽ không có ai đụng đến cô, cho nên hẳn mới buông tay để có thể đảm bảo an toàn cho cô. Mặt khác hẳn cũng khó có thể làm khó cô khi người phụ nữ kia đã qua đời, hẳn không có ai để uy hiếp cô nữa.

Vì vậy hẳn tính toán trước mắt tách ra một thời gian, chờ hẳn đem chuyện Cổ Thị xử lý xong xuôi mới tóm cô gái kia trở lại.

Mặc dù kiên trì không đi tìm cô nhưng vẫn lo lắng cho cô. Nhưng bây giờ xem ra cô rời khỏi hẳn lại sống quá tốt, quá kiên cường.

Vừa nghĩ như thế, tâm tình lại ác liệt hơn, Phó Hoàn không nói lời nào, cung không nhìn cô lấy chìa khóa mở cửa vào nhà.

Tinh Thần nhìn ra hẳn chẳng vui vẻ gì, cô cũng không muốn nhìn thấy hẳn, được chưa?

Hít một hơi thật sâu, cô cảm thấy thái độ đối với hẳn cần phải kính cẩn nghe lời một chút, dù sao lần này cô cũng đang đến cầu xin hẳn.

Không đợi cô mở miệng đã nhìn thấy Phó Hoàn đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào tóc và y phục bị ướt nước mưa, giọng điệu không tốt lắm: “Đi vào thay quần áo.”

Hắn cảm thấy mình không còn thuốc chữa nữa rồi, xem như giận đến mức muốn đánh vào mông cô nhưng lại không thể nhìn cô ướt như chuột lột mà xem như không nhìn thấy gì.

“Không. Không cần.” Cô kinh ngạc, lập tức hiểu dụng ý của hẳn, lắc đầu một cái, cự tuyệt ý tốt của hẳn.

Suy nghĩ một lát mới quyết định nói: “Phó tiên sinh, tôi có thể làm phiền anh mấy phút được không?”

Phó tiên sinh? Vừa mới gọi sao?

Phó Hoàn cười nhạt một tiếng, nghiêng đầu, ánh mắt lãnh đạm mang chút sắc bén liếc cô một cái: “Muốn gì? Em không phải muốn cùng tôi ”hai ta không thiếu nợ nhau” sao?”

Lời của hẳn như dao đâm vào Tinh Thần khiến cô quần bách cứng cả họng. Máu trong người dâng trào, cô nghĩ mặt mình lúc này chắc phải đỏ hơn cả mặt trời sắp lặn.

17. [mục 17] chương 16

Chương 16

Nhìn cô cắn môi, hai bàn tay xoắn xuýt lại với nhau, khuôn mặt đỏ hồng khiến cho lòng Phó Hoàn mềm lại làm cho hẳn muốn mỉm cười. Nhưng trong nháy mắt đường lý trí đã quay trở lại, trong lòng giống như có vật nặng đánh vào, đau đớn.

“Cho em hai phút, nói nhanh một chút.” Hẳn hất mặt, không nhìn cô, cường bách tim mình không được chịu ảnh hưởng của cô.

Cô nghe được, vội vàng mở miệng: “Anh có thể....bỏ qua cho cha tôi?”

Lời của cô khiến Phó Hoàn trong nháy mắt nhíu chặt chân mày, đôi mắt đen lạnh băng nhìn chăm chú vào cô: “Em đến là vì muốn nói điều này?”

Giọng hần lạnh đậm, lộ ra khinh thường, hận, thậm chí là căm ghét. Cô có thể nhìn thấy từ trong ánh mắt bén nhọn của hần nhìn mình không còn kiên nhẫn và chán ghét.

Cô cúi đầu, nhắm mắt nói: “Đúng vậy, tôi muốn cầu xin anh bỏ qua cho ông ấy, ông ta đã phá sản.”

“Phá sản? Vậy đã là gì?”

Khuôn mặt đẹp trai bật ra tia cười lạnh, mang theo cơn phẫn nộ tuyệt đỉnh: “Tôi sẽ không để Cổ Phó giám đốc tốt hơn bây giờ đâu, đối với hành động và việc làm của hần, phá sản chẳng qua chỉ là món khai vị mà thôi...Nợ tiền thì trả tiền, nợ mạng thì đền mạng, đạo lý này tôi sẽ từ từ cho ông nội hần hiểu.”

Giọng của hần trước sau như một, lạnh băng, từng lời nói phun ra những tia ác độc. Tinh Thần bỗng rùng mình một cái, một luồng khí lạnh từ sống lưng vọt lên.

“Tại sao.” Tinh Thần nghi ngờ nhìn hần.

Cô không hiểu, vì sao hần có thể hận Cổ Thế Xương như vậy?

“Tại sao? Sao em không đi hỏi lệnh tôn (cha), đã từng làm chuyện ác gì?”

Nghe vậy, Tinh Thần liền ngây ngẩn cả người, “Anh nói như vậy là ý gì? Ông ấy...ông ấy nợ anh gì sao?”

“Hần nợ tôi gì?” Không nói tới tình không sao nhưng giờ người đàn ông luôn ôn hoà lạnh nhạt này trong khoảnh khắc đôi mắt rực lửa, trán nổi đầy gân xanh, ngực phập phồng kịch liệt, gằn nhẹ nói: “Hần nợ tôi, dù có đem em bóp chết thì cũng không trả nổi!”

Lời còn chưa dứt, hần liền một tay bóp lấy cái cổ mảnh khảnh của cô, xoay người đè cô lên cửa.

Lực tay hần không nhỏ, lồng ngực phập phồng như đang cố hết sức để bình ổn nhịp tim, con mắt lạnh băng găm cô trong gang tấc cứ nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong như nước đang tràn ngập nỗi hoài nghi và vừa thống khổ. Ánh mắt tràn ngập hận thù sắc bén như loài sói hoang vừa mênh mông mệt mỏi mà tràn đầy thống khổ.

Tinh Thần đã thở không nổi, đầu vì thiếu dưỡng khí mà hôn mê, thần trí tan rã hết, trong lúc mơ hồ thầm nghĩ có lẽ cứ như vậy chết đi sẽ tốt hơn! Thật ra từ năm năm trước cô đã nên chết đi rồi...

Đáng tiếc, trước khi cô mất đi ý thức, lực siết ở cổ chợt buông lỏng ra.

Lượng không khí lớn bỗng tràn vào trong phổi khiến cô không ngừng ho khan, tựa vào tường cúi người há miệng thở hổn hển. Giống như vừa trải qua một giấc mơ, những lời hần vừa nói trong chốc lát cô đã hiểu.

Hoá ra là như vậy sao? Hần bởi vì phải trả thù cho nên năm năm trước mới tìm đến mình sao?

Tình hình trước mắt chẳng qua là “cha nợ con trả” mà thôi, mà đã lâu như vậy cô còn chưa trả hết sao? Rốt cuộc thâm cừ đại hận đến mức nào mà khiến cho hần vẫn không chịu dừng tay?

Khuôn mặt đã trở lại yên lặng như nước mặt hồ không gợn sóng, hần lạnh lùng liếc cô một cái rồi đột nhiên hỏi: “Tang sự đã xong?”

Tinh Thần sửng sốt, không nghĩ đến hần sẽ hỏi về điều này.

“Chậm nhất là ngày mai sẽ phải chuyển đến! ” Giọng điệu của hần giống như là đang nói cho cô biết hạn chót của lệnh truy nã, nếu như cô không tuân thủ sẽ lập tức bắt bỏ cô.

Cái gì? Trong nháy mắt từ đáy lòng xông lên một dòng khí lạnh như băng, chợt cảm thấy mũi mình chua xót, vì sao hần còn muốn điều khiển cô nữa?

Cô ngẩng mặt lên, không chút khiếp sợ, cái miệng nhỏ nhắn phun ra một lời như đinh chém sắt: “Không.”

“Nếu không muốn thì lập tức rời khỏi nơi này, về sau đừng để tôi nhìn thấy em!” Tức giận cùng thống khổ khiến ngũ quan hần vặn vẹo thành một khối, hần cắn răng nghiêng lợi nói xong liền sải bước đi vào cửa chính rồi hung hăng đóng cửa lại.

Nhìn bóng lưng của hần, trong lòng Tinh Thần dâng lên một loại tình cảm phức tạp cuối cùng hóa thành cảm giác buồn bã.....

Về sau, hẳn sẽ không bao giờ phải thấy cô nữa.

Cô sẽ rời xa nơi này, rời khỏi hẳn, từ giờ sẽ thành hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau.

Đài Loan năm nay mùa đông đặc biệt giá lạnh, không khí lạnh tràn về từng đợt sau so với từng đợt trước càng thêm mạnh, mà thời gian lạnh càng kéo dài.

Mà suối nước nóng là nơi đến tốt nhất vào thời gian này rồi.

Ở khu suối nước nóng cao cấp được xây bên cạnh sườn núi, cạnh đó là khu rừng yên tĩnh, cách xa thành thị náo nhiệt. Ngắm cảnh đêm cũng có thể thưởng thức vẻ đẹp của núi.

Toàn bộ được xây theo kiểu nhà gỗ của Nhật, cạnh cửa sổ có một dòng suối nhỏ từ trên cao chảy xuống, dưới chân là dòng suối chạy ngang qua sàn nhà có thể thấy được trong hồ nước nóng cuộn cuộn nổi lên bọt trắng xóa, khiến cho người ở nơi này nghỉ ngơi có thể hưởng thụ cảm giác thư giãn thoải mái.

Bởi vì không phải kiểu suối nước nóng bình thường ai cũng có thể đến được mà chỉ có khách VIP là hội viên hoặc là quan lại quyền quý mới có thể đến đây được. Vì thế nơi này luôn yên tĩnh, chỉ có nghe tiếng nước chảy mà thôi.

Trong căn phòng gỗ chừa bốn mươi mét vuông, ánh đèn dịu dịu, bàn đá xanh trải trong hồ nước gợn màu ngọc bích, hơi nước bốc lên mù mịt, một bên là tựa vào tường gỗ, một bên là phòng tắm hơi bằng thủy tinh và spa, ngoài ra còn phòng thay đồ sang trọng.

Cạnh cửa có treo chiếc chuông gió cổ, và trên tường là những bức tranh sơn dầu của các họa sĩ trứ danh. Bên dưới là ghế nằm thoải mái cùng hoa tươi nở rộ. Từng chi tiết trong phòng đều toát lên đầy vẻ xa xỉ hưởng thụ.

“Xoạt” một tiếng, nữ phục vụ trẻ tuổi xinh đẹp kéo cánh cửa vuông kiểu Nhật ra, tay bưng khay bằng bạc, trên đó có một chai rượu vang đỏ cao cấp cùng hai chiếc ly để cao đi vào, mỉm cười nhìn hai người đàn ông trong hồ....

Đây tuyệt đối người đàn ông hoàn mỹ nhất trong mắt phụ nữ!

Không chỉ có khuôn mặt anh tuấn, cơ bắp hấp dẫn mà còn có khí chất cao quý, hoặc tuấn mỹ ưu nhã hoặc phong lưu nội liêm, là tầng lớp thượng lưu sáng chói nhất.

Nhiều tiền, đẹp trai không kiếm chế được trong nháy mắt sẽ kích thích dây thần kinh của phụ nữ hoặc cả đàn ông nữa. Nhưng bọn họ cũng sẽ như nhau đều là loại bạc tình máu lạnh, chẳng dễ dàng yêu ai cả.

Người nữ phục vụ cung kính thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng nói: “Âu tiên sinh, rượu của ngài đã tới.”

“Cám ơn, để xuống là được rồi.” Một người đàn ông trong đó hắng giọng nói, đôi mắt còn đang thưởng thức cảnh đẹp ngoài cửa sổ.

Hắn là một người đúng tiêu chuẩn mỹ nam, có đôi mắt đào hoa cực kỳ hút hồn, sống mũi cao cùng đôi môi hoàn mỹ. Giờ phút này đang cởi trần ngâm mình trong hồ nước lộ ra bắp thịt khiêu gợi và sinh động.

Một người khác vẫn còn nằm đối diện trong hồ nước, sau gáy còn lót chiếc khăn lông để kê đầu, cũng nằm nhắm mắt không nhúc nhích. Nhưng vẫn có thể thấy được khuôn mặt anh tuấn, vóc người cân xứng, chân tay thon dài, bắp thịt rắn chắc tinh tráng không kém những người mẫu phương Tây.

Ở nơi này làm việc, những người đẹp trai thấy cũng không ít, không có gì ngoài bên ngoài nạm ngọc bên trong thối rữa hoặc nếu có thông minh tháo vát thì diện mạo cũng thật là xin lỗi cuộc đời. Nếu có cả hai thì đúng là hàng hiếm. Nhưng hôm nay có tới hai người như vậy, không thể tưởng tượng nổi? Liệu đây có phải là nam sắc? (đồng tính các nàng ạ)

Trái tim non nớt của cô phục vụ bỗng nhảy loạn, liều chết nhịn không ầu mũi chảy xuống, để chiếc khay ở bên cạnh ao rồi nhanh chóng rời đi.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Bên trong phòng lại khôi phục vẻ tĩnh mịch, chỉ có hai người đàn ông tiếp tục hưởng thụ, cảm giác được lỗ chân lông nở ra cho hơi nước ẩm thấm vào thân thể, mỗi bắp thịt giãn ra, nhẹ nhàng xoa dịu gân cốt.

Cảnh tượng này thật sự khiến cho người ta liên tưởng đến....

Nếu như bị đám chó săn vô được nhất định sẽ được đăng lên tuần san trang nhất cùng chất vấn chẳng lẽ đây là một đôi đồng tính luyến ái?

Nếu như bị người trên thương giới nhìn thấy nhất định sẽ được mở rộng tầm mắt, không hiểu hai người này chẳng liên quan gì tới nhau giờ lại gần bó mật thiết thế này có phải là sắp có âm mưu gì sao? Liệu có phải thương trường lại sắp nổi lên một trận tình phong huyết vũ?

Nếu như bị các vị Thiên kim danh giá mà nhìn thấy nhất định sẽ khóc lóc nức nở. Trên đời này đàn ông tốt sao lại thành gay hết thế này?

Nhưng nếu như bị người của Quan gia hay Cổ Gia nhìn thấy nhất định sẽ khẳng định như đinh chém sắt rằng, chắc chắn mất bị mù, tuyệt đối không có chuyện như vậy.

Mọi người đều biết, Cổ Gia là nhà giàu có, Quan gia là vọng tộc. Hai nhà này từ trước đến giờ luôn đấu đá nhau, hơn nữa những năm gần đây càng ác liệt hơn, ngay cả giả mù sa mưa để diễn tiết mục “mặt hợp ý không hợp” cho nhau cũng lười diễn.

Nhưng mà dù ai không nghĩ đến thì Phó Hoành và Âu Tỉ, một người là người của Tập đoàn Cổ Thị, một người là em trai của tam Uyển đồng thời còn là đại luật sư được lão thái gia tín nhiệm nhất, mà hai người này lại là bạn bè thân thiết.

Xuyên qua cửa sổ lớn được mở ra, trên bầu trời đêm đen kịt có mấy ngôi sao lóe sáng làm cho đêm khuya ở nơi sơn cốc này càng thêm yên tĩnh.

“Reng.” Tiếng chuông điện thoại dễ nghe cắt đứt sự yên lặng trong phòng, đang nhắm mắt dưỡng thần, Phó Hoành lập tức cầm lên nghe, ngắn gọn mà trả lời: “Rồi, tiếp tục tìm.” Rồi cúp máy ngay.

Đem tâm mất từ cảnh đẹp ngoài cửa sổ dời về, Âu Tỉ liền hỏi: “Thế nào? Vẫn chưa tìm thấy?”

“Ừ.” Phó Hoành rõ ràng tâm tình không tốt, cũng không muốn nói thêm.

“Đã mất tích một tuần lễ, trong nước không tìm ra, có phải là đã xuất ngoại?” Âu Tỉ hỏi.

“Chắc vậy.” Phó Hoành cảm thấy thái dương nhói đau.

Từ tuần trước sau khi chia tay, hần đột nhiên không thấy tin tức gì của Tinh Thần. Cô mất tích khiến hần không phản ứng nổi liền luống cuống, một mặt báo cảnh sát, mặt khác phái người đi tìm kiếm. Trong mấy ngày ngắn ngủi đã lật cả Đài Loan lên mà vẫn không tìm thấy tung tích cô.

Cô cố ý tránh mặt hần hay đã xảy ra chuyện gì?

Ào ào một tiếng, Phó Hoành tâm tình phiền loạn từ trong hồ nước đứng dậy, vợ cái áo choàng tắm mặc vào, bước tới phòng thay đồ để rời đi.

Âu đại luật sư vẫn vô tư khoan thai thưởng thức rượu quý, thuận tiện mở nhạc lên rồi thông thả: “Fran, mình nói này, biết cậu lâu như vậy mà vẫn chưa từng thấy bộ dạng cậu như thế này. Có phải vị giám đốc Cổ Thị đang mất tích ở Anh không chịu về hay là ngày tận thế sắp đến?”

Lời nói của Âu luật sư rất ác độc, ngay cả Cổ Hách Tuyền cũng dám nguyên rủa, đáng tiếc là không có ai thêm để ý tới hần.

“Được rồi, vui vẻ lên chút, cũng không phải là phụ nữ nha. Tất nhiên mình không xem thường phụ nữ nhưng mà cậu làm sao vậy? Đã nhiều năm rồi mà vẫn không trối nổi người phụ nữ của mình, thật là phí công!”

Âu Tỉ không tức giận chút nào thậm chí còn cố nói kích hần: “Cô gái của cậu cũng thật lạ, theo cậu năm năm đến giờ mới bắt đầu làm phản, có phải là hơi trễ không? Như mình đây, cô ấy từ nhỏ đã không để linh yên, tóc bạc và nếp nhăn đã vài tầng rồi, quả thật là tổn sức mà!”

Người đàn ông trong phòng thay đồ vẫn đang thay đồ, hiển nhiên là mặc kệ hần.

Âu Tỉ vẫn chưa hết hứng, tiếp tục lớn tiếng nói: “Nhưng mà như mình đã nói, người ta là con gái sớm muộn gì rồi cũng thành xác ngọc trai, cái gì cũng không cho biết, nhịn được nhiều năm như vậy cũng là kiên cường lắm rồi.”

Vẫn là im lặng....

Người này đối với chuyện tình cảm đúng là một chữ như vàng.

Âu Tỉ cuối cùng cũng chịu phục, hắng giọng đổi ý: “Nói thật, có muốn mình gọi điện sang bên Châu Âu nhờ tìm một chút?”

“Bên kia mình tương đối quen thuộc, mà cái đứa cháu chẳng ra gì của mình ở bên Mỹ có thể giúp cậu một tay.” Sau đó, hắng vênh tai, nghe động tĩnh.

Quả nhiên. Trong phòng thay đồ, tên kia trầm ngâm một chút tiếp nhận rồi nói ngắn gọn: “Vậy thì cảm ơn.”

Âu luật sư trong nháy mắt cảm thấy buồn cười, thật ra Phó Hoành chịu để hắn nhúng một tay giúp cũng là có lý do cả.

Âu Tỉ cùng “Vương bài luật sư” Cận Cát trong giới luật sư vô cùng nổi danh..

Cận Cát ở tòa án được mệnh danh là Thường Thắng tướng quân, trong giới pháp luật là Vương bài luật sư, khiến ai ai cũng muốn học hỏi và tự mong là hậu bối. Còn Âu Tỉ sống ở Mỹ, cũng làm luật sư ở vài nước, thỉnh thoảng sẽ vì giải quyết vài chuyện phiền phức của Quan gia mà trở lại Đài Loan để dọn dẹp cục diện.

So với Cận Cát nghiêm chỉnh ở một nơi thì Âu Tỉ có vẻ ưa bay nhảy hơn, lại phong lưu đa tình, không phân biệt chính tà, trên khuôn mặt luôn lộ ra nụ cười nhìn qua có vẻ hiền hòa và thân thiết.

Nếu bảo hắn là người chính phái thì sai mười phần rồi, Âu Tỉ chính là ngoại tộc của giới luật pháp, thanh danh trong giới luật của hắn chẳng tốt đẹp lắm.

Người khác là luật sư thì mở văn phòng luật vì kiếm tiền hoặc bênh vực chính nghĩa, còn hắn thì thuần túy là kẻ gây chuyện. Nếu không phải tìm mọi kẻ hở của pháp luật thì cũng là chọn người không ai dám nhận, những vụ án khó khăn để khiêu chiến cực hạn của mình.

Trừ xử lý chuyện của Quan gia, hắn còn thừa thời gian giúp đại ca xã hội đen, rất có đạo nghĩa giúp đỡ kỹ nữ, lưu manh, kẻ lang thang, giúp người nghèo kiện các chính khách nổi tiếng là chuyện như cơm bữa.

Thời điểm thắng thì vô cùng oanh liệt, nhưng lúc thua cũng vô cùng thảm hại....Hai điều này đã làm nên cuộc sống của Âu đại luật sư.

Trừ Đài Loan, Âu đại luật sư còn hoạt động ở Âu Mỹ, vẫn là nhân vật vô cùng lợi hại. Có giao tình với các hoàng thất quý tộc, đủ loại ngành nghề, đủ loại người, hắc bạch lưỡng đạo đều có.

Đối với việc Tinh Thần mất tích, Phó Hoành không tìm được, nếu như có thể nhờ người xuất ngoại tìm, bắt luận là hắc bạch lưỡng đạo thì sẽ khả thi hơn, có thể bí mật hơn nhiều so với nhờ cảnh sát tìm.

“Được rồi! Yên tâm chờ tin tốt của mình.” Âu Tỉ thề son sắc đảm bảo, ghé tai sang bên kia vẫn không thấy lên tiếng liền hỏi: “Cái tên Kevin kia còn sống đấy chứ? Đã gần một năm rồi mình không thấy hắn. Tên kia bắt cóc gái đẹp nhà người ta, đến nỗi cả gia nghiệp không cần, cổ phiếu của Cổ Thị đã rớt đến thảm hại mà vẫn ngồi yên, không sợ cậu đưa cho hắn cái rìu để đi kiếm cơm đấy chứ? Hay đến lúc đó hắn định ở lại Anh làm ăn mày?”

“Nếu Cổ Thị có sụp đổ thì hắn cũng không phải đi ăn xin.” Phó Hoành vừa cài nút ống tay áo vừa bước ra ngoài, nói thật: “Hắn cũng sắp phải về rồi.”

“A?” Âu Tỉ hứng thú hỏi: “Các người chuẩn bị kéo lưới?”

“Đến lúc rồi.” Phó Hoành gật đầu nhắc nhở: “Quan gia lần này tốt nhất không nên nhúng tay vào.”

Âu Tỉ nhướng mày, khoát tay tỏ ý không hiểu: “Tại sao? Tiết mục đặc sắc như vậy ai cũng muốn diễn thì có ai muốn chỉ làm người xem không thôi?”

Phó Hoàn liếc hẩn một cái, trầm giọng nói sau chút: “Coi chừng đao kiếm không có mắt.”

Âu Tử nghe nói liền cười không ngừng, nhún nhún vai: “Nhị thiếu gia, trưởng chi thứ hai của Quan gia làm việc luôn cẩn thận, chắc sẽ không tham gia náo nhiệt. Ngược lại Quan Chi Đường lại luôn thích mạo hiểm. Mặc dù Cổ Thị hiện nay là Cổ giám đốc đang thoi thóp, nhưng ”lạc đà gầy còn hơn ngựa tốt“, hẩn làm sao có thể không đụng đến con cá lớn như Cổ Thị đây?”

“Mình còn nợ hẩn một ân tình.” Phó Hoàn muốn nói đến việc để Tinh Thần vào Gia Thụ làm việc, “Nhưng mình sẽ không cho bất kỳ kẻ nào đụng tới Cổ Thị.”

“Được, cậu thiếu người ta một ân tình cũng chẳng sao.” Âu Tử chợt nhớ tới một chuyện bèn phì cười vui vẻ: “Đúng rồi, lúc trước Cổ Thế Xương còn bận chuẩn bị lễ đính hôn cho cậu và Cổ Lệ Sa, hình như Phó giám đốc chưa điều tra kĩ về cậu đã vội khoác danh con rể lên cho cậu?”

Phó Hoàn cau mày lại, không lên tiếng tỉ mỉ thất cà vạt.

“Nếu như đúng như vậy thì hẩn Cổ Thế Xương phải thất vọng lớn rồi, nơi này không phải Châu Phi hay Ấn Độ mà lưu hành chế độ đa thê.” Âu Tử nhớ tới liền cười đến sung sướng: “Người của Cổ Gia chắc chưa biết cậu đã kết hôn ở Ý nhỉ?”

Người này quá kín tiếng, kết hôn mà một chút tin tức cũng không lộ ra, nếu như không phải do mình giúp một tay chắc hẩn cũng sẽ chẳng hé răng nửa lời cho mình.

“Mình sẽ bỏ sung tiệc cưới, cậu nhớ chuẩn bị tiền mừng.” Phó Hoàn cười cười rồi mặc thêm áo khoác vào, trước khi cất bước rời đi còn quay lại dặn dò: “Có bất kỳ tin tức nào lập tức ình biết.”

Đưa mắt nhìn hẩn rời đi, Âu Tử nảy sinh tò mò.

Cái người bị Phó Hoàn uy hiếp năm năm, giống như con rối gỗ là con gái của Cổ Gia rốt cuộc hình dáng ba đầu sáu tay thế nào mà khiến cho anh chàng họ Phó đẹp trai này chung tình đến vậy?

Âu Tử lần đầu tiên nhìn thấy Phó Hoàn là ở tang lễ hai người ở Cổ Gia, quan gia phái tam thiếu gia đi đến viếng, lúc ấy Âu Tử vừa từ Mỹ trở lại liền theo anh rể đi cùng.

Lần đó ngoài nhìn thấy đại thiếu gia của Cổ Gia đang lâm vào thảm trạng với hai chân bị thương thì còn thấy thiếu niên vẫn đứng sau lưng Cổ thiếu gia.

Cổ thiếu gia vừa gặp nạn xong nên tính tính cổ quái, tâm thần bất định so với Cổ thiếu gia thì hẩn có vẻ tỉnh táo hơn nhiều, tựa hồ như không có gì có thể xâm phạm được hẩn. Mặc dù trẻ tuổi, nhưng vô cùng vững vàng và kiên định cùng vô cùng bướng bỉnh khiến Âu Tử phải rửa mắt mà nhìn.

Cho nên vào mùa xuân hai năm sau ở Boston, Âu Tử ở trong quán rượu đánh bài liền dễ dàng nhận ra hẩn.

Hẩn mặc quần áo chỉnh tề, tóc đen ngắn, đang ngồi ở bàn tròn nhỏ cùng hai người ngoại quốc đánh bài.

Tiền đánh cuộc của bọn họ không lớn cũng không nhỏ, nhưng không khí rất khẩn trương. Vây xung quanh không ít người say sưa quan sát chàng trai này. Dù người này là người Phương Đông, tuổi còn khá trẻ, không có vẻ nguy hiểm, cũng không phải tướng sánh sỏi nhưng đánh bài rất có sách lược.

Mỗi một lần hẩn sẽ thắng một chút, nhưng tuyệt không tham, thấy thu được khoản kha khá thì không moi tiền đối phương nữa để bọn chúng không kịp trở tay giết người.

Cộng thêm tư duy logic cực mạnh, sau hai tiếng hẩn đã thu không ít tiền của đối phương, chỉ để lại cho người ta vài đồng xèng.

Gã người Mỹ tự cao tự đại bị hẩn đánh cho thua hết nhưng chỉ có thể phẫn nộ mà nhận thua, còn gã người Đức tính khí nóng nảy lại không chịu nhận tất nhiên lại muốn tiếp tục mù quáng.

Nhưng chàng trai Phương Đông này không muốn đánh, đang muốn đứng lên thì lão người Đức trở mặt, cậy mình khỏe giờ nắm đầm hồng trút giận, thuận tiện thu lại tiền của mình.

Chàng trai tuy gầy gò nhưng đầu óc và thân thủ không tồi, dùng tốc độ linh hoạt mà tránh né, không dựa vào sức mạnh đấu như gã người Đức mà đấu nên không bị rơi vào thế hạ phong.

Âu Tỉ đang xem hăng hái thì đột nhiên gã người Đức hét lớn, hiển nhiên là đang gọi đồng bọn, khiến hắn mất cả hứng xem.

Một đầu một nha, sao còn tìm trợ thủ nữa? Muốn lấy nhiều địch ít à?

Lại có thêm một người lưng hùm vai gấu to con từ cửa vọt vào, mắt thấy chàng trai kia sẽ chịu thiệt, Âu Tỉ tiện tay nhặt một chai rượu lên, rất có nghĩa khí gia nhập cuộc chiến, thuận tiện kéo còi báo động của quán rượu.

“ỒỒ” tiếng vang bèn nhọn mà đình tai nhức óc, mọi người bỗng giật mình rồi vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Ném ngay một chai rượu đến một gã người Đức, Âu Tỉ nín tay chàng trai, nói ngắn gọn: “Đi!”

Sẽ không có ai muốn giao lưu với cảnh sát nên chàng trai kia gật đầu, đập ngay cái bàn ngăn gã người Đức đang tức giận, sau đó cùng hắn chạy ra ngoài theo cửa sau.

Bọn họ rất thuận lợi đào tẩu, bởi vì đều là người Phương Đông, sau đó rất tự nhiên thành bằng hữu, sau đó nữa, Âu Tỉ đi Anh, Phó Hoành liền nhờ hắn chăm sóc người đang ở nước Anh, dù có gia tài bạc vạn nhưng vẫn bị thương khốn khổ ở chân Cổ Hách Tuyền.

Thiếu gia Cổ Gia là một người tùy hứng kinh người, lại còn xấu tính. Nhưng cả hai đều biết trước tính tình của nhau nên chịu khó nhường nhịn những nét ngây thơ, buồn cười cùng các loại hành vi thái quá, từ chán ghét rồi trở thành chung chí hướng. Trở thành người phóng đảng đến giết mình, tìm chuyện hoang đường để mua vui, cùng đi tán gái, bài bạc, xem phim kinh dị, làm trò đùa dai.

Sau bao nhiêu năm lặn lội ở Anh, Âu Tỉ về Mỹ học đào tạo sâu về luật ở Havard, còn Cổ Hách Tuyền khó khăn trị liệu chân, cuối cùng rồi từ Mỹ sang Thụy Sĩ lúc ấy mới kết thúc đoạn “Nghịch duyên” này.

Trong mắt Âu Tỉ, Phó Hoành việc gì cũng có thể làm được, còn rất ít tuổi đã có thể thay Cổ thiếu gia quản lý tài sản, sau khi học xong trở lại Đài Loan vực lại Cổ Thị, hắn rất trung thành chưa bao giờ hành động mờ ám cả. Với thực lực của hắn, Âu Tỉ nghĩ không biết hắn đang vướng mắc gì? Nếu đổi lại là mình đã sớm ném tên Cổ Hách Tuyền đi từ lâu rồi.

Người này khiến cho Âu Tỉ từng là người nhiều năm tung hoành trên pháp đình phải xấu hổ đó là ngoài trung thành hắn còn giữ mình trong sạch đến mức Âu Tỉ còn cho rằng hắn bị gay.

Bất kể là ở nước ngoài hay khi về nước, bên cạnh luôn luôn không thiếu những mỹ nữ cố tình hấp dẫn, đủ loại ngây thơ hoạt bát, nho nhã thực nữ hay xinh đẹp gợi cảm, không thiếu loại nào. Âu Tỉ cố hết sức mình đưa đến, mà hắn chẳng thèm liếc qua, chưa bao giờ thấy hắn động lòng.

“Ánh mắt của cậu cao quá, không tìm ra nổi à?” Khiến Âu Tỉ nghi ngờ hỏi: “Không phải cậu yêu thích Cổ thiếu gia đấy chứ?”

“Tôi đối với đàn ông không có hứng thú.” Phó Hoành lạnh như băng liếc hắn một cái, còn bồi thêm một câu: “Cô gái của tôi đang ở nhà, không thèm.”

Ngụ ý rằng, nếu trong nhà có mỹ vị thì cần gì ăn đồ ăn nhanh ở ngoài?

“Hả? Thật không đó?” Âu Tỉ rõ ràng không tin, “Vậy vì sao số cậu vẫn làm trâu làm ngựa như vậy?”

“Mình cùng thiếu gia sớm đã cùng thống nhất, hắn giúp mình hoàn thành mong muốn, mình giúp hắn trông coi sản nghiệp Cổ Gia, làm người nói phải giữ lời.” Phó Hoành nói cho hắn biết như vậy.

Kết giao bằng hữu, nói phải giữ lời.

Vì vậy hắn đã theo dõi mười năm, mười năm mưa gió, con người thay đổi. Sáng sớm, dù cho chuyên gia có dự đoán không qua nổi khủng hoảng tài chính, Cổ Thị tràn ngập nguy cơ nhưng vẫn đứng vững, mà Phó Hoành thì vẫn không có chút mảy may tư tình.

Rốt cục mong muốn điều gì đủ để đổi lấy an nguy của Cổ Thị?

Sau này Âu Tỉ biết tường tận nguyên nhân thì chỉ có thể cảm thán một câu: “Cái tên Cổ Hách Tuyền kia, vận số con mẹ nó quá tốt!”

Cũng không biết có phải vị tiền chủ tịch và hiền thê khi còn sống làm bao nhiêu việc thiện mới đổi được người như Phó Hoành đến phụ tá cho con mình vậy?

18. [mục 18] chương 17

Chương 17

Cổ thiếu gia vận khí tốt, vận số Âu Đại luật sư thật ra thì cũng không coi là kém, mà cô gái có thể khiến cho Phó Hoành ăn ngủ không yên, ngày nhớ đêm mong thật mới đáng được học hỏi.

Ở nơi gọi là Miêu Nhân, là nơi có thể vụng trộm bí mật ở Paris, cũng là nhà chứa dưới đất. Nơi đó có rất nhiều cô gái bị bán từ khắp nơi trên thế giới đến đây, chủ yếu là các cô gái từ Đông Âu và Nam Mỹ. Tại đây các cô gái bị bọn buôn người chuyển ra khỏi biên giới rồi đi đến Châu Âu sau đó sẽ trao cho chủ nhà chứa.

Chủ chứa sẽ làm cho bọn họ dính vào cơn nghiện, đánh đập họ, cưỡng bức họ học múa thoát y, múa cột và thoát y, nếu như bị khách nhìn trúng sẽ phải đi tiếp khách ngay, có lúc một ngày đến mấy chục lần.

Gần đây từ sân bay ở Canada đã bắt được cô gái Phương Đông có khuôn mặt vô cùng xuất sắc, da trắng nhẵn nhụi như tuyết. Bởi vì khí chất xuất chúng nên vừa đến Miêu Nhân liền bị chủ chứa nhìn trúng. Muốn cô trải qua dạy dỗ ngắn ngủi xong sẽ tặng ột vị quan chức trọng yếu ở Pháp để đổi lấy lợi ích và đặc quyền.

“Âu luật sư, bà chủ Miêu Nhân là Sophie phu nhân là người không chỉ độc ác mà hết sức phách lối. Ngay cả cảnh sát cũng không thèm để trong mắt. Cảnh sát muốn bắt nơi đó lâu rồi nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội, đối với nơi đó cũng vô kế khả thi” (không có khả năng thực hiện)

Thám tử giúp Âu Tỉ điều tra nhắc nhở: “Người đàn bà kia ở xã hội đen của Pháp thế lực không nhỏ, ngài phải cẩn thận.”

Âu Tỉ suy nghĩ một lúc, gọi cho người đang từ Đài Loan ngồi máy bay tư nhân đang khẩn cấp bay thẳng đến Pháp.

“Fran, bọn họ chưa cho cô ấy hút thuốc phiện, cũng không ép cô ấy tiếp khách, đoán chắc là sẽ đem cô ấy tặng ột vị quan chức trọng yếu.”

Âu Tỉ nói: “Mình đang suy nghĩ biện pháp thế nào để cứu cô ấy ra ngoài, chắc là hơi khó.”

Áp điện thoại vào tai, trong ngực Phó Hoành cảm thấy vô cùng đau đớn giống như một thanh đao bén nhọn cắm thật sâu vào trái tim hắn.

Hắn nhắm chặt mắt lại, trầm giọng nói với Âu Tỉ: “Cần bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần có thể hãy mau đem cô ấy ra.”

“Mình hiểu.” Âu Tỉ an ủi: “Cậu không cần quá lo lắng, người tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm.”

Dưới màn đêm, máy bay đang dần dần rời khỏi đường băng, Phó Hoành nắm chặt điện thoại di động, môi mím chặt, khuôn mặt luôn luôn trầm tĩnh khoác lên một tầng sương, ngay cả trái tim cũng như bị vùi lấp vào biển sâu cũng chỉ có thể âm thầm cắn chặt răng....

Vừa nghĩ tới cô sẽ bị hành hạ, sẽ chịu khổ, tim hắn liền như bị đao cắt.

Tinh Thần của hắn sao có thể rơi vào nơi như vậy? Cô trở về Canada nhất định là muốn tìm bạn học của cô là em gái của Banting: Marri, nhưng làm sao có thể bị bán vào Miêu Nhân đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn luôn cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, có phải có kẻ nào đang mưu tính đằng sau? Cô ấy ngây ngô như vậy....

Cặp mắt của hắn nheo lại, con ngươi co lại, khuôn mặt đẹp trai lạnh băng như sương, hắn tất sẽ làm cho người đã làm chuyện này phải biết là không nên làm!

“Trên cái thế giới này, sẽ không ai cứu em, chỉ có em mới có thể cứu mình.”

Mỗi khi Tinh Thần ở trong nghịch cảnh sẽ giấu cọt mà lẩm bẩm những lời Phó Hoành đã từng nói.

Hắn nói thật đúng.

Số mạng ông trời đối với cô thật tàn khốc, luôn lần lượt vẽ ra nghịch cảnh cho cô. Đáng tiếc là cô không đủ kiên cường, hơn nữa luôn thiếu dũng khí. Vì vậy khi đối mặt cô chỉ còn trừu thỏa hiệp ra thì chẳng biết làm gì.

Di Hồng bỏ cô lại cô nhi viện, cô luôn chờ di đến đón mình, nhưng rốt cục vẫn không đợi được, vì vậy cô thỏa hiệp an phận thủ thường làm đứa trẻ ngoan.

Sau khi cô đến Cổ Gia, mặc dù cô cố gắng nghe lời nhưng vẫn không được bọn họ thích, cô vẫn thỏa hiệp, im hơi lặng tiếng, chỉ trông mong dần xếp ổn thỏa.

Phó Hoành uy hiếp cô nhiều năm như vậy, cô không phải là đối thủ của hắn lại lặng lẽ lựa chọn thỏa hiệp.

Tốt rồi, cô đang cho rằng mình sẽ yên ổn với cuộc sống tay làm hàm nhai, bắt đầu cuộc sống mới thì di Hồng lại vĩnh viễn rời cô đi.

Cô thương tâm muốn chết, mỗi một lần thỏa hiệp với số phận thì cô được những gì?

Lấy được cũng chỉ là khinh thị và ô nhục.

Hắn rõ ràng đã kết hôn nhưng vẫn còn muốn giữ cô lại làm kẻ tiểu tam bị người đời thóa mạ. Tinh Thần vừa nghĩ tới là giận điên người, đi thì sẽ đi, rời khỏi Đài Loan, rời khỏi người đàn ông kia, không cần trở lại nữa.

Ai ngờ cái số mạng là đồ khốn nạn này như cũ không chịu buông tha cô.

Cô vừa rời khỏi sân bay ở Canada liền bị kẻ xấu theo dõi và chụp thuốc mê bắt đi.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, hình như là đang ở thùng xe phía sau, Tinh Thần phát hiện mình bị trói, miệng bị nhét cần người không thể động đậy, theo tiếng xe hơi lắc lư, cô liền hôn mê bất tỉnh.

Tỉnh lại lần nữa thì phát hiện mình đang ở trong căn phòng xa lạ này.

Gian phòng kín mít, cửa sổ cũng bị khóa chặt, nhưng cả phòng đầy hương thơm một loại hương liệu của Ấn Độ mà cô không biết. Bên trong phòng bày biện hết sức sang trọng trần đầy phong cách Châu Âu hết sức quyến rũ.

Chiếc khăn bị nhét vào miệng đã được lấy ra, sợi dây trói tay cũng được mở, Tinh Thần sợ hãi phát hiện chân trái mình bị một sợi xích như xích chó trói vào chân giường.

“Help, Help.” Cô thật sự sợ hãi, dùng tiếng Anh kêu cứu, anh ngờ lập tức có một tên da đen cao lớn như khỉ Gorila đẩy cửa đi vào, hung tợn bắt cô cầm miệng đồng thời giơ nắm đấm lên đe dọa. Sau đó đóng cửa “Rầm” một phát.

Trong chốc lát cô nhìn ra phía sau lưng tên da đen kia vừa vặn có hai tên cao lớn khủng khiếp như vậy, mà thấy một vài cô gái tóc vàng mắt xanh uốn éo đi qua, họ chỉ mặc áo lót và quần chữ T như không có mảnh vải che thân mà cứ vui vẻ nói chuyện không thềm để ý chút nào.

Nơi này rốt cục là đâu? Tại sao mình lại ở đây?

Tinh Thần rợn cả tóc gáy, trái tim đập như muốn nhảy lên cổ họng, hô hấp cũng thấy vô cùng khó khăn.

Không bao lâu, người phụ nữ người nước ngoài cao gầy đầy đặn mặc chiếc váy ngủ màu đen bằng tơ tằm, miệng phì phèo thuốc, uốn éo cái mông từ ngoài cửa đi vào. Phía sau là hai tên hộ vệ khôi ngô, trông chừng ở cửa là hai tên da đen bộ dạng cung kính, chắc chắn đây là người phụ nữ có địa vị.

Người phụ nữ kia ngồi ở ghế đối diện với Tinh Thần, bắt chéo đôi chân thon dài, vừa phun khói thuốc vừa dùng Tiếng Anh để nói chuyện với Tinh Thần.

Bà ta cho Tinh Thần biết đây là ở Paris của Pháp gọi là Miêu Nhãn, bà ta là bà chủ ở đây, tất cả mọi người gọi bà ta là Sophia phu nhân.

Bà ta nói với Tinh Thần: “Ta hi vọng cô sẽ vô cùng nghe lời, cô gái yêu quý, ta không cần biết cô đã chọn tới ai mà bị bán đi, nhưng vì mua cô mà ta đã bỏ ra một khoản kếp xù, cô nhất định phải báo đáp ta.”

Tinh Thần hoảng sợ nhìn người đàn bà trước mặt, toàn thân run rẩy trả lời: “Tôi không biết bà đang nói gì, tôi không muốn ở đây, xin hãy thả tôi ra!”

“No.” Sophia cười tủm tỉm cắt đứt lời cô: “Cô gái yêu quý, không có chuyện đó đâu.

Ng.uồn.n .t.ừ. s.i.t.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Chỉ vì vận khí của cô rất tốt, ta vốn định cho cô trực tiếp đi khách luôn, cô có biết là cô gái phương Đông xinh đẹp thì rất best-seller, nhất định có thể bán ra giá tốt, nhưng là không khéo, ta gần đây mới vừa quen được người tôn quý là Robert tiên sinh, ngài vô cùng thích cô gái Phương Đông nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, cho nên ý định của ta coi cô là quà tặng, ở đây và Chủ nhật đưa cho ngài.”

Tiếp khách? Robert tiên sinh? Quà tặng?

Tinh Thần nhìn bà ta....khuôn mặt khiếp sợ lập tức không còn tí máu nào, cô cực kỳ sợ, lắc đầu liên tục: “Không! Xin thả tôi. Tôi không biết bà đang nói gì....”

“Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn, cô gái yêu quý, không nên mơ tưởng chạy trốn, tìm đến cái chết càng không nên, trong phòng có máy theo dõi. Nếu như ta phát hiện cô không nghe lời ta sẽ cho cô tiêm ma túy, cô cứ thử chọc giận tôi xem?”

Sophia vừa cảnh cáo nàng, vừa cong đôi môi hấp dẫn nhả khói trong miệng ra. Mặc dù bà ta trông xinh đẹp cao quý nhưng trong đôi mắt thì không có cách nào che dấu được sự ác độc cùng nham hiểm.

Đầu óc trống rỗng, Tinh Thần run sợ nhìn người phụ nữ kia lắc lắc móng rời đi. Cửa rất nhanh lại bị đóng chặt, cô sợ hãi, quá sợ hãi, trên người tất cả đều là mồ hôi lạnh, thật lâu mới khóc nỉ non thành tiếng.

Mặt trời mọc, Tinh Thần đã ở trong phòng này được một tuần lễ. Cô vẫn bị xích chân như cũ, cả ngày lẫn đêm đều không dám ngủ, thỉnh thoảng mệt mỏi cùng cực sẽ chớp mắt nhưng nghe tiếng động nhỏ một chút sẽ lập tức bị thức tỉnh. Cô chỉ sợ khi mình ngủ xung quanh sẽ biến thành yêu quái nuốt chửng lấy cô.

Đôi khi sẽ có hai người phụ nữ vạm vỡ đứng giờ sẽ đến đưa cơm nước cho cô, cởi dây xích ra nhìn chăm chăm cô dùng cơm, sau đó giám thị cô đến phòng tắm rửa sạch sẽ, đợi cô thay quần áo xong sẽ lại trói chân cô lại như cũ....

Tinh Thần tuyệt vọng phát hiện không thể có cơ hội chạy trốn.

Mỗi khi hoàng hôn đi qua, tất cả cũng bị chôn vùi trong màn đêm vô tận, Tinh Thần nép vào đầu giường ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Đôi tay bịt lấy lỗ tai cố không nghe đám đàn ông và phụ nữ ngoài hành lang thô lỗ trêu chọc và tiếng rên rỉ phóng dăng, chỉ nghe thấy tiếng tim gan đang thành thịch nhảy lên.

Mỗi lúc ở đây, Tinh Thần nhớ đến những điều vụn vặt trong cuộc sống trước đây, một vài ký ức ngắt quãng, từng gương mặt, từng đồ vật, như vậy mới có thể giúp cô có thêm dũng khí.

Cô nhớ tới người mẹ không rõ hình dáng của mình, thậm chí về dì Hồng đang nằm hấp hối trên giường bệnh, nhớ tới bạn thân Marri, còn có....

Còn có ai đây?

Cô đột nhiên bị ai mà phát hiện trong ký ức tồn tại và xuất hiện nhiều nhất lại là....

Phó Hoành!

Thời gian năm năm đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, bất kể là tốt hay xấu, thiện hay ác, vui vẻ hay thống khổ, mỗi một thứ hẳn đều mang lại cho cô nhiều nhất.

Cái thứ gọi là lâu ngày sinh tình, ngay cả mối quan hệ như vậy cũng có thể sinh ra vài phần tình ý, thật không thể tưởng tượng nổi.

Tình cảm phức tạp như vậy lý trí hoàn toàn không thể hiểu được nguyên do, Tinh Thần không thể lý giải được mà nó lại cố tình xảy ra!

Qua hai ngày, Sophia tới đây nói cho cô biết, ngày mai sẽ là tiệc sinh nhật của Robert tiên sinh, cho nên buổi tối bà ta sẽ mang Tinh Thần đi, sẽ đi ô tô đến Trouville, trang viên của ông ta.

Bị trở thành quà tặng, Tinh Thần dưới tay của thợ trang điểm đã được trang điểm rực rỡ hẳn lên.

Được khoác ngoài bằng chiếc áo lông cừu, bên trong là chiếc váy viền đăng ten và bằng vải chiffon may thành bộ lễ phục cung đình. Phủ nhẹ nhàng vừa vặn đường cong đầy đặn trên thân thể mềm mại, hở vai, bó eo, từng tầng từng tầng váy phủ xuống mắt cá chân, tươi mát, xinh đẹp, tràn đầy khí chất ảo mộng.

Mái tóc đen được uốn xoắn mà tràn đầy vẻ cổ điển, giống như một vị tiểu thư người Pháp.

Thợ trang điểm lại nhẹ nhàng trang điểm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Đôi mắt to xinh đẹp vẫn nổi lên hoảng sợ càng làm cho cô giống như một cô công chúa nhỏ lần đầu tiên tham gia vũ hội, thấp thỏm lo âu, lại cố ý đè nén, luống cuống như một con chim non sẽ khiến cho người khác lập tức sinh ra lòng thương tiếc.

“Thật là quá tuyệt vời! Robert tiên sinh nhất định sẽ sung sướng vô cùng khi nhận được món quà này.” Sophia mừng rỡ, bà ta hài lòng mang theo bốn hộ vệ khác, đoàn người đi thành hai xe rời khỏi Miêu Nhân.

Sau khi rời khỏi Paris, xe rất nhanh tăng tốc độ trên đường cao tốc.

Ban đêm trên đường lớn rất an tĩnh, thỉnh thoảng có xe dạ hành gào thét phóng qua, cách đô thị phồn hoa ngày càng xa, từ cửa kính xe nhìn ra, khắp nơi càng có vẻ xám xịt tựa như vẻ mặt của Tinh Thần bây giờ.

Tinh Thần đang say xe, nép vào một góc cửa xe, vẻ mặt ngoan ngoãn. Không biết có phải vì lừa gạt được mắt của Sophia nhưng nhất khiến cho bà ta rất hài lòng, dọc theo đường cười tươi như hoa dùng tiếng Pháp mà nói chuyện phiếm với trợ thủ đắc lực, khi nói đến phần quà tặng đặc biệt của Miêu Nhân cho Robert tiên sinh tốt đến bao nhiêu không hẹn nhau mà cười khoái chí.

Tinh Thần nhắm chặt hai mắt, tay gắt gao nắm thành nắm đấm, ở trong lòng không ngừng tự nói với mình lặp đi lặp lại.

Nhất định phải tìm cơ hội chạy đi!

Bất ngờ, tiếng súng điếc tai vang lên cùng tiếng vỡ của thủy tinh làm kinh động tất cả, tiếp theo là bánh xe bị trúng, trượt một đường dài và dừng lại đồng thời chặn luôn xe sau.

“Pauvrecon!” Sophia hung hăng dùng tiếng Pháp mắng một câu thô tục. Xe dừng ở giữa đường cao tốc, bọn cận vệ rồi rít dây cửa xe ra, móc ra súng cùng đối phương giao chiến.

“Sophia phu nhân, những người đó rất kỳ quái, chỉ ở khoảng cách xa nổ súng, không dám tới đây, chúng ta có đánh không?” Người hộ vệ da đen quay đầu lại hỏi.

“Giết chết bọn họ! Lại dám tới phục kích ta, bà đây muốn mạng của bọn chúng!” Sophia tức giận mắng, cũng giơ khẩu súng lên, nhảy xuống xe, đứng ở ngoài xe bắn vào đối thủ.

Bên trong xe chỉ còn lại Tinh Thần và một người nữa, cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng Sophia, ngừng thở, rón rén trườn qua ghế lái... Đây là cơ hội duy nhất cô có thể chạy trốn!

Dưới màn đêm, hai phe giằng co nhau, nhờ vào màn đêm đen tối để ẩn nấp và giao chiến.

Đám người Sophia đang đánh hăng say đột nhiên giật mình vì xe bỗng nhiên nổ máy và xiêu xiêu vẹo vẹo phóng về phía trước.

Mẹ nó! Cái đứa con gái Phương Đông nhát gan kia lại dám chạy trốn!

Sophia vừa mắng một tiếng, vừa đem họng súng quay lại nhắm ngay bánh xe bắn liên tục.

“Rầm” một tiếng, một bánh xe bị bắn bể lốp, “roẹt” một tiếng, trên mặt đất trượt dài tia lửa, sườn xe trong nháy mắt bị mất không chế đâm sầm vào hàng rào, đứng bất động.

Tinh Thần nằm ở trên ghế phụ không bò dậy nổi, bởi vì xe mới khởi hành, tốc độ không tính là mau, cô không hề bị thương nhưng đầu bị đụng vào xe.

Trên đường lớn, vang lên tiếng sung cảnh sát và tiếng kêu gào, hình như có tiếng xe cảnh sát đang đến.

Lúc này có người thật nhanh chóng mở cửa xe ra, sau đó Tinh Thần bị đôi tay rắn chắc ôm lấy, động tác vô cùng thuần thực ghì chặt cô ở trong lồng ngực cường tráng.

“Có bị thương không? Đầu bị đụng rồi phải không?”

Người này nói đúng giọng Trung Quốc, hơn nữa...

Tinh Thần khiếp sợ mở mắt, khê giữa đầu không thể tin được người đàn ông trước mặt.

Hắn tại sao lại ở chỗ này?

Hắn làm sao lại biết cô ở chỗ này?

Người đàn ông gần trong gang tấc, khuôn mặt quen thuộc, mái tóc đen rối bù, sắc mặt có chút tái nhợt, cầm nghiêng chặt, toàn thân cứng nhắc tỏa ra mùi thuốc súng.

Tầm mắt của hắn chặt chẽ dính chặt lên khuôn mặt cô, dưới mắt rõ ràng có quầng thâm giống như mấy ngày chưa được ngủ.

Đây là người đàn ông mà nói chuyện hay làm bất kỳ việc gì cũng dẫu vào đấy, khi giơ tay nhắc chân cũng mang theo trầm ổn cùng ưu nhã sao?

Hắn đang khẩn trương cái gì? Hắn đang sợ cái gì?

Hắn không phải nói với cô, không cần trông cậy vào người khác tới cứu sao? Nhưng tại sao hắn phải

Lỗ mũi lại không nhận được ê ẩm một hồi, đầu cô hơi hôn mê, cô hoài nghi có phải mình bị đụng cho hỏng đầu rồi không, sao lại xuất hiện ảo giác?

“Nói cho tôi biết, còn có nơi nào bị thương?” Hắn cố gắng kiềm chế kích động, cẩn thận hỏi thăm, đôi bàn tay vẫn không ngừng thăm dò từ gáy đến cánh tay cùng vai cô để xác định trên người cô không có vết thương nào khác. Động tác của hắn cẩn thận giống như đang ôm một con búp bê bằng pha lê dễ vỡ, chỉ sợ làm đau cô.

Không nghe cô trả lời, hắn tựa hồ có chút nóng nảy, một tay nhẹ đỡ cô ngồi dậy, một tay kia cầm lấy đèn soi lấy cô.

Tinh Thần ngu ngơ nhìn hắn, nghe hắn hỏi vài lần mới lắc đầu một cái: “Không có.”

Trong nháy mắt hắn thở phào nhẹ nhõm.

“Có sao không, đều không có việc gì chứ?” Lúc này có người gõ vào cửa kính sau lưng hắn, sau đó mở cửa xe ra, trong giây lát bỗng kêu lên: “Fran! Chuyện gì xảy ra? Cậu bị thương sao?”

“Mình không sao, chẳng qua là vết thương nhỏ.” Giống như người không có việc gì, Phó Hoàn trấn an, lại sờ sờ khuôn mặt tái nhợt của cô sau đó mới xoay người hỏi người đàn ông bên ngoài xe: “Tình huống bên cảnh sát A Bá thế nào rồi?”

“Hai người chạy thoát, nhưng người đàn bà kia bị tóm rồi, còn tìm được không ít chứng cứ dùng được ở tòa án, cái này gọi là nhân chứng cũng lấy được, công lao này đủ để A Bá thăng lên ba cấp rồi, hắn vui đến chết đấy chứ. Cho mình xem vết thương của cậu...A, tệt quá rồi, bị đạn bắn trúng, xuống xe xử lý vết thương một chút rồi đến bệnh viện.” Đang nói chuyện, người kia sải bước đi tới xe cạnh sát dừng ở đó không xa.

“Có thể đi không?” Phó Hoàn cúi đầu, ân cần thăm hỏi cô gái nhỏ như sợ cô sẽ sợ hãi: “Hay là muốn tôi ôm?”

Tinh Thần kinh ngạc mở to mắt nhìn hắn, toàn thân cô đều phát run, trong ngực có cảm giác hít thở không thông....

Hắn bị thương!

Mới vừa rồi hắn xoay người sang chỗ khác lập tức cô tỉnh mắt nhìn thấy chiếc áo khoác dày cộm nặng nề bị rách ở vài nơi, vết thương trên vai rách làm máu tươi chảy ra thấm ướt thành một mảng ở lưng, dễ dàng ngửi thấy mùi máu tươi.

Trước đây không lâu, cô vừa thấy dì Hồng bị bệnh nguy kịch đến giây phút ngừng thở, cả quá trình đó, sinh mạng từng chút, từng chút biến mất, tàn khốc vô tình mà không có khả năng ngăn cản khiến từ trong đáy lòng cô sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Sinh mạng là điều vô cùng trân quý, coi như người đàn ông trước mặt này bắt nạt cô năm năn, là người cô hận nhưng cô cũng không mong muốn tính mạng của hắn bị ảnh hưởng.

Huống chi hắn vẫn là vì cứu cứu cô mới bị thương, cái ý nghĩ này làm cô run như cây sậy, không thể kiểm soát nổi mình.

Trong khoảnh khắc, nước mắt trong suốt liên trào ra, Tinh Thần nức nở nhen ngào một tiếng rồi nhào vào ngực hắn, đưa tay ôm thật chặt lấy hắn.

Phó Hoàn đột nhiên sững sốt, cảm nhận được thân thể mềm mại của cô ở trong lòng mình run lẩy bẩy, cô hiển nhiên đã bị dọa sợ.

Nhưng mà. Đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm lấy hắn mà không buông tay.

Tim của hắn chợt căng lên, cúi đầu nâng cái cằm tinh xảo của cô lên hung hăng hôn cô, đầu lưỡi nếm lấy những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống.

Hết sức khẩn cấp, vết thương của hắn được sơ cứu qua rồi được đưa lên băng ca lên xe cứu thương. Nhờ xe cảnh sát mở đường, một đường chạy thẳng về trung tâm Paris đến thẳng bệnh viện.

Trên xe cứu thương, Tinh Thần được nằm trên băng ca khác xoay đầu mà nhìn chăm chăm vào lớp vải băng trên người hắn. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò không ra hình dáng, lông mi run rẩy như vừa bị ngâm nước lại giống như con nai con vượn vừa bị kinh sợ.

Hắn gạt người!

Chờ Phó Hoàn cởi quần áo để nhân viên cấp cứu sơ cứu băng bó trước thì mới thấy tình huống của hắn không đơn giản như vậy.

Vết thương trên người hắn rách không ít, chảy máu mở vài nơi, bả vai bị thương nghiêm trọng nhất, đó là nơi bị đạn lạc bắn trúng. Rõ ràng chảy nhiều máu như vậy, trên trán đầy mồ hôi lạnh, nhất định là vết thương vô cùng đau đớn. Thế nhưng ngay cả một tiếng rên cũng không có.

“Đầu còn đau không?” Hắn thậm chí còn đang quan tâm đến cô, lần nữa giao phó: “Chờ đến bệnh viện lập tức đi chụp CT não, nghe không?”

Tinh Thần cắn môi kìm nén, gật đầu một cái không dám lên tiếng, lại càng không dám ngược lên nhìn hắn. Cô không muốn hắn nhìn thấy đôi mắt đang tràn đầy nước của mình.

“Đừng sợ, tôi không sao.”

Cô gái của hắn đang lo lắng cho hắn! Khẽ nhếch môi, Phó Hoàn đưa ra bàn tay đem bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt.

“Ừ.” Tinh Thần đáp bằng giọng mũi nồng đậm, liếc mắt nhìn lên thấy có lẽ vì nguyên nhân mất máu nên người kia có chút suy yếu đã khép hờ mắt lại.

Cô theo bản năng nắm chặt lấy tay của hắn.

19. [mục 19] chương 18

Chương 18

Xe cứu thương rất nhanh đến bệnh viện trung tâm thành phố, Phó Hoành được đưa ngay đến phòng phẫu thuật, các bác sỹ mặc áo blue trắng và các y tá khăn trắng bận rộn chạy qua chạy lại.

Theo chân bọn họ đi cùng là người đàn ông Phương Đông kia, đẹp trai đến chết người với đôi mắt hoa đào, một thân áo da màu đen đứng yên một chỗ, khí thế bức người, không biết đã khiến bao nhiêu người khác phải ghé mắt.

Tinh Thần đoán người kia là bạn thân của Phó Hoành, hẳn và một vị cảnh sát cấp cao vẫn đợi ở ngoài phòng phẫu thuật và đang trao đổi gì đó trong có vẻ mối quan hệ rất thân thiết.

Cửa phòng phẫu thuật đóng lại thật chặt, Tinh Thần đứng yên thật lâu cho đến khi cảm thấy hai chân nhũn ra mới từ từ đi đến ngồi ở dãy ghế dựa cạnh tường. Đôi mắt yên lặng nhìn phòng phẫu thuật, không muốn dời đi nửa bước.

Vị cảnh sát rất nhanh mà cáo từ, sau đó người đàn ông kia cũng đi tới ngồi ở dãy ghế nghỉ ngơi. Trải qua một đêm giày vò, ai nhớ lại vẫn còn thấy tim đập mạnh.

Đang lúc đó thì có một vị y tá nữ chạy tới lễ độ hỏi họ: “Hai vị, người bị thương cần lập tức phẫu thuật, vị nào là thân nhân? Mời đến đây ký tên cho tôi.”

Canh giữ ở ngoài phòng phẫu thuật một nam và một nữ không có ai trả lời làm y tá khó xử. Lại nhìn về người đàn ông đẹp trai Phương Đông này thì nhìn theo anh ta nhìn về phía cô gái Phương Đông xinh đẹp kia.

Tinh Thần lấy lại tinh thần, bị hấn nhìn chằm chằm chột ngẩn cả người...

Thân nhân? Cô sao lại là thân nhân của Phó Hoành?

“Thật xin lỗi, nếu như thân nhân cự tuyệt ký tên, như vậy chúng tôi phải lập tức xin ý kiến của cấp trên.” Khuôn mặt của y tá nghiêm túc nhìn chăm chú vào Tinh Thần: “Có đồng ý ký tên không ạ?”

“Thật xin lỗi, tôi không.”

Tinh Thần vừa định giải thích, cái người đàn ông có đôi mắt hoa đào kia lập tức cắt đứt lời cô, vẻ mặt rất kinh ngạc: “Không phải là cô không muốn ký tên đấy chứ?”

Nhìn bộ dạng canh chừng của hấn giống như cô đang làm chuyện tội ác tày trời: “Tôi....”

Đôi mắt hoa đào lần nữa cắt đứt lời cô, nghiêm chỉnh dạy dỗ: “Phó phu nhân, chồng cô đang nằm trong phòng phẫu thuật chờ được cứu mạng khẩn cấp, hai người rốt cục có bao nhiêu thù? Đã đến nước này rồi còn không đem ân oán ném ra phía sau? Mà anh ta vì cứu cô nên mới bị thương đấy!”

Tinh Thần bị người ta gọi là “Phó phu nhân” đầu tiên là trơn mắt há hốc mồm, tiếp đó là mặt đỏ rần, mặc dù cô không hiểu vì sao anh ta lại hiểu lầm như vậy nhưng trước mắt

Cô không thể nghĩ thêm gì nữa!

Cô cắn răng một cái, nhắm mắt đi theo cô y tá đi về phía quầy, cầm đơn cam kết lên xem qua, quả nhiên dưới đó có phần dành cho thân nhân, cô dứt khoát ký vào đó ba chữ: Cổ Tinh Thần.

Đợi cô về chỗ ngồi lại thấy ánh mắt hoa đào lườm biếng tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt tếu táo quan sát cô.

“Haizz. Em dẫu, anh bảo này, em có nên kiểm tra đầu một chút? Không phải bị đụng hổng rồi chứ? Khó trách Fran trước khi vào phòng giải phẫu vẫn dặn dò anh đưa em đi chụp CT não.”

Tinh Thần bị anh ta nói liền hết sức thẹn thùng, nhưNgôi sao vẫn đỏ mặt lễ phép hỏi: “Thật xin lỗi, xin hỏi ngài là.”

“Anh họ Âu, tên một chữ Tỉ. Mắt hoa đào tự giới thiệu về mình: ”Nghề nghiệp là luật sư, là bạn của chồng em.”

“Âu tiên sinh, tôi nghĩ anh hiểu lắm rồi.” Tinh Thần quyết tâm nhất định phải đem điều hiểu lắm giải thích rõ: “Anh ta không phải là chồng của tôi, nếu như anh ta có...vợ, thì cũng không phải là tôi.....”

“Tại sao?” Âu Tỉ như gặp phải quỷ nhìn chằm chằm cô: “Vị tiểu thư này, xin hỏi tên tiếng Trung của cô có phải là Cổ Tinh Thần?”

Tinh Thần ngập ngừng gật đầu.

“Không thể nào! Cổ Tinh Thần tiểu thư, cô gả cho người đàn ông đang ở trong phòng phẫu thuật kia đã hai năm rồi. Có phải cô không biết?”

Âu Tỉ kinh ngạc nhìn cô, thấy cô gái trước mắt cứ ngu ngơ ngơ ngàng nhìn mình như nhìn người ngoài hành tinh. Anh ta sững sờ cười lớn: “Không thể nào! Cô thật không biết? Ôi trời ơi!, chồng cô thật là số một!”

“Hai người hai năm trước đã đăng ký kết hôn ở Ý, hợp đồng trước hôn nhân đều qua tay anh, mặc dù không có hôn lễ long trọng ở giáo đường nhưng mà ở cục dân chính vẫn có ghi lại. Trời à! Cổ tiểu thư, khó trách Fran luôn không yên lòng với cô, khó trách...” Âu Tỉ dừng lại một chút mới liều chết nuốt câu kia xuống, “khó trách cô bị bán đến Miêu Nhân” mới không nói ra miệng.

Nhìn cô gái vì quá mức khiếp sợ mà ngây người như phỗng, Âu luật sư tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Em chắc là không biết mình là tiểu phú bà rồi? Lại nói, chồng em rất rộng rãi nha, cặp vợ chồng khác ký hợp đồng trước hôn nhân thì để bảo vệ tài sản của mình, chồng em quả là cực phẩm đem không nhiều lắm, chỉ nửa gia tài của anh ta cho em như là lập di chúc....A, phải phui cái mồm.” Anh ta bỗng chốc dừng lại, cũng ảo não phun hai bãi nước miếng trong miệng đọc hai câu: “không kiêng kị gì, tránh trừ tà” mới an tâm.

Sau đó anh ta xoa xoa cằm mình, dùng trí nhớ tốt đến khiến anh ta kiêu ngạo về mình mà phát huy tác dụng: “Ừm. để cho anh nhớ một chút...Nếu như mà anh nhớ không nhầm thì trước mắt mới chỉ có bất động sản ở Canada, Mỹ và Đài Loan có tên em, 10% cổ phần Tập Đoàn Cổ Thị cũng là của em, ngân hàng Sư Viễn, chi nhánh ngân hàng ở Ottawa, còn có....”

Một dòng cảm xúc hỗn tạp từ trong lồng ngực cô tràn ra, khó nói lên lời. Tinh Thần nghe anh chàng mắt hoa đào thao thao bất tuyệt mà như có một mối nào đó cứ cuốn lấy cô.

Cô muốn tin đầu mình bị hỏng vì bị dụng không nhẹ, bởi vì cô đang nghe nhầm...

Kỳ nghỉ hè hai năm trước, bọn họ từng đến Ý trải qua chuyến du lịch dài nhất.

Ở thị trấn nhỏ Tuscany mang đầy màu sắc trung cổ, cô đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ ngắm nhìn tòa nhà cổ kính xen lẫn rêu xanh, có thành cao, trăm cửa sổ xanh biếc, nóc nhà được lợp mái hồng và vôi trắng, trên đó được khảm lục bảo, hồng ngọc và đá cẩm thạch. Những màu sắc kia hòa trộn với ánh sáng mặt trời tạo nên một thứ ánh sáng huyền ảo.

Ở tòa thánh Santa Maria de Fiore, nơi này có đồng đảo các bức họa cùng các tác phẩm điêu khắc quý hiếm, tháp chuông Campanile đứng bên cạnh, cùng với vườn nho và những cây thông bao quanh. Đây gọi là thị trấn tao nhã nhất thời Trung Cổ. Hẳn mang cô lướt khắp nơi, leo từng bậc thang, thưởng thức cảnh đẹp không sao tả xiết ở đây.

Bầu trời xanh thẳm, từng căn nhà cao thấp san sát nhau, màu xanh của cây cỏ thụ, màu của hoa dại trên khắp núi đồi... Cô nhắm mắt lại hưởng thụ gió nhẹ thổi qua, trong lòng đầy yên tĩnh và bình lặng.

Giáo đường Thánh Lorenzo ở Florence có những hình đối xứng nhau ở cửa chính, những tảng đá thô sơ như những dấu thời gian in hằn lên mặt tường. Cô rất thích các đường vân đen trắng trên những cột trụ mang đậm nét Trung Cổ.

Giáo đường này được xây ở trên sườn núi xây dựng vào năm 1393 sau công nguyên là giáo đường vô cùng cổ xưa, được cho là kiến trúc văn hóa Phục Hưng, cấu trúc vô cùng hài hòa. Nó là giáo đường của một gia tộc nào đó đã thống trị Florence gần ba thế kỷ, và đây cũng là khu lăng mộ của gia tộc đó. Nghe nói gia tộc này sinh ra ba vị giáo hoàng cùng hai vị Hoàng hậu của Pháp.

Đi theo người hướng dẫn đi thăm khắp nơi, bọn họ vòng qua giáo đường tiến vào phong lớn, nơi đó có tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà điêu khắc Michelangelo điêu khắc cho gia tộc này.

Cô đứng ở đôi đôi theo bức tượng nam và nữ có tên là “Ngày và Đêm”, lẳng lẳng nhìn.

Cô gái nằm co bình an hưởng thụ giấc mộng, trên người cô in hằn dấu ấn giải thoát của ngày và đêm, còn người đàn ông cũng nằm co lại nhưng quay về hướng khác, tay đặt lên vai, ánh mắt chăm chú nhìn nhân gian, tràn đầy sức mạnh nhưng lại không có cách nào xóa tan được nỗi cam lòng và buồn khổ.

Cô chăm chú nhìn thật lâu không muốn dời bước đi, vài ba du khách nối đuôi nhau đi qua cô cũng không hện mà cùng nhìn cô không thể nào dứt ra được.

Cô không biết người đàn ông vẫn đứng và nhìn lấy cô, và hẳn luôn nhớ mãi hình ảnh đó. Một cô gái Phương Đông bé nhỏ mặc bộ váy màu trắng, mái tóc đen dài rủ xuống qua eo mảnh khảnh trầm tính đứng trước pho tượng, tinh khiết như thiên sứ. Đôi mắt sáng như sao nhìn tác phẩm kinh điển, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết vẫn chuyên chú nhìn với vẻ mặt thành kính.

Hắn đi về phía cô, ôm lấy eo cô, hỏi: “Biết kia bài thơ sao?”

Cô quay mặt sang nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp lưu chuyển một làn sóng như rơi vào mộng ảo.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

“Giấc ngủ là ngọt ngào, trở thành pho tượng càng thêm hạnh phúc.” Hắn khẽ mở môi mỏng, từ giọng nói trầm thấp ở bên tai cô thì thầm.

Cô nhàn nhạt mỉm cười, nhẹ nhàng thì thầm tiếp: “Chỉ cần trên đời còn có tội ác cùng sỉ nhục, không thấy, không nghe, vô tri vô giác, mới là lúc ta vui vẻ nhất...”

“Vì vậy, không cần thức tỉnh ta, cứ nói chuyện không cần để ý đến ta!” Hắn cười nhẹ hôn lên trán cô thúc giục: “Cho nên, nên đi.”

Bọn họ nắm tay như một đôi yêu nhau thắm thiết, từ từ thưởng thức mái vòm theo lối kiến trúc Gothic, các hình điêu khắc trên nóc, mái vòm lớn, hoa văn phức tạp trên tòa tháp.

Lượn qua giáo đường thứ hai ở phía nam, trong đó có các tác phẩm thời kì văn hóa Phục Hưng của Roseau, Carly Valenti vẽ “hôn lễ của đức mẹ Maria”.

Trên bức họa với màu sắc tươi và hài hòa tràn đầy cảm giác hạnh phúc, tựa như khiến người ta lạc vào thế giới cổ tích, bên tai vang lên khúc nhạc du dương, hôn lễ thánh khiết được cử hành long trọng.

Giáo đường Thánh Lorenzo rất lâu trước kia không dùng để tổ chức hôn lễ.

Cô đứng ở trước bệ thờ chờ hắn, xa xa nhìn thấy hắn đang từ bên cửa nhỏ bên trong giáo đường đi ra, bên cạnh là một vị mục sư mặc áo chùng màu đen, cổ đeo thánh giá.

Vị mục sư tuổi đã cao nhưng cử chỉ vô cùng ưu nhã, trong đôi mắt xanh biếc sáng lên vẻ cơ trí và nhân ái, ông đứng ở bậc thang trước bọn họ, mỉm cười nhìn bọn họ và dùng tiếng Ý nói gì đó.

Giọng nói của vị mục sư có phần thoải mái, cô nghe không hiểu tiếng Ý, người Ý người ta ít dùng tiếng Anh, lúc cô ở đây toàn dựa vào người đàn ông giỏi tiếng Ý này dẫn đường.

Cô khốn hoặc nhìn về người đàn ông đang đứng song song với mình, phát hiện vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm túc, trên khuôn mặt anh tuấn có vẻ trang trọng không thể hình dung nổi.

Chẳng lẽ vị mục sư này giới thiệu về giáo đường hay là vì điều gì khác?

Cô nghĩ lung tung, nghe giọng nói rất du dương của vị mục sư rồi chợt nghe hình như hắn trả lời câu hỏi của vị mục sư kia bằng tiếng Ý.

Lão mục sư ánh mắt từ ái ngược lại nhìn về phía cô như đang mong đợi điều gì đó, cô ghen hòng trân trối rồi nhìn người đàn ông bên cạnh như cầu cứu.

Hắn quay đầu bảo với cô: “Tiamocosiotisposo, đọc với tôi.”

“Tiamocos. otisposo.” Cô nói như vẹt lặp lại từ đó.

Vị mục sư đi về phía họ, hôn lên đỉnh đầu họ. Trong lòng cô đầy nghi ngờ...Đây....Đây giống như vừa trải qua nghi thức nào đó rồi!

Từ giáo đường ra ngoài thì sắc trời đã tối, tâm trạng hẫng hẫng như không tị, đưa cô về ngủ ở khách sạn, nghỉ ngơi một hồi rồi bảo người phục vụ khách sạn chuẩn bị bữa tối.

Dưới ánh đèn của chiếc đèn bằng pha lê lớn tỏa ra ngàn tia sáng, ánh sáng hồng hồng mờ ảo hắt vào ly thủy tinh, khi khúc dương cầm nhẹ nhàng du dương vang lên thì hẫng đưa cho cô một hộp trang sức rất tinh xảo. Bên trong có một chiếc nhẫn được tinh tế chế tác khảm những viên kim cương xung quanh viên đá xanh hình ngôi sao cùng xinh đẹp và phát ra ánh sáng rạng rỡ giống như vì sao trên trời....

Chiếc nhẫn?

Đúng vậy, chiếc nhẫn mà mỗi người phụ nữ đều mơ ước có nó!

Tinh Thần từ trong mộng thức tỉnh, chân trời đã sáng lên, những tia nắng ban mai nhẹ nhàng rọi qua rèm cửa sổ, mơ hồ hắt lên đường sáng mờ.

Cô ngồi dậy, một lát sau mới nhớ tới mình đang ngủ trên giường bệnh viện.

Tối ngày hôm qua, lúc chờ Phó Hoàng từ phòng phẫu thuật đi ra, hẫng liền bị nhân viên y tế đẩy ngay vào phòng VIP, vì thuốc mê nên hẫng vẫn còn ngủ.

Tinh Thần thì bị vị luật sư có đôi mắt hoa đào tên gọi là Âu Tỉ kia áp giải đến phong chụp CT để đảm bảo đầu óc cô không bị vấn đề gì.

May mắn cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ cần nằm viện theo dõi hai ngày, bác sĩ cường điệu nói với cô rằng cô vô cùng mệt mỏi, cần nghỉ ngơi thật tốt.

Phòng bệnh VIP của bệnh viện có thể sánh ngang với phòng cao cấp của khách sạn năm sao, gian phòng không chỉ rộng rãi sáng ngời mà còn lắp đặt các thiết bị xa xỉ, TV, điện thoại, ghế sofa, tủ lạnh, phòng tắm, các trang thiết bị đầy đủ, bên cạnh đó còn có một gian phòng nhỏ.

Tinh Thần bị Âu Tỉ sắp xếp vào gian phòng nhỏ thoáng mát kia để tiện gần chăm sóc hai người bệnh.

Cô đang mê man nằm thoải mái trong chăn, rõ ràng mắt vẫn nhắm lại không mở ra nổi mà vẫn lặn qua lặn lại không ngủ nổi.

Lời Âu luật sư nói khiến cho đầu cô mơ hồ thành một mảnh.

Cô đã kết hôn!

Đã hai năm rồi!

Đăng ký ở Ý!

Cô đã ký hợp đồng hôn nhân mà cô chưa hề biết hay xem qua.

Cô không phải người thứ ba, cô là vợ của hẫng, cô trở thành người có tiền, đứng tên trên một đồng tài sản....

Trời ạ! Thật vô lý và hoang đường như chuyện xưa, cô lấy chồng mà bị chồng không cho biết điều gì!

Tinh Thần bắt đầu cố nhớ lại lần du lịch hai năm trước ở Ý, từng ly từng ý, nửa mê nửa tỉnh, ngủ mà như không ngủ cứ đi vào giấc mộng.

Cô như trở lại nơi giáo đường thánh Lorenzo ở Florence, nơi có vị mục sư với đôi mắt xanh biếc, cái điều giống như là nghi thức đó, câu nói tiếng Ý mà cô không hiểu mà hẫng đã dạy cô trả lời....

Trong khoảnh khắc, mọi thứ như nước trút xuống đầu.

Rốt cục hẫng nhất thời nổi hứng hay là cố ý? Còn cái phân hợp đồng trước hôn nhân cô đã ký như thế nào?

Cô nhớ mang máng đêm đó về cô càng uống càng say, càng không ngừng cười, còn phun đầy người hẫng. Sáng ngày hôm sau tỉnh dậy đầu đau chết đi được, mà đêm trước đã làm gì đều không nhớ.

Hiện tại nhớ tới ngay cả việc hẫng để mặc cho cô say rượu cũng hình như là cố ý làm.

A, Tinh Thần che mặt, phát ra tiếng rên rĩ vô lực. Tại sao mình lại gặp chuyện hoang đường như thế này? Còn có chiếc nhẫn. Cô nhớ tới chiếc nhẫn có mặt hình ngôi sao được khảm quanh bằng những viên kim cương lại không thể nhận được một tiếng than thở.

Nếu như nói, cuộc hôn nhân làm cô dở khóc dở cười này tồn tại thật sự thì không thể nghi ngờ từ khi bắt đầu nó đã tràn ngập giấu diếm và lừa gạt, nghi vấn và buồn cười.

Bởi vì chiếc nhẫn kia đã bị cô bán mất!

Hắn không phải là người lãng phí nhưng cũng không bao giờ keo kiệt với cô. Ngày lễ ngày tết, sinh nhật cũng sẽ không quên chọn các quà tặng mà đưa cho cô.

Châu báu, y phục, túi xách, mỹ phẩm, đều không phải là hàng giá rẻ, trong hai năm đó bị cô tuồn lên mạng bán không ít, thu vào cũng kha khá. Trong đó bao gồm cả cái nhẫn quý giá kia, không biết nó đang ở đâu trên thế giới này....

Nhưng mà, một cỗ chưa xốt dâng lên cổ họng, Tinh Thần hít một hơi, coi như từng có chiếc nhẫn thì thế nào?

Vẫn không có áo cưới, không có cầu hôn, càng không có lời yêu.

Cô thậm chí vô cùng hận hắn thì làm sao có thể mờ mắt mà gả cho hắn?

Cô vẫn còn nhớ rõ khi Cổ Lệ Sa chất vấn hắn vì sao cố tình thích cô thì hắn lại cố tình hỏi ngược lại: “Làm sao cô có thể biết là tôi thích cô ấy hay không?” Hắn cũng không thích cô.

Nếu như mà thích thì hắn cũng sẽ không làm như vậy với cô, nếu thích tại sao hắn lại dùng mọi thủ đoạn làm ra cái việc dở khóc dở cười thế này?

Hoặc là...hoặc là chỉ là do lương tâm hắn nhận ra chuyện quá khứ mình đã làm sai mà sinh lòng áy náy muốn bồi thường cho cô và cho cô một danh phận mà thôi.

Lật người vùi mặt vào gối, cái ý nghĩ miên man này phút chốc như hàng trăm tư vị bị thương cuốn lấy người cô.

“Cốc, cốc” Có tiếng gõ cửa, lại còn chào: “Good morning.”

“Mời vào.” Tinh Thần vội vàng ngồi dậy trên giường.

Cửa mở ra, đôi mắt to đen của cô nhìn thấy đôi mắt hoa đào của anh chàng đẹp trai đủ để trở thành “Gấu trúc”, tinh thần anh ta uể oải xuất hiện ở cửa.

“Chào buổi sáng, em dâu...” Anh ta nhếch mép lên mà chào cô.

“Chào buổi sáng.” Tinh Thần tò mò nhìn anh ta: “Anh có khỏe không? Âu luật sư.”

“Không khỏe.” Âu Tử ngáp ngắn ngáp dài oán trách: “Em có thể đi xem chồng em một chút không? Ba giờ sáng thuốc mê hết tác dụng anh ta liền tỉnh lại liền bắt đầu ý đồ thoát khỏi giường bệnh, dù anh ta biết thần trí mình chẳng được thanh tỉnh.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tinh Thần kinh ngạc trương thành chữ O: “Tại sao?”

“Anh ta vừa tỉnh lại liền hỏi em thế nào, anh theo sự thật mà nói em không sao, chẳng qua là phải lưu lại bệnh viện theo dõi vài hôm, hơn nữa em đã đi ngủ ở cách vách rồi. Vậy mà hắn không tin anh còn muốn chính mắt đi xem.”

Âu Tử không thể làm gì khác hơn là đành phải ra tay, mặt mày ủ ê nói: “Anh biết làm phiền mộng đẹp của người khác là hành động không có đạo đức, hơn nữa sâu sắc hiểu rõ. Nhưng bởi vì chồng em cứ một mực quấy rầy mộng đẹp của anh nên anh cho thuốc an thần cho hắn. Thật vất vả mới để cho anh ta nghỉ được. Anh nghĩ giờ chắc em đã sớm tỉnh mới đặc biệt đến đây thông báo cho em. Em đi trông coi chồng em đi, anh không thể chịu nổi, muốn tìm một chỗ yên tĩnh. Trời à! Tại sao quấy rầy tôi không phải là một cô gái xinh đẹp mà là một tên đàn ông không có nhân tính đây?”

Cái tính om sòm của anh ta quả thật so với bề ngoài tuấn mỹ chẳng hợp chút nào, giống hệt bà thím hay cầu nhàu cầu bẩn. Tinh Thần bị lời nói cùng vẻ mặt của anh ta làm bật cười, trong lòng vô cùng cảm kích không tự chủ mà cười to, chân thành cảm ơn anh ta: “Cảm ơn anh, Âu luật sư.”

Âu Tử làm ra vẻ không sao cả, khoát tay: “Đừng khách khí như vậy, gọi anh là Sun là được rồi.”

“Ừ.” Cô rất biết nghe lời: “Sun thật vô cùng cảm tạ anh.”

“Còn khách khí như vậy sao? Tất cả, đừng khách khí như vậy.”

“Gấu mèo” đẹp trai mang theo nụ cười chế nhạo, trước khi rời đi còn trợn mắt giục cô: “Nhanh qua một chút đi, anh ấy rất lo cho em đấy.”

“Vâng.” Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên, gật đầu một cái.

Anh chàng đẹp trai vừa chuẩn bị đi tìm nơi ngủ bù lại bị gọi lại...

“Sun.”

Anh ta xoay người, “Ừ?”

“Anh biết tiếng Ý không?”

Âu Tử nhún nhún vai, “Có, mặc dù không tinh thông như chồng em nhưng cũng không tệ lắm, dùng để cua gái Ý cũng được à!”

“Vâng.” Cô cảm thấy khó xử hỏi: “Tiamocos. oiotisposo là có ý gì?”

“A! thì ra là từ này à? Ngàn vạn lần không nên tùy tiện nói ra đâu nha.” Anh ta kêu lên, mắt hoa đào mở to, đặt tay lên trái tim như là người bị yếu tim: “Người ta không chuẩn bị trước à!”

Tinh Thần mở to mắt nhìn người đàn ông không nghiêm chỉnh trước mặt.

“Em có phải đang nhớ đến anh ta đã từng nói điều này với em? Hì hì.” Âu Tử mang theo nụ cười xấu xa: “Đây chính là anh yêu em, em đồng ý lấy anh hoặc em yêu anh, em đồng ý gả cho anh!”

Đơn giản nhanh chóng rửa mặt xong, Tinh Thần soi gương khẽ nhếch khóe môi lên nở một nụ cười thần nhiên, hít sâu một hơi mới đưa tay nhẹ nhàng kéo cửa phòng đang khép hờ đi ra ngoài.

Vừa ngẩng đầu, đập vào mắt cô là cảnh khiến cho cô sợ hết hồn.

Trên chiếc giường lớn của bệnh viện, người đàn ông đang mặc đồ bệnh nhân dường như mới tỉnh dậy đang cố gắng dùng cùi chỏ chống mép giường ngồi dậy.

“Anh đừng lộn xộn.” Cô khấn trương lao đến như một đoàn tàu hỏa, giữ lấy cánh tay hắn, ngăn hắn lại: “Mau nằm xuống, coi chừng đụng phải vết thương.”

Phó Hoành thở hổn hển, trên trán đều là mồ hôi lạnh, chỉ cần hơi dùng chút sức lực thôi cũng đủ làm hắn không thể giữ thăng bằng nổi.

Hắn nhắm mắt lại, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn thật sâu vào cô gái trước mặt mình.

Cô cũng như hắn, đều mặc trang phục bệnh nhân của bệnh viện, y phục hơi lớn càng khiến cho thân hình cô càng thon thả, eo nhỏ còn không đầy một nắm tay. Mái tóc đen rối bù, ngắn ngủn như bé trai càng tôn thêm khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn với ngũ quan tinh xảo. Đôi mắt vẫn sáng như sao mà thuần khiết.

Hắn còn nhớ rõ hình dáng lúc bé của cô.

Gương mặt nho nhỏ tròn tròn mà mềm mại, đôi mắt to tròn long lanh, sáng chói như loại đá quý nhất trên đời.

Thân ảnh xinh đẹp trước mắt và hình ảnh non nớt lúc bé của cô ẩn hiện hỗn độn trong đầu hắn.

Đôi mắt thâm trầm mà ý vị sâu xa nhìn Tinh Thần khiến gò má cô nóng lên, sợ bị hắn thấy nên không tự chủ đỡ lấy tay hắn ý bảo hắn nằm xuống.

Phó Hoàng từ từ nằm trên giường bệnh, thấy cô vẫn còn rất cẩn thận ngó nghiêng xem có đụng phải vết thương, rồi còn cẩn thận đắp chăn kín đáo cho hắn.

Hắn nín thở đưa mắt nhìn canh chừng nhất cử nhất động của cô, chợt mở miệng hỏi, “Em không sao chứ?”

“Không sao.” Nâng lên đôi mi dài như cánh bướm nhìn hắn một cái, cô biết hắn đang hỏi về việc chụp CT vôi vàng lắc đầu một cái rồi nói: “Tôi rất khỏe.”

Phó Hoàng không nói gì thêm, ngay cả chớp mắt cũng không dám vì sợ sẽ không nhìn thấy cô.

Trong phòng bệnh thật yên lặng, thật lâu Tinh Thần mới có dũng khí ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn thẳng hắn.

“Sao không nói chuyện?” Hắn phá vỡ trầm mặc, bên môi nhếch lên hỏi cô: “Chẳng lẽ em không có lời nào để nói với tôi sao?” Tinh Thần nhìn khuôn mặt có vẻ tái nhợt của hắn, trong lúc nhất thời giật mình.

Người đàn ông này, lúc tỉnh táo thì thâm trầm, coi như giờ phút này nằm ở trên giường bệnh cũng sẽ làm cho người ta có một cảm giác bí ẩn, khiến người ta nghĩ mãi không ra.

Thật sự cô đang có thật nhiều, rất nhiều nghi vấn, cô muốn biết rõ ràng hắn và Cổ Thế Xương rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì, còn nữa....về cuộc hôn nhân mà Âu Tử đã nói kia.

Nhưng mà, nếu như cô hỏi thì hắn sẽ trả lời sao?

Hắn hiển nhiên sẽ không nói cho cô biết.

Bọn họ ở chung một chỗ trong thời gian lâu như vậy, hai chuyện này hắn cũng không hề đề cập tới, nếu không phải đêm đó hắn giận dữ mất khống chế, sợ rằng vẫn sẽ kín như bưng.

Có lẽ có vài thứ, hắn không muốn để cho cô thấy, như vậy cô không nên hỏi làm gì....

Có thật không thấy được sao? Không hắn vậy đi!

Hắn ngần dậm xa xôi đến cứu cô, trong buồng xe chật hẹp trong khoảnh khắc hắn tìm thấy cô, cô nhìn thấy rõ trong mắt hắn lóe ra khẩn trương, kích động, nóng nảy, ân cần. Còn có nhiều tình cảm phức tạp hơn nữa.

Có lẽ, như vậy là đủ rồi, cần gì suy cùng nữa lại tự tìm phiền não?

Đem toàn bộ nghi vấn nuốt vào trong, Tinh Thần thoải mái cười cười nói: “Tôi chỉ muốn cảm ơn anh đã cứu tôi.”

“Cám ơn tôi?” Đôi mắt hắn đen kịt, nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt âm u như con báo trong rừng rậm đang chăm chú nhìn vào con mồi của mình.

“Vâng, anh phải ngủ tiếp đúng không? Hay là muốn uống nước? Đúng rồi....” Cô như cô vợ nhỏ đang cố khéo léo lấy lòng chồng mình, thần sắc tự nhiên lại ngược ngược nói lảm nhảm: “Anh đang đói bụng, tôi đi hỏi bệnh viện một chút, họ có phục vụ bữa sáng không?”

Cô nói xong vừa xoay người định đi tìm y tá thì một giây sau không kịp nhận ra đã có chuyện gì xảy ra cổ tay liền bị một bàn tay bắt được, cả người bị hắn kéo lại ôm chặt vào ngực.

“A!” Tinh Thần kêu lên sợ hãi, phát hiện sắc mặt hắn không tốt lắm liền không dám tránh hắn, chỉ sợ đụng phải vết thương.

“Nếu muốn cảm ơn tôi.” Phó Hoàng trầm ngâm mở miệng, ánh mắt phức tạp nhìn cô: “Thì nên biết làm thế nào để tôi hài lòng.”

Tinh Thần đỏ mặt, quần bách nằm trên người hắn, cắn cắn đôi môi đỏ mọng, dừng lại chừng một phút mới nhồm dậy nhẹ nhàng chủ động in lên môi hắn.

Cảm giác thấy cô đang thuận theo làm bất an trong lòng hắn càng tăng lên theo huyết dịch trong thân thể nhanh chóng tràn lan ra toàn thân.

Hắn hiểu rất rõ cô gái trong ngực này, hắn đã ôm cô nhiều lần, ngoài mặt là thuận theo nhưng trong xương tủy lại vô cùng phản kháng.

Năm năm trước cô còn là con chim non, đối với hấn vừa hận vừa sợ, lại khổ nỗi sức mình quá yếu, vô lực phản kháng, chỉ đành phải phụ thuộc vào hấn. Năm năm sau cánh cô đã mọc cứng cáp rồi, có chủ kiến, có tư tưởng, cho nên muốn dừng cảm bay đi. Nếu như cô lại một lần nữa rời khỏi hấn, để cho hấn không tìm được.

Huyết dịch trong nháy mắt như liên tràn vào đầu, Phó Hoàn cảm thấy huyết thái dương nhảy lên, một cỗ lo âu từ trong đáy lòng như muốn xé rách hấn làm hấn không thể chịu nổi.

“Là vết thương đau phải không?” Tinh Thần cảm thấy người hấn toàn thân cứng nhắc, đầu đầy mồ hôi, trong lòng hoảng hốt định đứng dậy.

“Đừng động.” Hấn ôm chặt cô khàn khàn nói: “Mà cũng đừng đi.”

Giống như bị rút đi hơi sức toàn thân, Tinh Thần chợt giật mình, cự quạ cũng không dám.

Hấn ôm lấy cô chợt lật người, thân hình cao lớn đem thân thể bé nhỏ xinh đẹp đè xuống dưới, miệng nhanh chóng bắt được đôi môi đỏ mọng vì khinh ngạc mà nhếch lên.

Động tác làm ảnh hưởng đến vết thương ở vai, nơi đó hình như đang chảy máu nhưng hấn hình như không có cảm giác đau đớn. Hung hăng hôn lấy cánh môi mềm mại của cô gái trong ngực, đầu lưỡi đẩy hàm răng ra tận hình nút tất cả ngọt ngào trong miệng. Hấn muốn khiến cho cô rên rỉ cũng không thể thoát ra được, nhúc nhích cũng không được, không để cho cô trốn thoát lần nữa.

Thành phố Tuscany

San Lorenzo en Florencia

20. [mục 20] chương 19

Chương 19

Khác với Đài Loan, Canada trên cơ bản coi như là nước có bốn mùa rõ ràng, từ tháng mười một nước sẽ đóng băng trên toàn thành phố, rồi khi băng tan là mùa xuân đến.

Mùa xuân ở Ottawa rất đẹp, ánh mặt trời đã từng rất lâu mới trở lại, chồi xanh, chồi hồng chui lên đầu cành, nụ hoa Tulip hé nở trên khắp thành phố, trong không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào, mỗi năm một lần Tết Tulip sẽ được bắt đầu.

Ở trong phòng này, từ cửa sổ to sát đất trông về phía xa có thể thấy công viên thành phố trên mặt hồ, băng mặc dù chưa tan hết, còn có mấy con thiên nga trong hồ bơi tới bờ kiếm ăn.

Trong phòng yên tĩnh, rèm cửa màu hoa violet buông xuống ngăn những tia nắng ban mai lọt vào. Trên chiếc giường lớn, người đàn ông quen thói nằm nghiêng ôm thân thể mềm mại của cô gái vào trong ngực, tứ chi giao hòa, khuôn mặt đẹp trai vùi vào chăn ấm ngủ say.

Tinh Thần thật ra đã tỉnh lại một lát rồi, cô ngược mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường, giờ đã bảy giờ mười lăm phút rồi.

Cô sợ làm hấn tỉnh giấc, vì thế không đứng dậy, chỉ ở trong ngực hấn lặng lẽ ngắm hấn.

Hấn ngủ thật trầm, không giống như lúc tỉnh vô cùng khắc chế và cẩn thận nhưng vẫn không thể gọi là về mặt an tường được chứ đừng nói là ngủ như trẻ con.

Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng sờ mắt hấn, tuy là trong giấc ngủ nhưng mắt vẫn rất căng thẳng.

Trong giấc mộng sao còn có thể cau mày như vậy? Cô lặng lẽ nhìn hấn, đáy mắt có vẻ vừa phức tạp lại dịu dàng.

Hai tuần trước, bọn họ rời Pháp đến Canada, Âu Tử bị phải chăm sóc mấy ngày nên nghe tin vội vui mừng hơn hờ bay về Mỹ luôn.

Bất luận là Phó Hoàn hay là Âu Tử, bọn họ cũng không nói cho Tinh Thần biết tình hình vụ án kia, chắc là họ không muốn cho cô nhớ lại những chuyện không vui đã qua. Bọn họ bảo vệ cô rất tốt, thậm chí không đồng ý với cảnh sát cho cô ra tòa làm chứng.

Vết thương vì đạn bắn chưa lành, Phó Hoàn không lập tức trở về Đài Loan mà mang theo cô rất nhanh đi đến Ottawa. Tinh Thần ngồi trên máy bay đã nhìn thấy tòa nhà quốc hội, xung quanh là hàng trăm hàng ngôi nhà mái ngói xanh cùng với phương tiện giao thông cũng mang tên là vườn hoa Tulip, vô cùng uy phong.

Đi một vòng, ai ngờ còn trở lại nơi này.

Hoặc là hẳn vì mình nên mới bị thương cô mới mềm lòng, lần này hẳn là cô cũng không có nửa phần miễn cưỡng đi theo hẳn, muốn chăm sóc cho hẳn thật tốt để hẳn mau khỏe lại.

Bọn họ lại một lần nữa vào ở khu nhà cao cấp ở trung tâm Ottawa, sớm chiều ở cạnh nhau.

Phó Hoàn quyết định phải nghỉ ngơi một trận, vì thế hiếm khi có thể đem mọi việc lớn bé ở Cổ Thị tất cả ném cho Hội Đồng Quản Trị như một củ khoai lang phồng, mặc kệ họ giằng co.

Được Tinh Thần tỉ mỉ chăm sóc, vết thương trên bắp vai bị đạn bắn đã dần dần khỏi. Mỗi ngày được cô nấu các loại đồ bổ dưỡng rồi chính tay mang đến cho hẳn khiến cho khí sắc của hẳn ngày càng tốt.

Bởi vì mấy ngày này, cô tập trung tất cả vào người đàn ông này, thậm chí ngay cả Marri cũng không liên lạc, toàn tâm toàn ý mà mong cho hẳn sớm khỏi. Và tự nhiên cũng phát hiện một chút về hẳn, những thói quen mà trước kia dù có sống chung cô cũng không nhận ra.

Thí dụ như hẳn không thích ăn quá cay, quá ngọt cũng không thích, thỉnh thoảng sẽ bị đau bụng, thích lẳng lặng vừa đọc sách vừa chơi cờ một mình.

Lại thí dụ như giấc ngủ luôn không tốt lắm. Trước kia, lúc hai người ngủ chung, cô không phải bị hẳn giày vò cho ngắt đi thì cũng ngủ sớm. Mà ngày hôm sau hẳn luôn là người dậy sớm hơn cô. Cho nên cô hầu như chưa bao giờ nhìn thấy dáng hẳn ngủ. Nhưng lần này bị thương đã khiến cô thấy được khi bỏ lớp vỏ bảo vệ ra thì hẳn còn khuôn mặt khác chưa kịp che giấu.

Cho dù lúc ngủ say, chân mày cũng sẽ tự động mà co lại, tứ chi hơi cứng ngắc...

Dường như hẳn chưa bao giờ thật sự được thanh tĩnh.

Một người đàn ông không ai có thể thắng nổi, nội tâm thì vô cùng cường đại rốt cục đã trải qua chuyện gì? Để khiến cho hẳn luôn theo thói quen phòng bị cho mình?

Lâu như vậy, cô tuyệt đối không thể hiểu rõ hẳn, hoặc là nói, cô chưa từng thử hiểu rõ hẳn. Nhưng...

Hiểu rõ hẳn?

Trong lòng bị ý nghĩ mới nảy sinh này làm cho rối loạn, Tinh Thần theo bản năng rút tay trở về, không ngờ lại làm kinh động đến hẳn.

Thân hình cao lớn của hẳn khẽ tựa, còn chưa mở mắt, tay đặt ở trên eo nhỏ của cô đã siết chặt đem thân thể trần truồng mềm mại ôm vào ngực. Cầm với những sợi râu ngắn ngắn cọ nhẹ lên vai tuyết trắng, cảm giác ngứa ngứa làm Tinh Thần rụt vào.

Hắn nhếch môi cười khẽ, sau đó mở mắt ra.

“Chào buổi sáng.” Cô gái nhỏ trong ngực rất lễ phép thỉnh an buổi sáng.

Hắn “Ừ” một tiếng, tay vuốt ve gò má cô, cúi đầu hôn cô.

Môi mỏng từ từ hôn hết trán, đến bên má mềm mại, cuối cùng là đôi môi đỏ mọng mềm mại ngọt ngào, càn quấy hôn mút, giọng trầm thấp vang lên: “Chào buổi sáng.”

Chỉ là một cái hôn chào buổi sáng cũng đủ để cô run rẩy, đôi mắt đẹp như nước mê man mang theo sương khói. Trong đầu nhớ đến cảnh đêm qua kích tình vui thích, thân mật khăng khít, dung nhan kiều diễm ngày càng đỏ.

“Em. Em đi làm bữa ăn sáng. Anh ngủ thêm lát nữa đi...” Cô vội vàng hấp tấp đứng dậy, mặc chiếc váy ngủ rồi xuống giường nhanh chóng thoát khỏi người hấn.

Gần đây hấn dường như muốn cô không đủ, hấn dừng mãi mãi quả thật khiến cô không thể chịu nổi.

Thật sự nếu không trốn, nhất định hấn sẽ làm tiếp, sau đó, càng không thể dậy nổi....

Uống một hơi hơn nửa cốc nước xong, Tinh Thần cảm thấy hai gò má nóng lên mới dịu bớt đôi chút. Cô xoay người đến bên cạnh bếp, mở cái vung, nồi cháo đã sôi, một luồng hơi bốc lên mang theo mùi cháo phả vào mặt cô.

Hâm cháo xong, cô lại làm bánh trứng bột, thả vào trong chảo đã sôi dầu, chờ bánh chuyển sang màu vàng lại lật mặt khác, mùi trứng bay lên xông vào mũi.

Phó Hoàn đã thức dậy, rửa mặt xong, mặc bộ đồ ở nhà màu cà phê, đứng ở cửa phòng bếp nhìn cô tất bật đi qua đi lại.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Cô mặc chiếc váy ngủ tay rộng, vẫn là kiểu rủ từ cổ xuống chân, vạt áo và ống tay được viền đăng ten, trông cô nhìn qua thật giống cô tiên nhỏ.

Đáy mắt Phó Hoàn dâng lên vẻ ảm áp mà trước đây chưa từng để cho cô thấy, đi tới sau lưng ôm lấy cô hỏi cô có cần giúp một tay hay không?

Lúc này hấn giống như một ông chồng ngoan đang đợi vợ mình chỉ đạo.

Đang trước kệ bếp bận rộn, Tinh Thần nhanh chóng quay đầu lại, môi anh đào mở ra cười với hấn, lắc đầu.

Mỗi một ngày như vậy, Phó Hoàn như thường lệ đến thư phòng xử lý một ít chuyện, cô sẽ ngồi trên sofa đọc sách, nghe một chút âm nhạc hoặc là bận rộn với những bồn cây xanh. Thuận tiện có thể bưng cho hấn ly trà sâm, nhắc nhở hấn phải nghỉ ngơi.

Trước buổi trưa, họ sẽ ra cửa đi EATON mua đồ, chọn mua thức ăn mới và đồ dùng hằng ngày, sau đó hấn cùng cô sẽ làm bữa trưa của hai người.

Buổi chiều sau khi nghỉ trưa xong, có lúc bọn họ sẽ ở nhà, có lúc hấn lái xe chở cô đi khắp nơi đi dạo, vào thư viện mua vài quyển sách, nhân nhả dùng trà chiều hoặc là đi dạo ở trung tâm thương mại.

Đi tới chỗ nào hấn cũng sẽ khiến cho người ta phải chú ý, cũng chỉ là mặc áo len, bên ngoài mặc áo khoác xám tro, quần jean màu đen và chân đi giày Martin. Phong cách đơn giản và có chút khiêm tốn lại hợp với dáng người cao ngất lại tuấn lãng đẹp mắt sẽ lập tức trở thành tiêu điểm của các cô gái.

Những cô gái bán hàng tóc vàng mắt xanh khê đỏ mặt ra sức ân cần giới thiệu sản phẩm tốt nhưng mắt vẫn còn liếc qua liếc lại nhìn người đàn ông trước mắt đàn chăm chú chọn đồ cho bạn gái. Trời ơi, trai đẹp Phương Đông, đợi đến khi con mắt liếc qua nhìn cô gái Phương Đông đứng bên cạnh thì tất cả như quả bóng bị kim đâm một phát xì hết hơi.

Xinh đẹp như vậy, khí chất xuất chúng như vậy, bọn họ đứng chung một chỗ thật là một đôi hoàn bích, không muốn thừa nhận cũng không được.

Cuộc sống yên tĩnh ở Ottawa sang tháng hai thì kết thúc.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy một đồng đèn flash sáng lóe, vài tên nhà báo đứng ở cửa, vừa thấy có người ra ngoài liền rít rít đưa Mic lên, đèn flash nhắm ngay vào Tinh Thần đang ngủ ngơ.

“Xin hỏi nơi này có phải là nhà của Phó Hoàn tiên sinh,Trợ lý chủ tịch Tập Đoàn Cổ Thị? Chúng tôi là nhà báo của Trung Hoa tin tức, muốn hỏi Phó tiên sinh trong khoảng thời gian này vẫn một mực ở Canada nghỉ ngơi, vậy khi nào sẽ trở lại công ty chủ trì đại cục? Có phải giống như Cổ Hách Tuyên tiên sinh sẽ không lộ diện nữa?”

“Nghe nói sau khi Cổ Phó tổng tuyên bố phá sản xong, Cổ Lệ Sa tiểu thư đi Hongkong, Cổ Thế Xương tiên sinh cùng vợ bị xã hội đen đòi nợ xin cảnh sát bảo vệ, Phó tiên sinh, chuyện này liệu ngài đã nghe thấy?”

“Tiểu thư, tôi là người của Nhật báo Hải đảo, có tin đồn Phó tiên sinh đã kết hôn ở Ý, xin hỏi cô là gì của Phó tiên sinh? Là Phu nhân của ngài ấy sao?”

Các nhà báo đương nhiên là thần thông quảng đại hiển nhiên cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, ở Đài Loan tìm không ra Phó Hoành, liền tra được hắn ở Canada liền nhào tới cửa.

Đang lúc ấy thì, một thân ảnh từ trong nhà đi ra ngoài, ngăn trước mặt Tinh Thần đẩy cô vào trong, đưa tay “Cuồng phong lá rụng” gạt các nhà báo ra ngoài cửa.

Tuần nhan liền tức giận, một lần lại một quá mức, lại giật mình nhìn cô gái nhỏ đứng đằng sau mình khuôn mặt tuyệt đẹp đang trắng bệch lên vì khiếp sợ.

Miệng hắn khẽ nhếch lên nhưng không biết nên nói điều gì nữa.

Tinh Thần từ từ mới lấy lại tinh thần, thân hình nhỏ nhắn mềm mại có vẻ không tốt lắm, ánh mắt khiếp sợ nhìn người đàn ông trước mặt mình, một hồi lâu mới hỏi: “Ông ta....Bọn họ bị đòi nợ?”

Tài sản của Cổ Thế Xương có hàng tỷ còn bị xã hội đen Nhật Bản đòi nợ, rốt cuộc là thiếu bao nhiêu tiền à?

Phó Hoành vẫn nhìn chăm chăm vào cô, không lên tiếng.

“Anh nói cho em biết đi, anh muốn giấu em sao?” Tin tức này quá khủng khiếp, sao có thể dễ dàng mà giấu đi được.

Hắn đi tới, nắm lấy vai cô. Cúi đầu nhìn vào đôi mắt kinh hoàng: “Anh không muốn dối em, nhưng anh muốn em biết chậm một chút.”

Cô nghe xong, lặng lẽ cúi đầu, qua một hồi lâu lại hỏi: “Là anh làm sao?”

Hắn thẳng thắn: “Đúng”

“Bọn họ sẽ như thế nào?”

Hắn không nói một lời, nhưng cô đã hiểu, bên tai như lại vang vọng lời nói hung ác của hắn hôm nọ....

“Tôi sẽ không để cho Cổ phó tổng sống tốt hơn, đối với việc làm và hành động của hắn, phá sản chẳng qua chỉ là món khai vị mà thôi....”

“Nợ thì trả tiền, thiếu mạng đền mạng, đạo lý này, tôi sẽ từ từ cho ông nội của ông ta hiểu.”

Nợ thì trả tiền, thiếu mệnh đền mạng.

Cho nên, hắn muốn mạng của cha cô sao?

Tinh Thần bỗng trừng lớn mắt, kinh hãi hỏi: “Các người rốt cuộc có bao nhiêu cừ hận mà ra thế này?”

Phó Hoành vẫn không trả lời, vòng tay lại đem cô ôm vào lòng thật chặt.

Tinh Thần ở trong lòng hắn, toàn thân đều phát run, cũng thể nói thêm lời nào nữa.

Khí trời ảm đạm, trừ màu sắc diễm lệ của Tulip tranh nhau nở rộ, còn có các loại hoa cùng cây cối trải rộng phổ lớn ngõ nhỏ, đầu cành những cánh hoa chi chít, mây nhẹ nhẹ bay, gió nhẹ thổi qua mặt, cánh hoa tuyết rơi đầy trên mặt đường, đưa mắt nhìn ra xa là cả một biển hoa.

Chạng vạng, đã cởi ra những bộ quần áo dày cộm nặng nề của mùa đông, hưởng thụ ánh sáng rực rỡ của mùa xuân, Tinh Thần mặc chiếc áo len cổ lọ màu thuốc lá, mặc quần dài đang đi ô tô từ vườn hoa ra.

“Trợ lý Chủ tịch Cổ Thị Phó Hoành tiên sinh đang nghỉ phép ở Ottawa” Tin tức như thế một khi bị truyền thông đưa ra ánh sáng liền khó có thể tránh khỏi bị người Hoa ở đây biết. Thương hội Đài Loan ở Ottawa nhiệt tình mời, mặc dù nhiều lần từ chối nhưng thỉnh thoảng thịnh tình đối phương khó chối phải đi xã giao một vài lần.

Buổi trưa hôm nay sau khi Phó Hoành ra cửa, Tinh Thần đi một chuyến đến hiệu sách sau đó đi xe đến B&B .

“Hả, Oh! My God! Sissi thân yêu, thật là bạn sao?”

Cô đứng ở dưới lầu của công ty nhìn Marri vô cùng vui mừng, vội vã chạy xuống lầu, chạy tới ôm lấy cổ cô.

Cả một buổi chiều, họ ngồi cùng nhau, cùng nhau trò chuyện. Marri nói cho Tinh Thần biết cô cũng sắp cùng Peter kết hôn. Nhìn trên mặt khuôn mặt của bạn đầy hạnh phúc, từ đáy lòng Tinh Thần cũng thấy hạnh phúc với bạn.

“Sissi, bạn sẽ ở lại chỗ này sao? Anh trai mình thường nhắc tới bạn....Chúng mình vẫn luôn luôn hoan nghênh bạn trở lại.” Marri nói như vậy.

Tinh Thần nhớ những lời Marri nói trên mặt lộ nụ cười nhàn nhạt.

Lái xe ô tô vào nhà, cô chợt dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía chiếc xe đang đứng ở cổng chính, có một người đàn ông đang đứng cạnh xe....Hiển nhiên là người đàn ông già người Phương Đông này đang chờ chủ nhân ngôi nhà trở về.

Ông nhìn cô mỉm cười thân thiện, sau đó bước tới gần cô.

“Cổ tiểu thư, ta họ Phó.” Ông gật đầu với Tinh Thần: “Là cha nuôi của A Hoàn.”

“A, ngài khỏe chứ.” Tinh Thần lập tức hiểu được, vị quản gia cũ của Cổ Gia, có phẩm chất giống như những vị quản gia nước Anh, cẩn thận, trấn định, trung thành cùng bảo thủ.

Sau khi vào nhà, Phó quản gia ngồi trên sofa ở phòng khách, cầm chén trà thơm uống một ngụm, khuôn mặt vẫn nghiêm túc như cũ: “Mời ngồi đi, Cổ tiểu thư, ta có chuyện cần nói với cô.”

Tinh Thần dạ một tiếng, ngồi vào ghế sofa đối diện.

“Ta đọc báo mới biết là A Hoàn đã kết hôn rồi, nhưng ta không nghĩ tới nó sẽ lấy cô.” Phó quản gia quan sát cô gái trẻ tuổi trước mặt, “Nói một cách khác là ta không nghĩ nó sẽ lấy con gái nuôi của Cổ Thế Xương....A hay là con gái ruột?”

“Thật xin lỗi.” Tinh Thần thấp giọng nói lời xin lỗi, mặc dù cô cũng không lâu mới biết chuyện này, nhưng lai cảm thấy cần thiết phải nói lời xin lỗi với người đàn ông này.

Khuôn mặt nghiêm túc của Phó quản gia có chút hòa hoãn, ngừng đầu lên quan sát xung quanh phòng: “Không biết cô đã biết chưa? Ngôi nhà mà hai người ở Đài Loan thật ra là căn nhà mà cha mẹ A Hoàn để lại. Khi còn bé A Hoàn ở đó cho đến khi phá sản. Mấy năm trước nó ở Canada mới trở về mua lại.”

Tinh Thần nghe mới hiểu lại sao ngôi nhà và cả khu vườn hình như rất quen thuộc với hắn, như kiểu hắn đã rõ như trong lòng bàn tay, cực kỳ quen thuộc. Thì ra là khi còn bé đã ở đó, là nhà của hắn.

“Chuyện hiện giờ, ta đoán theo cá tính của A Hoàn nó chắc chắn sẽ không nói. Mà chắc cô cũng đầy nghi vấn rất cuộc giữa nó và lệnh tôn rất cuộc có thâm cừu đại hận gì?”

Tinh Thần ngập ngừng gật đầu, nhìn lão quản gia đưa ra một cái cặp da, lấy ra hai vật sau đó mở ra trước mặt.

Đó là hai tờ báo cũ, đã rất lâu năm, trên đó còn nổi lên những vết ố cũ kỹ, trong đó trang đầu giật tít một mẩu tin tức: “Rạng sáng ngày 4 tháng 6, chủ tịch tập đoàn Viễn Hành Trình Viễn Phạm đã từ lầu cao của công ty nhảy lầu tử sát. Cảnh sát đã loại bỏ nghi vấn giết người, nghe nói, Trình Viễn Phạm sau khi bị phá sản, lại nhận được tin tức tiền bạc phi pháp bị phía điều tra tịch thu hết, lại bị kiểm sát Đài Nam hạn chế xuất cảnh....”

Một tin tức khác cũng ở trên trang nhất tờ báo khác: “Chiều ngày 6 tháng 6, bởi vì Trình Viễn Phạm chủ tịch Tập Đoàn Viễn Hành phá sản mà nhảy lầu tử sát, vợ của ông ta là Hứa Huệ Nhã đã uống thuốc độc tự vẫn, căn cứ vào thông tin cho biết, Trình phu nhân đã có mang năm tháng....”

Sống lưng của Tinh Thần lạnh một hồi, trong lòng bỗng nhiên khẩn trương, cô bèn rời mắt khỏi hai tờ báo, không đành lòng nhìn lại.

“Một nhà bốn người, ngắn ngủn mấy ngày đã chết ba, còn dư lại đứa con trai mười hai tuổi không nơi nương tựa không còn cách nào khác là phải đưa đến cô nhi viện.”

Phó quản gia than tiếc nói: “Cô nên hiểu, A Hoàn chính là con trai của Trình gia, lúc ấy ta vì quen biết với cảnh sát Viễn nên nghe được chuyện này. Thầm nghĩ đứa bé kia tuổi cũng bằng thiếu gia, không bằng nhận nuôi nó, đưa về Cổ Gia cũng tốt. Thiếu gia cũng sẽ có bạn....”

“Trên thế giới có một số việc không tài nào hiểu nổi, ai sẽ nghĩ tới hung thủ hại cả nhà A Hoàn là kẻ thù mưu hại cả nhà Thiếu gia chứ?”

“Cha của A Hoàn lúc ấy muốn một lòng phát triển Viễn Hành lớn mạnh, liền tìm một đối tác làm bạn. Không biết đối phương dùng thủ đoạn gì, trong vòng hai năm ngắn ngủi đem Viễn Hành móc rỗng hết. Cha của A Hoàn bắt đầu tuyên bố phá sản, nhưng biết vì tài sản phi pháp bị phía điều tra thu giữ nên bị đả kích quá lớn đã lấy cái chết để đổi lấy sự trong sạch. Không nghĩ đến mẹ của A Hoàn cũng đi theo...”

Cả lòng cô tan nát, đau đớn từng đợt đánh vào khiến cô như rơi vào hầm băng, lạnh đến mức cô không tự chủ mà phát run, vẫn yên lặng nghe lão quản gia kể tiếp.

“Đối tác kia chính là Cổ Thế Xương, vì lúc ấy hắn đang nhậm chức ở Cổ Thị nên vẫn vô cùng sạch sẽ. Không để lại dấu vết gì ở Viễn Hành. Cho đến khi cha mẹ A Hoàn qua đời xong, lòng hắn có quỷ nên mới xin lão gia ra nước ngoài phát triển để phân tán sự chú ý. Nếu như không phải sau lại hại lão gia cùng phu nhân tai nạn qua đời, hắn lại tham sản nghiệp của Cổ Thị nên trở lại Đài Loan, trùng hợp bị A Hoàn lần ra dấu vết thì chỉ sợ là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt thôi.”

“Vì đối phó với Cổ Thế Xương, A Hoàn và Thiếu gia đã tỉ mỉ bày ra thật lâu. Bọn họ làm rất tốt, Cổ Thế Xương không còn đường mà ngóc đầu dậy. À, đúng rồi, còn vị Mullen Na, theo ta được biết, chuyện khi cô ra khỏi sân bay liền bị người bắt đi dính dáng đến bà ta.”

Phó quản gia nhìn về phía khuôn mặt tái nhợt đang ngồi ở đối diện, khuôn mặt vô cùng khiếp sợ, trầm giọng nói: “Cổ tiểu thư, cô hiểu chưa? A Hoàn huyết hải thâm cừu không thể không báo, coi như nó không báo thì thiếu gia nhà ta cũng sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, bọn chúng đã làm chuyện xấu quá nhiều....Nhưng cô là người kẹp ở giữa, làm sao bây giờ? Cổ Thế Xương dù có xấu xa đến mấy cũng là cha ruột của cô, chẳng lẽ cô trở mặt nhìn A Hoàn đuổi tận giết tuyệt hắn sao?”

Tinh Thần chợt ngừng đầu, cắn chặt môi, hai mắt mờ hồ đắm lệ nhìn vị quản gia này.

Mùa xuân ở Ottawa

Thành phố Ottawa

21. [mục 21] chương 20

Chương 20

Đến khi buổi tối Phó Hoàn về đến nhà thì bên trong đã trở lại bình thường, bình thường như chưa từng bị ảnh hưởng gì.

Cô gái nhỏ đang bận rộn ở bình thủy tinh lớn đang cắm những bông hoa Tulip màu hồng, nghe tiếng động vội quay lại cười với hắn vô cùng rạng rỡ.

Rất tự nhiên, hắn tắm rửa xong đều theo lệ vào thư phòng làm việc một hồi còn cô lên mạng xem chút tin tức về thiết kế, mặc dù cô không ra ngoài làm việc nhưng không có nghĩa là cô không còn nhiệt tình với công việc của mình.

Nhưng, đợi cô tắm xong rồi bò lên giường thì người đàn ông kia đã nằm ở đó, dang hai cánh tay ra chờ cô ngã vào lòng.

Cô tựa sát vào hắn, thân thể bị hắn ôm vào, dường như là lơ đãng cô cười khanh khách hỏi: “Những bông hoa kia thật đẹp phải không?”

“Ừ.” Hắn cười dịu dàng hôn cô, một hồi lâu, dừng mắt nhìn vào mắt cô nói cho cô biết: “Anh phải về Đài Loan rồi.”

“À.” Cô đáp nhẹ một tiếng, “Lúc nào thì đi?”

“Tuần sau.”

“Vâng.” Cô xoay người nằm trong lòng hắn, không muốn cho hắn nhìn thấy trong mắt của mình đều là nước mắt.

“Em. . . .” Hắn đang muốn hỏi cô có muốn cùng hắn trở về thì cô đã ngắt lời hắn.

“Em rất thích Tết hoa Tulip, nó sắp bắt đầu.”

Cô nhẹ nhàng nói, giọng mũi hơi nặng, vừa như làm nũng vừa như mong chờ: “Để em lại đây được không?”

Cô không muốn trở về nhìn thấy hắn chém giết, cũng không muốn trở thành nỗi vướng bận của hắn, không muốn sự thống khổ của mình ảnh hưởng đến hắn. Đúng như Phó quản gia nói, đôi vợ chồng họ Cổ kia đã làm những việc khiến cô chẳng có mặt mũi nào để đến cầu xin hắn tha cho. Nhưng cô không làm không có nghĩa là không quan tâm, trái tim cô đâu phải là sắt đá.

Cho nên chỉ có thể buông hắn ra, cô không đáng giá để hắn làm như vậy.

Cô là con gái của kẻ thù, cô không xứng ở bên cạnh hắn...Mà hắn còn lặng lẽ cho cô danh phận và tài sản.

Sao lại có người đàn ông ngu như vậy?

Sau một hồi, cô cảm thấy hắn từ phía sau càng ôm chặt cô hơn, đem mặt vùi sâu vào cổ cô, thật lâu mới thở ra một chữ: “Được.”

Trong mắt cô nháy mắt lệ như suối trào, cô còn nhớ hắn đã từng nói với cô: “Nếu không muốn thì hãy lập tức rời đi, về sau đừng để tôi thấy em!”

Cô không dám nói cho hắn biết lần này cho dù cô rời đi cũng không phải vì không muốn mà là...không thể.

Cách ngày Phó Hoành về Đài Loan ngày càng gần thì mùa xuân tràn ngập trên thành phố này.

Mọi người bắt đầu trồng hoa, trồng cây, vôi vàng trí sân vườn khiến cho toàn bộ là một mảnh màu sắc rực rỡ. Ven đường còn bắt chợt có vài nhánh cây minh hoàng đỏ nhạt len lén chọc chọc người đi đường. Giữa hơi thở của mỗi người cũng tràn ngập hương thơm sắc hoa.

Đến đêm cuối cùng trước khi chia tay, bọn họ điên cuồng mà ân ái.

Điên cuồng ôm nhau để hòa lẫn vào nhau, không ngừng thay đổi cách tư thế, cơ thể cứ quăn quýt lẫn nhau, hòa nhau làm một không bao giờ rời xa....

Trong phòng tắm, ánh đèn ấm áp mà mờ mờ lung, hai thân thể đang chống đỡ trên tường mà kịch liệt giao hoan. Hơi thở nồng đậm của người đàn ông phả lên gương mặt nhỏ nhắn phát hồng của cô gái, hắn hôn cô vẫn chưa đủ, muốn cô vẫn không đủ, mang tất cả nhiệt tình để hòa tan thân thể mềm mại dưới thân.

Một hồi chuyển động cuồng nhiệt xong, bàn tay nắm chặt lấy eo nhỏ nhắn, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ....

Hắn ôm cô trở lại giường lớn ở phòng ngủ, nằm nghiêng dưới ánh đèn ở đầu giường phát ra những tia sáng mờ ảo để có thể nhìn vào mắt nhau.

Đôi tay gầy mềm lại trượt đến bả vai của hắn, sờ soạng vết thương đã khỏi hắn, có một vết sẹo rất rõ ràng.

Cô quá yêu người đàn ông này, tuổi thơ mất đi song thân, bị đưa đến cô nhi viện. Mặc dù được quản gia của Cổ Gia nhận nuôi nhưng hiển nhiên trong lòng quản gia vị Cổ thiếu gia kia vẫn là người quan trọng nhất.

Hắn cũng khát vọng thân tình chứ? Hắn cũng cần quan tâm chứ?

Thời niên thiếu liền phải ở nơi đất khách quê người, qua năm tháng dài như vậy, làm sao có thể vượt qua được?

“Anh phải chăm sóc mình thật tốt”, cô nhích người hôn lấy hần, vươn lưỡi ra liếm hôn hần. Thoáng chút rồi đi lại ngược mắt lên nhìn khuôn mặt đẹp trai: “Như vậy mới có thể làm được mọi chuyện.”

“Được.” Hần trầm giọng, cũng lập tức hôn lấy cô.

“Đi xã giao nhớ uống ít rượu.”

“Được.”

“Không được trải qua sự đồng ý của em mà lấy em, em không muốn....” Gương mặt đẹp của cô dừng lại, nở một nụ cười như hoa: “Em muốn ly hôn.”

Con người sâu như biển nhìn đôi mắt cô: “Được....”

“Đừng tới tìm em.”

“Được.”

Bắt đầu từ tháng năm, các ngày lễ liền nối gót đến. Ngày Quốc khánh, quốc tế nhạc jazz, lễ dải vàng, còn có hội quốc gia triển lãm.

Những ngày lễ hội nở rộ khiến cho quốc gia bốn mùa này càng tràn đầy vui vẻ và hạnh phúc.

Cửa hàng ở hai bên đường phố kinh doanh công ty bách hoá, hàng ăn, cà phê ngoài trời, tranh vẽ, đồ cổ, còn các loại trang sức.

Đèn đường vô cùng tao nhã, trên lan can bằng sắt là những cây hoa hồng quấn quanh cùng các loại dây leo xanh biếc. Trước lan can là chiếc ghế dựa màu xanh lá cây với phong cách Châu Âu.

Gần tới ngày lễ, trong thành phố các trung tâm thương mại lớn đều trở nên bận rộn, rít rít tân trang, đầu tư vào trưng bày sản phẩm để sao cho khác các nơi khác, tạo nên không khí ngày lễ hấp dẫn, cuốn hút khách hàng.

Khi mặt trời lặn, hoàng hôn qua đi thì màn đêm buông xuống. Tại một cửa hàng bách hóa đang chuẩn bị để thiết kế trưng bày sản phẩm.

Trong thùng giấy thật to có đủ các loại vật phẩm trang trí như hoa, đèn ngũ sắc, thủy tinh phản xạ ánh sáng mặt trời, quả cầu thủy tinh, còn đầy đủ mọi thứ khác nữa.

Cô gái Phương Đông vóc người nhỏ nhắn đang đứng ở trước tủ kính thật to cùng bận rộn với hai vị đồng nghiệp.

Cô rất trẻ, ăn mặc rất đơn giản với chiếc áo ngắn tay cùng chiếc quần xanh vải bố, đi đôi giày Cavans, mái tóc được cột túm đằng sau gáy. Toàn thân không có bất kỳ đồ trang sức nào, nhìn qua không khác gì người khác. Nhưng nhìn kỹ mới thấy gương mặt của cô khiến người khác vô cùng chú ý.

Hai mắt như ánh sao sáng lung linh, lông mi dài như cánh bướm cộng thêm sống mũi cao xinh đẹp, môi mềm hình trái tim. Làn da trắng nõn không hề giống các cô gái Âu Mỹ. Cô gái Phương Đông tuyệt sắc như vậy thực sự làm cho người ta không thể rời mắt đi được.

“Sissi, ông chủ tới rồi, cái này để ở thăm sao?” Ann đi đến cầm hộp thủy tinh thông báo thuận tiện lấy ý kiến luôn.

Tinh Thần ngẩng đầu lên, quả thật thấy Banting đang bước nhanh đến đây.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

“Sissi? Marri quả nhiên nói không sai, em vẫn còn ở nơi này.” Banting đứng ở trước mặt cô, cau mày nói.

“Cũng nhanh xong rồi, mau nhìn xem, là thành quả của chúng ta nha....” Tinh Thần kích động chỉ vào tủ kính xinh đẹp, muốn cho hần cùng thưởng thức.

Nhưng Banting hiển nhiên không phải tới kiểm tra tiến triển công việc, hần tự tay đỡ cô gái đang cứng đầu cứng cổ: “Em ăn tối chưa vậy?”

“Em cùng Ann và Ben ăn cùng nhau rồi.”

“Ăn cái gì? Lại là Fastfood sao?”

“Phải rồi.” Tiếp tục tìm kiếm quả cầu thủy tinh, Ann cướp lại đám thóc: “Đã bảo cô ấy về nhà nhưng cô tình không chịu nghe lời.”

“Sao lại như vậy?” Banting rất không vui nhìn cô gái đang chột dạ.

“Em không sao, anh không phải lo lắng.” Tinh Thần trừng mắt nhìn Ann một cái, Ann liền chạy về sau làm mặt quỷ trên cô.

“NO, em cần nghỉ ngơi rồi, trước khi Marri đi công tác đã đem em giao cho anh, ” Banting không chấp nhận thương lượng túm lấy tay cô cảnh cáo: “Bây giờ đi ăn cơm với anh, sau đó lập tức về nhà.”

Tinh Thần đành ngoan ngoãn buông quả cầu thủy tinh ra, theo Banting rời công ty bách hóa đến chiếc xe đang dừng ở ven đường.

Cô đột nhiên dừng lại một chút, xoay người, nhìn về phía bên kia đường, nơi đó có vài chiếc xe đang đỗ. Nhìn qua mọi thứ vẫn ổn nhưng cô lại có cảm giác hình như có ai đó đang theo dõi mình.

Gần đây cô thường có cảm giác như vậy, nhưng là sẽ là ai đây?

Có lẽ là người lạ chỉ lơ đãng nhìn hoặc có thể do cảm giác của cô sai cũng nên.

“Thế nào?” Banting nhận thấy cô đang chần chừ, ân cần cúi đầu hỏi: “Không thoải mái sao?”

“Không có gì, đừng lo lắng.” Cô lắc đầu một cái, ngẩng lên mặt mỉm cười, đè nén xuống cảm giác bất đầu chua xót trong người.

Hắn rời đi đã ba tháng rồi, trong thời gian này xảy ra rất nhiều việc cô có chút đã chuẩn bị về tinh thần rồi nhưng cũng có chút chưa.

Ở Mĩ, Âu Tỉ rất nhanh chóng liên lạc với cô và cũng đặc biệt bay đến Canada đưa thỏa thuận ly hôn cho cô.

Vừa nhìn thấy cô, Âu luật sư liền như cái máy phát nhạc, tua liên tục.

“Em muốn ly hôn thật à? Là vì phân tài sản sao? Hay là đang giận Fran không cầu hôn liền cưới em? Nhưng cũng đúng, nếu anh là phụ nữ anh cũng sẽ làm vậy nên anh ủng hộ em nha.”

Cô bật cười nhưng không tiếp lời.

Tiếp đó Âu luật sư rất nhiều chuyện tiết lộ cho cô chuyện sau khi vợ chồng họ Cổ kia phá sản xong lại bị kiểm sát xét hỏi nên tạm thời sẽ sống, nhưng chẳng sống tốt được vì bị xã hội đen Nhật Bản đuổi cho trốn chui trốn nhủi, chạy Đông chạy Tây trốn qua ngày.

“Em biết không, chuyện này không phải chồng em. Oh! Không đúng! Không phải chồng trước em làm. Cái việc hung ác này nhất định là cái vị không có nhân tính Chủ tịch Tập Đoàn Cổ Thị kia làm. Chồng em tuy ngoan độc, nhưng so với hắn ta thì có nhân tính hơn nhiều.”

Cô chỉ cười, không nói gì.

Nên nói gì đây? Cái gì đều không thể nói được, chỉ có thể trải qua cuộc sống bình yên của mình, không nghe, không nhìn, không biết bất kỳ điều gì đang xảy ra. Không thèm nghĩ đến người đàn ông kia nữa. Như vậy mới có thể cho bản thân mình đỡ rơi vào hố sâu không thể kiểm chế nổi, đau khổ khôn nguôi.

Bị Banting mang đi ăn no nê xong sau đó được đưa về nhà trọ cô vừa mới thuê. Cô lên lầu bật đèn lên mới thấy xe của Banting chậm rãi rời đi.

Cô rót ly sữa bò, đứng ở cửa sổ chậm rãi uống. Bàn tay rơi xuống eo vuốt nhẹ chậm chậm đến bụng, nhìn ngoài cửa sổ là đèn đường sáng trưng, đôi môi đỏ mọng khẽ mỉm cười.

Hắn đi rồi cũng để lại cho cô một chút gì đó, gắn bó với huyết mạch cô, sẽ không khiến cô cô đơn nữa.

Uống sữa xong, vừa định đi tắm thì chiếc điện thoại đang để ở sofa đột nhiên vang lên, cô cầm lên nhận: “Hello.”

“Sissi, là anh, đã lâu không gặp, em có khỏe không?” Chất giọng đặc biệt dễ nghe của Âu Tỉ truyền đến.

“Em rất khỏe, cảm ơn anh” Tinh Thần cười nói: “Sun anh vẫn tốt chứ?”

“Anh vẫn vậy, là như thế này, anh muốn hỏi gần đây em có gặp qua chồng em, oh không, là chồng trước?”

Tinh Thần sửng sốt, “Không có, sao vậy ạ?”

Âu Tử ở trong điện thoại vô cùng buồn bực nói cho cô biết, một tuần trước, Cổ Hách Tuyên trở lại Đài Loan tiếp nhận Cổ Thị, mà cái vị tân chức trách trợ lý kia ba ngày trước đã biến mất không ai biết hắn ở đâu.

Trong lòng cảm thấy chột nhói đau, cô vẫn cầm điện thoại nhưng mắt hoa dần. Hốt hoảng ngẩng đầu lên, giấy tiếp theo cầm thúì xách xoay người chạy ra ngoài.

Là hắn! Đúng vậy hắn tới!

Hắn tới Canada rồi, hắn vẫn luôn ở chỗ này, mấy ngày nay cô luôn cảm thấy có ánh mắt ai đó, là của hắn!

Lúc chia tay cô bảo hắn đừng tìm đến cô, cho nên hiện tại mặc dù tới nhưng hắn vẫn không xuất hiện trước mặt cô.

Hắn không biết, khi cô nói câu đó trong lòng cô đang chảy nước mắt.

Tinh Thần bắt xe taxi đi đến khu nhà cao cấp ở trung tâm thành phố, đứng ở dưới lầu nhìn lên, căn phòng tối đen như mực, không có ánh đèn, hiển nhiên không có ai ở nhà.

Theo thang máy lên lầu, lấy chìa khóa ra mở cửa, vành mắt cô đã ướt át rồi.

Đúng vậy, đúng vậy, hắn đang nơi này!

Trong phòng ngủ, valy hành lý tựa vào tường, trên chiếc giường lớn mặc dù không thấy có dấu vết hắn đã ngủ ở đó nhưng có mấy cái áo POLO ngắn tay, quần dài bằng vải cotton tùy ý ném trên ghế sofa ở cuối giường.

Nàng từ từ đi tới, lúc này điện thoại trong túi vang lên, trên màn hình hiện lên chính là số Âu Tử.

“Sun. Vâng, anh ấy đang nơi này. Nhưng mà bây giờ hình như đang ở ngoài, anh đừng lo lắng...Vâng, Bye, Bye.”

Tầm mắt dừng lại ở cái tủ đầu giường, nơi còn để lại cái điện thoại di động màu bạc, hiển nhiên là hắn ra ngoài quên mang.

Đó là điện thoại hắn đã dùng nhiều năm nhưng vẫn không đổi. Cô từng nhìn thấy hắn dùng nó trên máy bay để check mail, ghi chép lịch trình hoặc là xem tin tức trên thị trường chứng khoán.

Cô cầm nó trong tay, nhìn chăm chăm vào màn hình có chút sống người.

Trên màn hình là hình của cô, lúc ở giáo đường ở Ý, váy trắng tóc đen đang ngẩng đầu lên nhìn pho tượng.

Cả người cô giống như là trong bức họa, phía sau là kiến trúc cổ xưa, không có sắc thái hỗn loạn, lại vô cùng sáng rõ, vui sướng như gặp giấc mơ đẹp.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ đụng vào màn hình, khi kích vào mục Photos thì phát hiện bên trong có không ít hình của cô.

Bóng lưng đang tựa vào bàn đồ họa, thân ảnh xa xa dưới lầu, mà nhiều nhất là bộ dạng đang ngủ.

Dưới mỗi hình đều có một đoạn ngắn minh họa đơn giản.

Ngày 15 tháng 5, bộ dạng vẽ rất nghiêm túc.

Ngày 9 tháng 11, lúc đi còn chưa có tỉnh, bộ dạng ngủ trên giường thật ngoan.

Ngày 27 tháng 3, lại gây rồi, kỳ lạ sao nuôi mãi cũng không mập.

Ngày 2 tháng 8, để tóc dài rất đẹp mắt.

Ngày 11 tháng 4, đem người phụ nữ kia trở thành mẹ, vẫn còn lo mình không cần cô ấy, thật ra thì là sợ mình không quan tâm đến người phụ nữ kia.

Ngày 30 tháng 9, có lúc sẽ len lén nhìn mình.

Ngày 18 tháng 12, cô ấy đem chiếc nhẫn Tinh bán đi cứ cho là mình không biết, đó là mình đã đặc biệt vì cô ấy mà đặt bên Thụy Sĩ làm nhẫn cưới.

Tầm mắt dần dần mơ hồ, Tinh Thần cảm thấy thở không nổi, cô chăm chăm nhìn vào những hình mà hấn đã lên chụp kia. Những ngày mà hấn cẩn thận ghi lại đều là những ngày hai người gặp mặt lúc hai người ở hai nơi.

Hấn cô độc đến mức nào mới ở trên máy bay viết những điều này.

Người đàn ông này đem toàn bộ đau thương, uất ức, khổ sở cùng tan nát cõi lòng chôn thật sâu dưới đáy lòng. Miệng thì luôn nhắc nhở đến huyết hải thâm cừu của cha mẹ, không để người khác có thể nhận ra được.

Đối với Cổ Thế Xương, Mullen Na, Cổ Hoàn Siêu, Cổ Lệ Sa, hấn tuyệt không nương tay. Nhưng đối mặt với cô, rõ ràng cũng là con gái của kẻ thù giết cha, chẳng khác gì Cổ Lệ Sa nhưng lại được nâng niu trong lòng bàn tay, giấu trong lòng như trân bảo.

Hấn chưa bao giờ nói yêu cô, nhưng cô rốt cuộc đã biết hấn yêu cô nhiều đến nhường nào.

Cô vẫn cầm chiếc điện thoại nhưng lệ đã rơi đầy mặt, khóc to như trẻ con.

Lão đảo vào cửa, mới từ Aurora trở về người đàn ông uống nhiều rượu nên có chút say, bị ánh đèn trong nhà chiếu là chói mắt.

Những ngày này, dường như mỗi buổi tối hấn sẽ ở Aurora đắm chìm trong rượu để quên sầu. Bị các cô gái đi qua đi lại mơ ước cứ hỏi thăm bartender cái người đẹp trai vẫn cứ buồn bực uống rượu là ai.

“Ông chủ, có muốn tình một đêm oanh liệt?” Bartender trẻ tuổi sau khi đuổi oanh oanh yến yến liền nháy mắt với hấn: “Có mấy người rất tốt nha!”

Hấn cười, tiếp tục uống đến say không còn biết gì.

Ba ngày trước, hấn từ Đài Loan bay tới thành phố này, Ottawa vào mùa hè trời quang đãng vô cùng thoải mái.

Hấn ngồi ở trong xe, nhìn xa xa thấy cô đi cùng Banting từ công ty B&B đi ra.

Khí sắc của cô rất tốt, hình như còn béo ra, cùng nói cười với Banting, nụ cười vui vẻ đến sáng lạn khiến cho hấn không khỏi sợ.

Cô sẽ không biết hấn phải dùng bao nhiêu là nhẫn nại mới ngăn hai chân không được bước về phía cô. Hấn muốn ôm cô, muốn biết cô có sống tốt hay không, muốn biết cô có nhớ hấn chút nào?

Hấn đem cừu hận để ở trong lòng nhiều năm, sau khi cha mẹ mất, cảnh tượng như khắc sâu vào hấn, lúc nào cũng hiện ra trước mắt hấn, lúc nào cũng là tâm niệm của hấn, tựa như ăn sâu vào máu, lúc nào cũng hiện lên ngay trước mắt, lúc nào cũng tự nói với mình...

Phải báo thù!

Cô biết nhưng không nói gì, tự nguyện rời đi, hấn biết nội tâm cô cực kỳ thống khổ nên không muốn miễn cưỡng cô. Bất kỳ chuyện gì cũng đều trả lời: “Được.”

Trở lại Đài Loan, tiếp tục làm những việc làm của những năm gần đây, bận rộn qua đi thì nỗi nhớ ngày càng quay quắt như muốn quấn chặt lấy hấn.

Kết quả vợ chồng Cổ Thế Xương như thế nào hấn không hề quan tâm nữa, có đôi khi kiên trì cũng chỉ có trong nháy mắt.

Cổ Hách Tuyên nói: “Chuyện bọn họ làm nhất định sẽ bị trừng phạt.” Nhưng hấn biết Cổ thiếu gia sẽ không đùa chết bọn chúng, chung quy bọn chúng sẽ bị pháp luật trừng trị.

Chờ Cổ Hách Tuyên về nước xong, hấn lập tức bay đến đây, không nhìn thấy cô hấn nghĩ mình sẽ nổi điên.

Nhưng mà sau khi thấy xong lại thấy tuyệt vọng trong nháy mắt bao vây hần.

Đã nhiều năm như vậy, Banting vẫn yêu cô như cũ, nhìn thân ảnh của bọn họ tốt đẹp và hài hòa như vậy còn mình thì xấu xa loang lổ.

Trong khoảnh khắc hần mất đi tất cả dũng khí.

Từ Aurora uống say chũnh choáng, hần sẽ về phòng của bọn họ, ngủ một đêm trên ghế sofa.

Giường quá lớn, ngủ một mình hần không muốn, vì sẽ làm hần càng cảm thấy cô đơn hơn.

Nhìn một chút, thật là không có thuốc nào cứu được, hần muốn cô đến nghỉ mà cũng thấy ảo giác!

Phó Hoành nhắm lại mắt, đầu đau như búa bổ, không dám nhìn bóng hình xinh đẹp đang ngồi trên sofa kia, chợt nghe một giọng nói vang lên.

“Anh không muốn nhìn thấy em sao?”

Hần hoàn toàn ngu ngốc, mở mắt ra nhìn lần nữa, nhìn cô gái ở sofa đối diện đang khóc mà kinh ngạc.

“Em.”

Tại sao cô lại ở chỗ này? Hần vẫn nhìn gương mặt đẹp mà hần ngày nhớ đêm mong không chớp mắt, như đã trải qua mấy đời, không thể dời mắt đi được.

Tinh Thần cũng nhìn hần không chớp mắt.

Hần gầy gò má hóp lại nhưng vẫn mang nét lạnh lùng, mặt hần vốn gầy nhưng hôm nay lại gầy hơn. Chắc mấy ngày không cạo râu nên trên mặt đã lún phún những sợi râu ngắn.

Trong lòng cô đau xót, quay mặt qua chỗ khác, hít mũi một cái, cố gắng nuốt lệ: “Có chuyện em muốn nói với anh.”

Phó Hoành ngừng thở, tim đập như sấm, rồi một giây kế tiếp lại chán nản cười một tiếng: “Nói đi.”

“Anh phải làm cha.”

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông này, sau khi nghe cô nói xong mặt như bị đấm một phát, tràn đầy khiếp sợ.

“Anh muốn đứa bé này không?” Nhìn thẳng vào con người đen của hần, cô chớp chớp lông mi dài, nước mắt trong suốt chảy xuống.

“Anh muốn!” Giọng hần run run hô lên.

Cô còn chưa kịp nói gì đã bị rơi vào ngực hần, tràn đầy mùi rượu. Hần ôm chặt lấy thân hình mảnh khảnh mềm mại còn chưa rõ về đang có mang. Đột nhiên hôn lấy môi cô, môi lưỡi nóng bỏng cắn muốt, cướp đoạt hương thơm của cái miệng nhỏ nhắn.

“Vây. Còn em thì sao?” Cô khóc không thành tiếng hôn trả lại hần, ném vị Vodka trong miệng.

“Muốn!” Hần đem cô ôm chặt hơn, vẫn giọng run rẩy nhưng tràn đầy kiên định.

Tinh Thần cảm thấy sau khi hần nói xong đem mặt vùi thật sâu vào vai cô, giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên da thịt cô làm nhói lòng cô.

Người đàn ông này vẫn không chính miệng nói với cô: “Anh yêu em”.

Hần yêu nhưng chưa bao giờ hứa trên miệng mà giấu tận sâu trong trái tim.

Được rồi! Cô sẽ từ từ cho hần biết cô yêu hần.

Tại sao có thể không yêu hần được đây?

Duyên phận bắt đầu từ cô nhi viện, đến hôm nay tính ra đã mười mấy năm.

Bị thương hại, bị uy hiếp, bị chiếm đoạt, hận rồi, đau rồi, thương rồi. Hành hạ lẫn nhau.

Lại không có cách nào không thể không thương.

Hoàn chính văn

22. [mục 22]phiên Ngoại

Phiên ngoại

Thành phố Ottawa vào mùa thu tươi đẹp vô cùng, mặc dù sáng sớm làm cho người cảm thấy có một chút lạnh lẽo, nhưng khi mây mù dần dần tản đi thì bầu trời sẽ từ từ sáng sủa, ánh sáng mặt trời chiếu lên làm người ta cảm thấy ấm áp, giống như tiết tấu cuộc sống ở đây như chậm lại.

Một chiếc xe Limosine màu đen dài chậm rãi đi vào trung tâm thành phố. Đến khu chung cư cao cấp thì phát hiện từng nhà đều ồn ào, bất kể nam hay nữ, người già, hay trẻ em đều vô cùng bận rộn. Tất cả các vật dụng cũ của gia đình đều bị chất đống trước cửa nhà và trước mũi xe.

“Cái thứ gì thế này? Chẳng lẽ hôm nay là lễ quỷ quái gì?” Người đàn ông trong xe rõ ràng mặt vô cùng cau có hỏi người đang lái xe là người có mắt hoa đào đẹp trai.

Người Trung Quốc thích lễ tết, các ngày lễ truyền thống đã trải qua không nói làm gì, nhưng lễ tết của người nước ngoài chưa chắc đã biết.

Mà điểm này người Canada không kém chút nào, mỗi năm trừ những ngày lễ truyền thống còn có một đồng ngày lễ khác như lễ so tài của các cao bồi, lễ thưởng thức tôm hùm, lễ khinh khí cầu, thật đủ rảnh rồi.

Đối với Cổ Hách Tuyền, vừa mới về Đài Loan thì bao nhiêu công việc ùn ùn kéo đến đổ ập lên đầu. Dù cả ngày có kiếm được tí bạc thì cái kiểu công việc ngập đầu không thể thở nổi, ngay cả mỡ miệng nói cũng không có thời gian. Mà ngay cả cô vợ bé bỏng cũng không có thời gian âu yếm. Đối với hần mà nói trong lòng đủ nóng như lửa đốt.(Cho chừa cái tội lưỡi)

Hơn nữa, tính cả lần này là lần thứ ba bọn họ đến thành phố này rồi.

Phó trợ lý tiên sinh hình như vẫn không có ý định trở về Đài Loan. Xem bộ dạng là sợ quá nhớ cô vợ ngậm trong miệng sợ tan rồi, cứ nâng niu trong tay sợ vợ bay mất. Nên trước khi sinh vội sang đây, sau đó....

Để xem lại đã!

Bốn chữ này, cũng đủ để làm Chủ tịch Cổ nổi điên.

Âu Tử trong lòng chê cười, không chút để ý lái xe, đáp lại người đàn ông đang nóng này ngồi ghế bên cạnh.

Từ khi Cổ chủ tịch lên máy bay liền phát ra tính khí này khiến bao ánh mắt đổ dồn về bọn họ. Âu Tử mặc dù không dễ chọc nhưng đụng phải kẻ mất trí như thế này thì suy nghĩ một lát sau đó ...giả câm giả điếc.

“Cậu nói xem anh ta rốt cuộc muốn thế nào? Công ty chả lẽ của một mình tôi sao? Hần không nói một tiếng nào liền chạy, không lẽ để tôi lần nào cũng đến cầu xin hắn? Hắn có còn nghĩ một chút đến tình anh em không?”

Cả Hội Đồng Quản Trị của công ty là một bang lão hồ ly, hồ ly con, hồ ly trưởng thành, mỗi ngày đều đặt cho tôi những vấn đề khó khăn không phải là đang không phục tôi sao? Tôi nghĩ đang lúc hắn không ở đây sẽ hù dọa mang công ty bán đi có phải tất cả sẽ vui vẻ đúng không?”

“Cái cô vợ li hôn kia không phải đang có bầu sao? Vẫn chưa sinh sao khẩn trương như vậy? Chẳng lẽ Đài Loan không thể so với chỗ này sao?”

Bị ép đến điên đầu Cổ Hách Tuyền cầu nhàu không ngừng nghỉ, oán trách không ngừng.

Âu Tử liếc hắn một cái, nói: “Nếu như vợ cậu mang thai thì cậu có cố lên?”

Đều kiêu yêu vợ như mạng nên Cổ chủ tịch rất muốn phản bác nhưng suy nghĩ nửa ngày vẫn chưa tìm được từ nào thích hợp đành câm miệng ngồi im.

Âu Tỉ khinh thường “Hứ” một tiếng, dừng xe ven đường.

Trên con đường đi vào khu nhà người ta trồng cây phong, cây ngô đồng, các loại cây đặc trưng của Châu Mỹ, những tảng đá lớn chỉnh tề xếp hai bên lối đi. Trên sân cỏ lúc này đã để không ít vật phẩm, nhìn qua rực rỡ muôn màu, cái gì cần cũng đều có, quả thật khiến người hoa mắt hỗn loạn.

Nơi này đang được bày bán đồ cũ gia đình gọi là: “thị trường ngày nghỉ.”

Hai người đàn ông cao lớn anh tuấn đi xuyên qua những bàn ghế là vật dụng gia đình, các chén đĩa, những đồ chơi đáng yêu, đủ thứ đồ trang trí. Còn bất chợt cúi đầu xuống vì sợ đụng hư đồ.

Không ít chủ hàng là trẻ em, vừa bán đồ vừa đùa giỡn chạy đuổi nhau, hò hét và cười đùa.

“Oh!” Cổ Hách Tuyền lần nữa gào khóc, hấn vừa mới bị một bé trai nghịch ngợm đụng phải như sao hỏa va vào trái đất đâm thẳng vào bụng hấn.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Âu Tỉ coi như linh hoạt, một mặt né tránh, một mặt lộ ra nụ cười thân ái, hiển nhiên so với tên mặt đen kia sẽ được lỗ trẻ hoan nghênh hơn.

“Này, bọn họ ở nơi đó.” Âu Tỉ đột nhiên cười nói: “Hi, mau nhìn!”

Cổ Hách Tuyền theo tầm mắt của hấn nhìn sang.

Trời ạ!

Kia có phải là tên nội hàm thâm sâu, giỏi về giấu kín dã tâm, ác vẫn không đổi sắc, trợ thủ đắc lực tài giỏi đang giúp vợ...

Bán đồ cũ!

Một bé trai tóc vàng dẫn một bé gái mập mập cầm trong tay đôi búp bê lông mềm như nhung vừa nhìn trúng, hình như đang cò kè mặc cả với người bán, giơ lên hai ngón tay, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên tràn đầy chờ đợi nhìn đối phương.

Nhìn người đàn ông mặc đồ thoải mái, áo len cổ àu xám tro và quần dài màu đen, đôi môi mỏng trên khuôn mặt anh tuấn khẽ mím lại, lắc đầu. Hiển nhiên không cùng khách hàng đạt được nhận thức chung.

Bé trai thật vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng rửng, nhìn chăm chăm vào hai đồng tiền trong lòng bàn tay rất không tình nguyện đưa con búp bê trả lại cho người đàn ông.

Người đàn ông cười xoa xoa cái đầu vàng rối như rơm, một tay cầm lấy một con búp bê và cầm lấy một đồng xu từ tay cậu bé.

Một bàn tay đưa con búp bê cho cậu bé, khuôn mặt cậu bé ngây ngô không thể tin được, sau chột vui vẻ ôm lấy con búp bê đưa cho bé gái hưng phấn hoan hô một tiếng.

Cổ chủ tịch kinh hãi.

Muốn làm ăn, Cổ Thị có một đồng tiền lớn để cho hấn tùy tiện chơi chứng khoán hoặc lăn lộn trên thương trường. Cần gì phải ở đây chơi với đám trẻ con này?

“Kiếm được một đồng tiền nha.” Phó Hoàn quay đầu lại, ngược mắt, mỉm cười nhìn về phía cô gái trẻ tuổi đang ngồi ở chiếc ghế trắng bên cạnh vẫn chăm chú nhìn nãy giờ.

Vẫn cười, cô gái mặc chiếc váy in hoa liền thân và khoác chiếc áo vàng nhạt bằng vải cotton để lộ ra chân tay trắng mảnh khảnh, trừ bụng vượt mặt nhìn không hấn là mới mang thai sáu tháng.

Mái tóc dài ngang vai hơi xoăn đã được cột nhẹ nhàng sau gáy lộ ra gương mặt trắng nõn và tuyệt mỹ.

“Cám ơn, khổ cực cho anh rồi.” Tinh Thần vừa cười nói đưa tay ra muốn hấn thả đồng tiền vào lòng bàn tay mình. Lại nhìn đôi bé trai bé gái đang chạy xa xa kia: “Thật đáng yêu phải không?”

Hắn cười đứng trước mặt cô, đem tiền bỏ vào lòng bàn tay trắng nõn, sau đó đưa tay lên hôn một cái: “Mấy tháng nữa, chúng ta cũng sẽ có hai đứa rồi.”

Gò má trắng nõn của cô khẽ hồng, ôm cô hắn vừa nhỏ giọng nói chuyện.

Trong bụng là một đôi bảo bối khỏe mạnh, hơn nữa chắc biết mẹ lần đầu tiên mang thai đôi sẽ vất vả nên vô cùng ngoan ngoãn, không giày vò cô.

Bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng xoa lưng và eo cô, tỉ mỉ mà xoa bóp. Bởi vì mang thai đôi nên khá mệt mỏi eo và chân. Cúi tai lắng nghe cô vợ nhỏ cầu nhàu.

“Merri gọi điện thoại nói, buổi tối công ty tụ hội, hỏi anh có muốn tới cùng?”

“Anh có thể đi không?” Hắn cười khẽ, cái tên Banting kia mỗi lần nhìn thấy hắn đều trợn mắt phùng má. Điều này thì có thể hiểu được, ai có thể nghĩ tình địch bấy lâu vẫn ẩn trong bóng tối là bạn học cũ? Sự thật này coi như Banting có rướn cổ lên nuốt cũng khó trôi.

“Ừ, anh đi theo em nha?” Cô cười dịu dàng mời hắn.

“Được, em muốn anh cùng em đi đâu làm gì đều được....” Hắn cúi đầu, môi mỏng chạm vào đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, cực kỳ dịu dàng.

Hai đôi môi tự nhiên mà dán chặt lấy nhau, nụ hôn này rõ ràng không cưỡng đã kịch liệt nhưng lại triển miên khiến người ta đỏ mặt.

Bất kể là Cổ Hách Tuyền hay là Âu Tử cũng chưa từng xem qua vẻ mặt Phó Hoành như vậy.

Hắn nhìn có vẻ lạnh nhạt ôn hòa, thật ra thì đây chẳng qua lớp vỏ tự vệ. Từ bên trong ra ngoài đều tràn đầy phòng bị, gánh vác áp lực phải báo thù và tín nhiệm khiến cho trong lòng hắn luôn tràn đầy lạnh khốc và lo lắng. Những điều này chắc chắn cô gái kia đã thấy rồi.

Cổ Hách Tuyền nhớ tới lúc Cổ Thế Xương cùng Mullen Na trốn thoát khỏi Đài Loan xong từng gặp Cổ Lệ Sa một lần lúc cô ta đang chuẩn bị di dân sang Mỹ tìm Cổ Hoành Siêu.

“Chú Tuyền, nhà chúng cháu đã hết thật rồi, không thể trở lại được, dù gì cũng là thân thích.” Đã từng là Thiên kim Đại tiểu thư giờ rơi vào cảnh tiều tụy không chịu nổi, cô ta thê thảm hỏi: “Chú...người ta làm người phải có lòng khoan dung chứ?”

Cổ Hách Tuyền đối với câu này xì mũi coi thường, thử hỏi Cổ Thế Xương năm đó mua hung thủ để hạ độc thủ với hắn liệu đã từng nghĩ qua chuyện “thân thích” hay chưa?

Điều hắn tò mò duy nhất là kẻ kiêu căng thành tính, am hiểu cách quần quýt lấy người khác như Cổ Lệ Sa vì sao sẽ ngoan ngoãn giải thích với báo chí về chuyện đính hôn?

“Lúc đó, anh ấy gọi một cuộc điện thoại cho tòa báo, sau đó hỏi cháu là cháu nói hay là anh ấy nói....”

Khi đó, thật ra Phó Hoành còn quảng cho cô ta một đoạn mà cô ta vẫn còn nhớ: “Con người của tôi không thích bị người khác tự nhận là bắt được nhược điểm, nhất là tự tình thông minh là có thể uy hiếp tôi. Cổ tiểu thư, tôi nhớ lần trước đã cảnh cáo cô không nên làm khó cô ấy, hiện tại tôi nói lại một lần, không nên làm khó cô ấy, thậm chí là đến gần cô ấy với bất kể lý do gì. Tôi và cha cô đều là một loại người, đều là người trên thương trường, ông gạt tôi lừa, đầu đá lục đục, thậm chí dám làm chuyện xấu, không kể người thân. Chỉ cần tôi muốn thì sẽ làm được, lại nói....Muốn hủy diệt một cô gái thì cũng không phải là việc quá khó.”

Ánh mắt của hắn giống như chim ưng nhìn chăm chăm vào cô: “Cô có muốn thử chút năng lực của tôi không?”

Bị người đàn ông yêu quá hoặc là hận quá đều không phải là chuyện khoái trá, cô ta Cổ Lệ Sa không phải là quá ngu ngốc dĩ nhiên biết nên lấy hay nên bỏ.

Cổ Hách Tuyền cười thâm.

Phó Hoành lợi hại ở chỗ am hiểu lòng người, đối mặt với những người khác nhau sẽ dùng các phương pháp khác nhau, hoặc nhẫn nại hoặc cường thế, khiến cho đối thủ vội vàng không kịp chuẩn bị liền bị đánh một nhát nữa là thất bại.

Mà bây giờ, vị Phó trợ lý thông minh kia tựa như chàng thiếu niên mới yêu đang nhìn cô con gái nhà họ Cổ đó với đầy mắt chứa chan tình yêu mãnh liệt, không thấy một tia lạnh lùng.

Chuyện Phó Hoành ở Ý cùng cô bé nhà họ Cổ kia kết hôn có thể lừa gạt được mọi người nhưng không thể lừa được hắn.

Lúc đó hắn còn suy đoán, thì ra là vì báo thù, tên kia ngay cả chiêu âm hiểm này cũng tung ra. Ngoài ánh sáng mê hoặc Cổ Lệ Sa khiến cho thần hồn cô ta điên đảo. Trong bóng tối ngầm điều khiển cô vợ là con rối kia để đến một ngày chân tướng lộ ra, Cổ Thế Xương sẽ vì hai đứa con gái mình bị một tên đàn ông đùa bỡn học máu mà tức chết.

Thủ đoạn như vậy, thật sự khiến Cổ Hách Tuyền thán phục.

Ai ngờ không phải như vậy!

Mối tình của hắn thắm thiết, thật sự yêu cô gái nhỏ kia, biết rõ không nên yêu mà càng muốn yêu. Tình yêu là bùa ma ám mỗi người, như Adam và Eva ăn trộm trái cấm.

Cũng may, hắn cuối cùng cũng có được hạnh phúc.

Mà bây giờ, hắn như chàng thiếu niên với mối tình đầu đang nhìn người yêu của mình, đầy mắt không còn lo lắng nữa.

Hắn rất hạnh phúc, hắn có mái nhà ấm áp, có cô gái mình yêu, sau đó không bao lâu nữa sẽ làm cha, trái tim cô độc của hắn đã tràn đầy tình yêu, không bao giờ tĩnh mịch nữa....Hạnh phúc như thế đến không dễ, cho nên càng phải trân trọng, không người nào có thể nhẫn tâm mà làm hỏng hoặc quấy rầy ngay cả người không có nhân tính như Cổ chủ tịch đây cũng không ngoại lệ.

Cổ Hách Tuyền nhứt chí quay sang nhìn Âu Tỉ đang nhún vai, bỗng nhiên xoay người sai bước đi, vò đầu bứt tai nghĩ đối sách, lặng lẽ mà tính toán.

Thật sự nếu không có biện pháp gì hơn thì không còn cách nào khác là trốn chạy xem hắn có lương tâm mà quay lại cứu vớt không....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-luyen-con-roi-tinh-nhan>